

William Golding

PÁN MUCH

KLUB ČTENÁŘŮ SVAZEK 672 PRESTIŽNÍ KLUB

ODEON 1993

ELMER

William Golding

Anglický „občan, romanopisec, učitel, se narodil (1911) v St. Colomb Minor v Cornwallu. Studoval v Oxfordu na Brasenose College. V r. 1940 vstoupil do armády, sloužil u námořnictva, účastnil se invaze a útoku na Walcheren. Po válce od r. 1945 do r. 1961 vyučoval na Bishop Wordsworth's School v Salisburgu a důkladně poznal dětskou psychologii a roli autority. V r. 1955 vydal román *Dědicové*, v němž homo sapiens použije své intelligence, ambicí a nadání k brutálnímu vyhlazení neandrtálského člověka. Vychytralost a egocentrismus jedince je námětem prózy *Pincher Martin* (1956). Jako ojedinělé dílo lze hodnotit prózu *Věž* (1964), sledující pohnutky lidského jednání. Golding je autorem dramatu *Mosazný motýl* (1958), v němž varuje před ničivými silami v rukou člověka. Nejslavnější je Ale Goldingův první román *Pán much* z roku 1954, v němž boří mýtus o „vždycky ve všem nejlepších Angličanech“ a zažité přesvědčení, že děti nejsou schopny rafinovaného zla. Goldingovský problém zla je přítomný i v dalších dvou prózách, *Pyramida* (1967) a *Viditelná temnota* (1979); v osmdesátých letech Golding vydal volně spjatou trilogii historických příběhů, *Obřady přechodu* (1980), *Stísněný prostor* (1987) a *Požár v podpalubí* (1969). Ze současnosti je román *Papíroví lidé* (1984), vypovídající o vztahu spisovatele a jeho životopisce, který překvapivě vybočuje žánrově i tematicky;

jde o satirickou komedii, v níž autor sahá k tradičnějším osvědčeným způsobům vyprávění.

WILLIAM GOLDING PÁN MUCH

Román *Pán much* je v moderní literatuře jedno z nepůsobivějších a nesrozumitelnějších podobenství o dobru a zlu, o to víc znepokojivé, že hlavními aktéry příběhu jsou děti. - V dotazníku, který Williamu Goldingovi předložil americký vydavatel, autor charakterizoval své první dílo takto: „Námětem knihy je pokus vysledovat vady společnosti k jejich kořenům ve vadách lidské povahy. Cílem příběhu je ukázat, že stav společnosti nutně závisí na morálním charakteru jednotlivců a nikoli na politickém systému, ať se zdá sebelogičtější nebo poctivější.

Celá kniha je svou povahou symbolická, až na epizodu záchranění v závěru, kdy zasáhne život dospělých, napohled důstojný a zdatný, ale ve skutečnosti zabředlý do téhož zla jako život dětí na ostrově. Neboť důstojník, který svým příchodem ukončil štvanici na lidskou kořist a chystá se odvézt děti z ostrova na válečné lodi, je už připraven podniknout na svého nepřítele stejně nelítostný hon. „A kdo potom přispěchá, aby zachránil tohoto dospělého a jeho křižník?“ K principu symboliky zmíněnému autorem lze doložit: oštěp v ruce dětí je vražedná zbraň i berla; zvíře je obávaná obluda, noční děs, ale i „my sami“. Slovo je tu výzva k družnosti, povel k zabíjení, avšak také ozvěna ztracené lidskosti ve chvíli, kdy Stačí jenom krůček ke kanibalství a kdy, se z hlubiny pekla šťastně vynoří radostné, překvapené „děkuju;“ to slovo říká vůdce Ralph, morálně nejsilnější, jemuž vizionář Simon jako jedinému dává naději:

„ . . . Vrátiš se tam, odkud jsi přišel.“

Věnuj své matce a otci

1. KAPITOLA

Zvučící mušle

Plavovlasý chlapec se spustil z posledního kusu skály a začal se prodírat k laguně. Ačkoli si svlékl školní svetr a táhl jej za sebou v ruce, lepila se mu šedá košile na tělo a vlasy měl přizehnuté k čelu. Všude kolem něho, v celé té dlouhé brázdě, která prořala džungli, bylo jako v horké lázni. Ztěžka klopytal mezi popínavými rostlinami a zpřelámanými kmeny stromů, když pojednou jakýsi pták, červený a žlutý záblesk, vyrazil do výše s tajuplným skřekem; a jako ozvěna tohoto výkřiku se ozval jiný hlas.

„Hele!“ volal, „počkej chvíli!“

Podrost na jedné straně brázdy se zvlínil a sprška dešťových kapek zapleskala o zem.

„Počkej chvíli,“ řekl hlas, „jsem tu celej zamotaný.“

Plavovlasý chlapec se zastavil a povytáhl si ponožky bezděčným pohybem, který způsobil, že džungle v té chvíli vypadala jako park poblíž Londýna.

Hlas promluvil znovu.

„Nemůžu se mezi těma šlahounama ani hejbat.“

Chlapec, jemuž hlas patřil, vylezl z podrostu pozpátku, aby se mu ostré větvičky smekaly po promaštěné větrovce. Tučné dolíky pod nahými koleny měl podrápané a plné trnů. Sehnul se, vytahal pečlivě trny a pak se otočil. Byl menší než ten světlovlasý hoch a neobyčejně tlustý. Opatrně našlapuje vylezl ven a rozhlédl se silnými brýlemi.

„Je tu ten chlápek s megafonem?“ Světlovlasý chlapec zavrtěl hlavou.

„Tohle je ostrov. Já aspoň mám dojem, že to je ostrov.“

Támhle to v moři, to je korálový útes. Dost možná že tu vůbec žádní dospělí nejsou.“

Tlouštík vypadal zaraženě.

„Přece jsme tam měli pilota. Jenže ten nebyl v té dlouhé kabině pro cestující, ale vpředu.“

Plavovlasý chlapec mžoural přivřenýma očima na útes.

„A co všechny ty druhý děti,“ pokračoval tlouštík. „Některý se přece musely dostat ven. Že musely - nemyslíš?“ Světlovlasý hoch se pustil co možná nenápadně směrem

k vodě. Chtěl se tvářit jakoby nic a nedávat příliš najevo, že ho ty řeči nebaví, ale tlouštík pospíchal za ním.

„Copak tady nejsou vůbec žádný dospělí?“

„Myslím, že ne.“

Pronesl to se vsí vážností, ale pak si teprve uvědomil, že se vlastně uskutečnilo jeho dávné přání, a radost ho přemohla.

Udělal uprostřed brázdy stojku a zašklebil se na tlouštíka, kterého viděl vzhůru nohama.

„Žádní dospělí, hurá!“ Tlouštík okamžik podumal.

„Kam se asi poděl ten pilot?“

Plavovlasý chlapec spustil nohy na zem a posadil se na rozpařenou půdu.

„Nejspíš odletěl, když nás tady shodil. Přistát tu nemohl. To letadlo přece mělo kolečka.“

„Někdo po nás střílel!“

„Však on se zase vrátí.“

Tlouštík zavrtěl hlavou.

„Když jsme padali dolů, kouk jsem se z jednoho vokýnka.

Viděl jsem ten zbytek kus letadla. Šlehaly z něj plameny.“

Přelétl očima brázdu polomu odshora dolů.

„A tohle tady vyryla naše kabina.“

Plavý chlapec natáhl ruku a dotkl se roztráštěného kmene stromu. Na okamžik projevil zájem.

„Co se s ní stalo?“ zeptal se. „Kam se teď poděla?“

„Ta bouřka ji zahrnala do moře. Bylo to ale sakra nebezpečný, když se tu kácely všechny tyhle stromy. A nějaký děti musely bejt ještě vevnitř.“

Maličko zaváhal a pak znovu promluvil.

„Jak se jmenuješ?“

„Ralph.“

Tloušťík čekal, že bude rovněž dotázán na jméno, ale žádného takového podnětu k bližšímu seznámení se nedočkal; plavovlasý Ralph se pousmál, vstal a znovu zamířil k laguně. Tloušťík se mu vytrvale držel za zády.

„Myslím, že se tady musí potloukat ještě hodně kluků. Tys nikoho neviděl, co?“

Ralph zavrtěl hlavou a zrychlil krok. Pak zakopl o větev a natáhl se.

Tloušťík se zastavil, ztěžka oddychuje.

„Tetička mi zakázala běhat,“ vysvětloval, „protože mám astma.“

„Cože máš - asma?“

„No, mám. Nemůžu popadnout dech. Já byl v celý škole ze všech kluků jedinej, co měl astma,“ řekl tloušťík trochu pyšně. „A brejle nosim už vod tří let.“

Sňal brýle, zamžikal a s úsměvem je ukázal Ralphovi a pak je začal otírat o umolousanou větrovku. Bledé rysy jeho obličeje pojednou změnil výraz bolesti a vnitřního soustředění. Setřel si pot z obličeje a rychle si nasadil brýle na nos.

„To zatracený ovoce!“ Rozhlédl se polomem.

„To ovoce,“ řekl, „to zas bude něco –“

Posunul si brýle, odkolébal se od Ralpha a zalezl do houští.

„Za minutku jsem zpátky –“

Ralph se opatrně vyprostil z podrostu a pokradmu se odplížil mezi větvemi. Za několik vteřin už neslyšel tloušťíkovu funění a spěchal směrem k cloně, která ho dosud oddělovala od laguny. Přešel vyvrácený strom a vy stoupil z džungle.

Břeh byl porostlý palmami. Některé stály rovně, jiné se opíraly o sebe nebo se přikláněly k světlu a jejich zelené péřovité listí se vznášelo třicet metrů nad zemí. Půda pod nimi, srázný násep, pokrytý hrubým drnem, byla rozervána kořeny vyvrácených stromů a poseta zahnívajícimi kokosovými ořechy a palmovými výhonky. V pozadí se rozkládal temný prales a otvírala brázda polomu. Ralph tu stál, ruku opřenou o šedý kmen stromu, a mhouřil oči před chvějivým třpytem vody. Tam vzadu, asi míli daleko, dorážel bílý příboj na korálový útes a za ním se už rozprostíralo širé, temně modré moře. Uvnitř nepravidelného oblouku z korálu ležela laguna, tiše jako horské jezero - modř všech odstínů, matná zeleň a purpur. Pláž, která se táhla mezi náspem, na němž rostly palmy, a vodou, byla jako tenká zahnutá dužina sudu, zdánlivě bez konce, neboť po Ralphově levici se pruh palem, pláž a voda sbíhaly v jediném bodě v nekonečnu; a nad tím vším ustavičné, takřka viditelné vedro.

Seskočil z náspu. Černé střevíce se mu zabořily hluboko do písku a horko ho zaplavilo. Uvědomil si, jak ho tísní oblečení, a hned divoce odkopl střevíce a jediným pohybem si strhl obě ponožky i s pružnými podvazky. Pak zase vyskočil na násep, stáhl si košili a zůstal tam stát mezi kokosovými ořechy, které připomínaly lebky, a zelené stíny palem a lesa mu klouzaly po kůži. Rozepjal si sponu na řemeni, vysoukal se z kalhot a trenýrek a stál tam nahý a díval se na oslňující pláž a moře.

Byl dost velký - dvanáct let a několik měsíců - takže už ztratil dětsky vystouplé břicho, ale ještě nedorostl do mladistvé klackovitosti. Podle šířky a síly ramen by se zdálo, že má předpoklady stát se boxerem, avšak kolem úst měl dobrácký výraz a v očích ani stopy po čertovině. Poklepal zlehka na kmen palmy, a když si konečně musel přiznat, že tento ostrov není sen, opět se blaženě zasmál a udělal stojku. Pak se zase lehce spustil na nohy, seskočil na pláž, poklekl a přihrábl si oběma rukama hromadu písku k hrudi. Potom se posadil a díval se jasnýma, vzrušenýma očima na vodu.

„Ralphe—“

Tloušťík spustil nohy z náspu a obezřele se posadil na jeho okraj jako na sedátko.

„Promiň, že mi to tak dlouho trvalo. To ovoce — „

Otřel si brýle a zase si je nasadil. Ráfek brýlí mu vytlačil hluboký růžový zářez do kořene bambulovitého nosu. Prohlížel si kriticky Ralphovo zlaté tělo a pak se podíval na své šaty. Položil ruku na konec zdrhovadla, které mu zavíralo bundu na prsou.

„Tetička by —“

Rázně rozevřel zip a stáhl si větrovku přes hlavu.

„A je to!“

Ralph se na něho úkosem podíval a neřekl nic.

„Já si myslím, že bysme si měli zjistit, jak se kdo jmenuje,“ řekl tloušťík, „a udělat si seznam. Měli bysme svolat schůzi.“ Ralph si jeho návrhu nevšímal a tak tloušťík musel pokračovat.

„Mně je putna, jak mi kdo říká,“ sdělil mu důvěrně, „jen když na mě nebudou volat tak jako kluci ve škole.“

To Ralpha mírně zaujalo.

„A jak ti říkali ve škole?“

Tloušťík se ohlédl přes rameno a pak se naklonil k Ralphovi.

Pošeptal mu: „Říkali mi Čuñas.“

Ralph vyjekl smíchem. Vyskočil. „Čuñas! Čuñas!“

„Ralph - prosím tě!“ Čuñas v hrůze sepjal ruce.

„Řek jsem ti přece, že nechci –“

„Čuñas! Čuñas!“

Ralph vytančil do horkého vzduchu pláže a pak se vrátil jako bombardér, křídla roztažená, a zaútočil na Čuňase kulometem.

„Rrrratatata!“ Hodil sebou do písku u Čuňasových nohou a ležel tam, zajíkaje se smíchy.

„Čuñas!“ Čuñas se váhavě zakřenil, proti své vůli potěšen i tak nelichotivou pozorností.

„Jen když to neřekneš ostatním.“

Ralph se hihňal do písku. Bolestný a soustředěný výraz se vrátil do Čuňasova obličeje.

„Ještě minutku.“

Spěšně se vytratil do lesa. Ralph vstal a odběhl doprava.

Tam byla pláž neočekávaně přerušena pravoúhlým skalním útvarem, který byl pro tento ostrov typický; veliká plošina z růžové žuly přetínala bezohledně prales, násep, písčité břeh a lagunu a vytvořila molo metr dvacet vysoké. Horní část plošiny byla pokryta tenkou vrstvou hlíny a hrubé trávy a zastíněna mladými palmami. Nebylo tam dost půdy, aby stromy mohly vyhnat do obvyklé výšky, a když dorostly asi šesti metrů, skácely se a uschly, a jejich kmeny, poházené křížem krážem přes sebe, mohly sloužit jako docela pohodlná sedátka. Ty palmy, které dosud stály, tvořily zelený příkrov, na jehož spodní straně se obrážela chvějivá změť odlesků z laguny. Ralph se vyšplhal na plošinu, poliboval si, jaký je tam ve stínu chládek, a přimhouřil jedno oko, aby se ujistil, že stíny na jeho těle jsou opravdu zelené. Opatrně popošel až na ten konec plošiny, jímž vybíhala nad moře, a tam se zastavil a zahleděl se do vody. Byla čirá až ke dnu a pestřila se květy tropických chaluh a korály. Hejno droboučkových třpytivých rybek se prohánělo sem a tam. Ralph si sám pro sebe zabučel hlasem, v němž se rozezněla nejhlubší struna čiré blaženosti:

„luhúú!“

Za plošinou objevil další nádheru. Jakési dopuštění boží snad tajfun nebo ta bouře, která zuřila při Ralphově příchodu na ostrov - navršilo uvnitř laguny hráz z písku, takže na pláži vznikla dlouhá hluboká nádržka ohraničená na nejzazším konci vysokou hradbou z růžové žuly. Ralph už věděl, jak klamné bývá zdání hloubky u

přírodních bazénů na plážích, a když se k němu blížil, byl připraven, že ho zklame. Ale na tomto ostravě nebylo nic ošidného, a tohle neuvěřitelné koupaliště, do něhož moře nejspíš vnikalo pouze za přílivu, bylo u jednoho konce tak hluboké, že voda v něm měla docela tmavě zelenou barvu. Ralph je bedlivě prozkoumal po celé třicetimetrové délce a pak do něj skočil. Voda byla teplejší než jeho krev, bylo mu, jako by plaval ve veliké vaně.

Čuňas se znovu objevil, posadil se na skalnatou hráz a závistivě pozoroval Ralphovo zelené a bílé tělo.

„No, ale že bys uměl nějak extra plavat, to zas ne.“

„Čuňas!“

Čuňas si zul boty a ponožky, pečlivě je na hrázi srovnal a jedním palcem ozkoušel vodu.

„Dyť je horká!“

„No a cos myslel?“

„Já nemyslel nic. Moje tetička –“ „Tu tetičku si můžeš dát vycpat!“

Ralph se potopil a plaval pod vodou s otevřenýma očima; písčité břeh nádržky se před ním tyčil do výšky jako úbočí hory. Zmáčkl si nos a otočil se a zlaté světlo se mu roztančilo a rozstříklo přímo po tváři. Čuňas se zatvářil zmužile a začal si svlékat kalhoty. Za chvíli už tu stál v celé své bledé a tučné nahotě. Po špičkách sešel po písčitém břehu k nádržce a usadil se až po krk ve vodě, usmívaje se hrdě na Ralpha.

„Copak si ani nezaplaveš?“ Čuňas zavrtěl hlavou.

„Neumím plavat. Nesměl jsem. To víš, moje astma –“ „S tím ásma se dej taky vycpat!“

Čuňas to snášel s pokornou trpělivostí. „Ale ty taky zrovna moc dobře neplaveš.“

Ralph sklouzl pozpátku ze svahu, nabral si do úst vodu a vyprskl ji do vzduchu. Pak zase zvedl hlavu a řekl:

„Uměl jsem plavat, už když mi bylo pět. Tatínek mě naučil. Je velitelem u námořnictva. Až bude mít dovolenou, přijede sem a zachrání nás. Čím je tvůj tatínek?“

Čuňas znenadání zrudl.

„Můj táta umřel,“ řekl spěšně. „A maminka taky.“

Sundal si brýle a marně se rozhlížel po něčem, čím by si je vyčistil.

„Bydlel jsem u tetičky. Měla cukrárnu. Dostával jsem fůru sladkostí. Moh jsem si vzít, co jsem chtěl. Kdy nás tvůj tatínek zachrání?“ „Jak nejdřív bude moct.“

Čuñas vylezl z vody, mokrý a nahý, a začal si čistit brýle ponožkou. Jediný zvuk, který k nim teď zaléhal v ranním parnu, bylo táhlé, drtivé burácení vln na útesu.

„Jak ví, že jsme zrovna tady?“

Ralph se rozvaloval ve vodě. Spánek na něho dotíral stejně neodbytně jako přeludy, které teď zápasily s třpytem laguny. „Jak to ví, že jsme tady?“

Takto, myslel si Ralph, takto, takto. Hučení od útesu se pojednou nesmírně vzdálilo.

„Na letišti mu to řeknou.“

Čuñas zavrtěl hlavou, nasadil si blýskavé brýle a podíval se dolů na Ralpha.

„Ty mu nepovědí nic. Copaks neslyšel, co říkal pilot? Vo tý atomový bombě? Jsou všickni mrtví.“

Ralph vylezl z vody, postavil se proti Čuñasovi a zamyslel se nad tím nezvyklým problémem.

Čuñas naléhal.

„Tohle je ostrov, že jo?“

„Vylezl jsem na skálu,“ řekl Ralph pomalu, „a myslím, že to je ostrov.“

„Jsou všickni mrtví,“ řekl Čuñas, „a my jsme na ostrově. Tvůj tatínek vo nás neví, nikdo vo nás neví –“

Rty se mu chvěly a brýle měl zamžené.

„Může se stát, že tu zůstaneme, dokud neumřeme.“

Po tomto slově jako by se horko vystupňovalo až k udušení, a laguna na ně zaútočila oslepujícím třpytem.

„Vezmu si šaty,“ zabručel Ralph. „Mám je támhle.“ Odklusal po písku pod nepřátelským nápoem slunce, přešel plošinu a našel své rozházené šatstvo. Navléknout si zase tu šedou košili bylo kupodivu příjemné. Pak se vyšplhal na okraj plošiny a usedl na pohodlný kmen do zeleného stínu. Čuñas se vybatolil nahoru, většinu svých šatů v podpaží. Opatrně se uvelebil na vyvráceném stromě poblíž malého útesu, který vybíhal do laguny, a změt' propletených pablesků se mu tetelila nad hlavou.

Hned se rozhovořil.

„Musíme najít ty druhý kluky. Musíme něco dělat.“

Ralph neodpídal. Je na korálovém ostrově. Chráněn před slunečními paprsky, nedbaje Čuňasových zlověstných řečí, oddal se blaženému snění.

Čuňas se nedal. „Kolikpak nás tu asi je?“

Ralph popošel kupředu a postavil se vedle Čuňase.

„To nevím.“

Pod horkým oparem se tu a tam přehnal přes vyleštěnou vodní hladinu lehký vánek. Když tyto závany dolétly až na plošinu, palmové listy zaševlely a skvrny rozmazaného slunečního světla sklouzly po tělech chlapců nebo se zatřepotaly ve stínu jako zářivé, okřídlené bytosti.

Čuňas se podíval na Ralpha. Všechny stíny v Ralphově obličeji byly vzhůru nohama; nahoře zelené, zdola osvětlené jasem laguny. Šmouha slunečního světla se mu plazila po vlasech.

„Musíme něco dělat.“

Ralph se díval skrze něho. Vždyť teď jako by konečně skočil rovnýma nohama na místo, o němž vždycky sníval, ale nikdy si plně neuvědomil, že vůbec může existovat. Ralph rozevřel rty v uchváceném úsměvu a Čuňas, který si tento úsměv vyložil jako projev uznání, se radostně zasmál.

„Jestli jsme doopravdy na ostrově. „Copak je támhleto?“

Ralph se přestal usmívat a ukazoval na lagunu. Cosi bělavého leželo mezi kapradovitými chaluhami.

„Asi nějaký kámen.“ „Ne. Je to mušle.“

Čuňas náhle vzkypěl ukázněným vzrušením.

„Máš pravdu. Je to mušle! Už jsem takovou viděl. Jeden kluk ji měl na zídce za domem. Říkal jí lastura. Troubil na ní, aby přivolal maminku. Je to moc cenná věc.“

U Ralphova lokte se skláněl nad lagunu mladý palmový stromek. Jeho váha užuž protrhávala tenkou slupku půdy a dalo se čekat, že se co nevidět skácí. Ralph jej vytrhl a začal jím šťourat ve vodě, až se zářivé rybky rozprchly na všechny strany. Čuňas se nebezpečně vyklonil kupředu.

„Dávej pozor, rozbiješ ji „Ty kuš.“

Ralph mluvil roztržitě. Mušle byla zajímavá a krásná a byla to drahocenná hračka, ale živoucí přízraky z jeho snů se stále ještě stavěly mezi něho a Čuňase, který v nich nehrál žádnou roli. Ohnutý palmový kmínek posunoval mušli mezi chaluhami. Ralph použil jedné ruky jako páky a druhou tlačil stromek dolů tak dlouho, až se mokrá mušle nazdvihla a Čuňas po ní mohl hrábnout.

Ted', když mušle přestala být jen čímsi sice viditelným, ale nedosažitelným, vzrušil se i Ralph. Čuňas breptal:

„ - taková lastura, to je náramně drahocenná věc. Sadím se, že kdyby sis chtěl nákou koupit, musel bys vysolit řůru prachů - ten kluk ji měl na zahradní zdi a má tetička -“

Ralph vzal mušli Čuňasovi z ruky a pramínek vody mu stekl po paži. Mušle měla sytě smetanovou barvu, místy s bledě růžovým nádechem. Od malého otvůrku, který zbyl po omleté špičce, až k růžovým chlopním měřila mušle bezmála půl metru, byla lehce spirálovitě stočená a pokrytá jemným vypouklým vzorem. Ralph vysypal z hlubokého závitu písek.

„ - ta ti bučela jako kráva,“ říkal Čuňas. „Von měl taky všelijaký bílý kamínky a klec se zeleným papouškem. Ale na ty bílý kameny netroubil, to se ví, a povídal, že -“

Čuňas se odmlčel, aby nabral dech, a pohladil tu blýskavou věc, která ležela Ralphovi v dlaních.

„Ralph!“ Ralph vzhlédl.

„Mohli bysme na ní zafoukat, abysme svolali ty druhý děti. Uděláme si slezinu. Přídou, až nás uslyšej -“

Čuňas pohlédl na Ralpha celý rozzářený.

„Taks to myslel, že jo? Protos vytáh tu lasturu z vody, že jo?“ Ralph si odhodil plavé vlasy z čela.

„Jakpak ten tvůj kámoš troubil na tu svou lasturu?“

„Von tak jako prskal,“ řekl Čuňas. „Tetička mě nenechala troubit, protože mám to astma. Von říkal, že se musí foukat až vodsud.“

Čuňas si položil ruku na vystouplý pupek. „Zkus to, Ralph. Zavolej ty vostatní.“

Ralph pochybovačně přiložil úzký konec lastury k ústům a foukl. Z mušle vyšel šustivý zvuk, ale nic víc. Ralph si otřel slanou vodu z rtů a zkusil to znovu, ale mušle zůstávala němá.

„Von tak jako prskal.“

Ralph našpulil rty a prudce vehnal vzduch do mušle, která tentokrát vydala hluboké zafrčení. To se oběma chlapcům tak zalíbilo, že Ralph frkal ještě několik minut mezi výbuchy smíchu.

„Von foukal až tady zezdola.“

Ralph už pochopil, jak na to, a vší silou vyrazil do mušle vzduch až z bránice. Mušle se okamžitě rozezněla. Hluboký drsný zvuk zaburácel pod palmami, pronikl

do houští pralesa a odrazil se od růžové žulové hory. Mračna ptáků se zdvihla z korun stromů a v podrostu cosi zapištělo a zacupitalo.

Ralph odtrhl mušli od rtů.

„Panečku!“

Jeho hlas zněl po pronikavém troubení lastury jako šepot. Přiložil ji znovu k ústům a zadul ještě jednou. Opět se ozval týž tón; pak Ralph foukl trochu silněji a zvuk se vyhoupl o oktávu výš a proměnil se v řezavé vřeštění, ještě pronikavější než dříve. Čuňas něco pokřikoval s rozradostněným obličejem a brýle mu blýskaly. Ptáci povykovali, drobná zvířátka se rozprchla. Ralphovi došel dech; zvuk zase o oktávu klesl, přešel v hluboké bublání a nakonec jen v závan vzduchu.

Lastura - blyštivý tesák - zmlkla. Ralphův obličej zrudl námahou a vzduch nad ostrovem byl plný ptačího štěbetání a zvučící ozvěny.

„Vsadím se, že to je slyšet kilometry daleko.“

Ralph se zase nadechl a několikrát za sebou krátce zatroubil.

Čuňas vykřikl:

„Tamhle je jeden!“

Mezi palmami na břehu, nějakých sto metrů daleko, se objevilo dítě. Byl to asi šestiletý klučina, plavovlasý cvalík v roztrhaných šatech a s obličejem polepeným zbytky rozmačkaného ovoce. Musel si ze zřejmého důvodu sundat kalhoty a potom si je už vytáhl jen na půl žerdi. Seskočil z náspu, porostlého palmami, do písku a kalhoty mu spadly až po kotníky; vykročil z nich a klusal k plošině. Čuňas mu pomohl nahoru. Ralph ještě stále troubil a z pralesa se začal ozývat pokřik. Chlapeček si dřepel před Ralpha a zíral na něho bystře a zpřímá. Když se ujistil, že se tu děje něco účelného, rozhostil se mu na obličejí spokojený výraz a jeho jediný čistý prst, růžový palec, mu vklouzl do úst.

Čuňas se k němu naklonil. „Jak se jmenuješ?“

„Johnny.“

Čuňas si to jméno opakoval pro sebe a pak je křikl na Ralpha, který ho však nevnímal, protože byl ještě stále zaujat troubením. Obličej měl rudý nesmírnou námahou, kterou mu působil ten ohlušivý rámus, a srdce mu bušilo tak, že se mu napjatá košile na prsou chvěla. Pokřik z pralesa se blížil.

I na pláži teď bylo vidět známky života. Písek chvějící se pod oparem žáru ukrýval ve své mnohamílové rozloze spoustu postaviček; a nyní všichni ti chlapci šlapali tím horkým, němým pískem k plošině. Tři malí kluci, o nic starší než Johnny, se vynořili

kupodivu blízko z pralesa, kde se cpali ovocem. Snědý hošík, o málo mladší než Čuñas, rozhrnul houští podrostu a vystoupil na plošinu, vesele se usmívaje na celý svět. A přicházeli další a další. Podle vzoru neviňátka Johnnyho usedali na vyvrácené palmové kmeny a čekali. Ralph nepřestával vytrubovat krátké, pronikavé zvuky. Čuñas procházel davem, ptal se dětí na jména a vraštil čelo úsilím vrýt si je do paměti. Děti ho poslouchaly stejně prostě a poslušně jako předtím muže s megafony. Někteří chlapci byli nazí a šaty si nesli v ruce, jiní jen polonazí nebo jakž takž oblečení ve školních stejnokrojích, šedých, modrých či světle hnědých, v sakách nebo ve svetrech. Někteří na nich měli odznaky, dokonce i hesla, a barevné pruhy na punčochách a pulovrech. Jejich hlavy se hemžily v zeleném stínu nad kládami; byly hnědé, plavé, černé, kaštanové, rezavé, hnědočerné a brebentily a šeptaly si mezi sebou; a v těch hlavách svítily oči, které pozorovaly Ralpha a přemítaly. Něco se začíná dít.

Děti, které přicházely po pláži jednotlivě nebo po dvou, bylo vidět teprve od okamžiku, kdy překročily předěl mezi oblastí zrcadlení a bližším pruhem písku. Zprvu oko zachytilo jen černou skvrnu podobnou netopýru, která křepčila po písku, a teprve později rozeznalo nad ní tělo. Netopýr, to byl stín dítěte, který se pod kolmými paprsky slunce scvrkl na kaňku mezi poskakujícími chodidly. Už při troubení si Ralph povšiml poslední dvojice postaviček, která doběhla na plošinu nad třepotajícími se černými skvrnami. Oba chlapci, hlavičky jako kuličky a vlasy jako koudel, hodili sebou na zem a zůstali ležet, šklebili se na Ralpha a hekali jako psíci. Byla to dvojčata a užaslý zrak se vzpěchoval uvěřit, že tak dokonalé dvojnictví je vůbec možné. Dýchali stejně, zubili se stejně, byli stejně zavalití a plní síly. Když k Ralphovi pozdvihli vlhké rty, měl dojem, že se na ty dva nedostalo tolik kůže, kolik by byli potřebovali, takže jejich profily byly jakoby rozmazané a ústa měli stále pootevřená. Čuñas k nim přiklonil blýskavé brýle a mezi troubením bylo slyšet, jak opakuje jejich jména.

„Sam, Eric. Sam, Eric.“

Potom si to však popletl; dvojčata vrtěla hlavami a ukazovala jeden na druhého a všichni kolem se smáli.

Konečně Ralph přestal vytrubovat a posadil se, lasturu v pokleslé ruce, hlavu složenou na kolena. Jak doznívala ozvěna, zmlkl i smích a nastalo ticho.

V démantovém oparu pláže se teď zahemžilo cosi temného. První to zahlédl Ralph a zíral na to tak vytrvale, až soustředěnost jeho pohledu obrátila všechny

zraky týmž směrem. Pak se zjev přehoupl z oblasti zrcadlení na čistý písek a děti uviděly, že ta temná skvrna nebyla pouze stín, ale barva šatů. Ten zjev, to byla skupina chlapců, kteří pochodovali více méně stejným krokem ve dvojstupu a byli oblečení v podivně výstředních šatech. Krátké kalhoty, košile a různé jiné kusy oděvů si nesli v rukou, ale každý z nich měl na hlavě čtverhranný černý baret se stříbrným odznakem. Jejich těla byla od krku až po kotníky přikryta černými hábity s velikými stříbrnými kříži na levé straně prsou a kolem krku měl každý tuhou náběrku. Tropické vedro, prodírání pralesem, hledání potravy a posléze vyčerpávající pochod po žhnoucí pláži, to všechno přispělo k tomu, že pleť těch chlapců vypadala jak slupka čerstvě omyté švestky. Hoch, který je vedl, byl oblečen stejně, jen odznak na jeho čapce byl ze zlata. Když se jeho skupina přiblížila asi na deset metrů k plošině, vykřikl rozkaz a chlapci se zastavili a celí uřícení a zpocení se kymáceli v prudkém světle. Jejich vůdce sám postoupil kupředu a jeho roucho zavlálo, když vyskočil na plošinu a zahleděl se do stínu, který se mu musel jevit jako téměř neproniknutelná tma.

„Kde je ten člověk s trumpetou?“

Ralph pochopil, že chlapec je oslepen sluncem, a odpověděl mu:

„Není tu žádný člověk s trumpetou. To jsem byl já.“ Chlapec popošel blíž, shlédl na Ralpha a zašklebil se při tom. Pohled na plavovlasého hocha s bělavou ulitou na kolenou ho zřejmě neuspokojil. Hbitě se otočil, až se černý hábit rozevlál.

„Copak tu není žádná loď?“

Jeho tělo zahalené plandavým rouchem bylo vysoké, hubené a kostnaté a vlasy pod černou čapkou rudé. Tvář měl jakoby pomačkanou, pihovatou a ošklivou, ale rozhodně ne hloupou. Z tohoto obličejce hleděly světle modré oči, v nichž se teď zračilo zklamání, které přecházelo nebo mohlo každou chvíli přejít v zlost.

„Není tu žádný dospělý člověk?“ Ralph odpovídal jeho zádům.

„Ne. My tu teď máme schůzi. Přidejte se k nám.“

Rovná řada černě oděných chlapců se začínala rozpadat. Ten vyčouhlý kluk se na ně rozkřikl.

„Pěvecký sbore - póó-zor!“

Přes všechnu únavu se sbor zase poslušně namačkal do řady a rozkolísaně stál v slunci. Avšak někteří začali chabě protestovat.

„Ale Merridewe, prosím tě, Merridewe . . . proč nedovolíš -?“

A pak se jeden z chlapců skácel tváří do písku a řada se rozpadla. Vynesli omdlelého na plošinu a nechali ho tam ležet. Merridew po nich loupal očima, ale hleděl napravit, co se dalo.

„Tak dobrá. Sedněte si. A jeho nechte být.“ „Ale Merridewe –“

„Každou chvíli dělá, že omdlel,“ řekl Merridew. „V Gibraltaru i v Addis Abebě; a jednou při ranní mši se svalil rovnou před sbormistrem.“

Na tyhle zasvěcené poznámky odpovídali chlapci ze sboru opovržlivým hihňáním; rozsadili se mezitím po zpřeházených kmenech jako černí ptáci a prohlíželi si se zájmem Ralpha. Čuňas se jich na jména nevyptával. Ta uniformovaná nadřazenost a nesporná autorita v Merridewově hlase ho zastrašila. Přikrčil se z druhé strany k Ralphovi a zabýval se svými brýlemi.

Merridew se obrátil k Ralphovi. „Nejsou tu vůbec žádní dospělí?“

„Ne.“

Merridew se posadil na kmen stromu a rozhlédl se kolem. „Tak se musíme o sebe postarat sami.“

Čuňas se bojácně ozval z bezpečného místa po Ralphově druhém boku.

„Právě proto svolal Ralph sezení. Abysme se mohli domluvit, co máme dělat. Každý řek svůj jméno. Tohle je Johnny, tyhle dva - to jsou dvojčata, Sam a Eric. Kterej jste Eric? Ty? Ne, ty seš Sam –“

„Já jsem Sam –“ „A já jsem Eric.“

„Nejlip bude, když každý poví, jak se jmenuje,“ řekl Ralph. „Já jsem Ralph.“

„Už známe většinu jmen,“ řekl Čuňas. „Zrovna teď jsem to zjišťoval.“

„Říkáte si jako děti,“ prohlásil Merridew. „Proč byste mně měli říkat Jacku? Jmenuju se Merridew.“

Ralph se k němu rychle otočil. To promluvil hlas někoho, kdo ví, co chce.

„A potom tamten chlapec,“ pokračoval Čuňas, „ale já zapomněl.“

„Moc mluvíš,“ řekl Jack Merridew. „Kuš, ty pupkáči.“ Děti se rozesmály.

„Nejmenuje se Pupkáč,“ vykřikl Ralph, „ve skutečnosti se mu říká Čuňas!“

„Čuňas!“ „Čuňas!“

„Jéje, Čuňas!“

Vypukla bouře smíchu, k níž přispěly i ty nejmenší děti. V té chvíli se všichni chlapci semkli v uzavřený kruh porozumění, z něhož byl vyloučen jedině Čuňas; a ten se začervenal, sklonil hlavu a znovu si vyčistil brýle.

Konečně smích zmlkl a hlášení jmen pokračovalo. Byl tam Maurice, po Jackovi druhý největší chlapec ze sboru, ale zavalitý a věčně usměvavý. Byl tam nenápadný, nedružný chlapec, kterého nikdo neznal a jehož uzavřenost pramenila z hluboko zakořeněné vyhýbavosti a tajnůstkářství. Zamumlal, že se jmenuje Roger, a zase se odmlčel. Bill, Robert, Harold, Henry; chlapec ze sboru, který omdlel, se teď posadil, opřel se o palmu, matně se usmál na Ralpha a oznámil, že se jmenuje Simon.

Pak promluvil Jack:

„Musíme se usnést, jak to zařídíme, aby nás odsud zachránili.“

Nastal šum. Jeden z malých chlapců, Henry, prohlásil, že chce domů.

„Nech si to,“ řekl Ralph roztržitě. Zvedl lasturu. „Myslím, že bychom měli mít náčelníka, aby o všem rozhodoval.“ „Náčelníka! Náčelníka!“

„Náčelníkem bych měl být já,“ řekl Jack s prostoduchou drzostí, „protože jsem chrámový stipendista a vedoucí chlapeckého sboru. Umím zazpívat Cis!“

Znovu se zvedl šum.

„No tak vidíte,“ řekl Jack. „Já –“ zaváhal. Ten snědý chlapec, Roger, se konečně zavrtěl a promluvil.

„Měli bychom hlasovat.“

„Ano!“ „Hlasujme, kdo bude náčelníkem!“ „Hlasovat –“

Tahle hra na hlasování byla skoro stejně zajímavá jako lastura. Jack začal protestovat, ale všeobecný pokřik se změnil z neurčitého volání po náčelníkovi v aklamaci ve prospěch Ralpha. Žádný z chlapců by byl nedovedl uvést ani jeden pádný důvod, proč se tak stalo; pokud se při jednání projevila nějaká inteligence, bylo to vždy z podnětu Čuňasova a jediný rozený vůdce byl očividně Jack. Ale Ralph, jak tam tak seděl, vyzařoval klid, který ho odlišoval od ostatních; a pak tu byla jeho tělesná zdatnost a přitažlivý zevnějšek; ale nejtajuplněji a přece nejmocněji působila lastura. Bytost, která ji rozezvučela a teď tu seděla na plošině a čekala s tou nádhernou věcí na kolenou, musela být sama nějak nevšední.

„Chcem toho s muší!“

„Ralpa! Ralpa!“

„Ať je náčelníkem ten s tou trumpetou!“ Ralph zvedl ruku, aby je utišil.

„Tak dobrá. Kdo chce, aby náčelníkem byl Jack?“ S tupou poslušností zvedli chlapci ze sboru ruce. „Kdo chce mne?“

Kromě Čuňase všichni, kteří nepatřili ke sboru, okamžitě zvedli ruce. Posléze i Čuňas váhavě natáhl ruku.

Ralph počítal.

„Náčelníkem jsem tedy já.“

Kruh chlapců začal tleskat. I hoši ze sboru se přidali a píhy na Jackově obličejí zmizely pod ruměncem nevole. Vyskočil, pak si to zase rozmyslel a znovu usedl, zatímco potlesk rozechvíval vzduch. Ralph se na něho díval a byl by mu rád něco nabídl.

„Sbor ovšem patří tobě.“

„Mohlo by to být naše vojsko –“ „Nebo lovci –“

„Mohli by –“

Nával krve opadl z Jackovy tváře. Ralph znovu mávl rukou, aby zjednal ticho.

„Jack má na starosti sbor. Mohou být - čím chceš, aby byli?“

„Lovci.“ Jack s Ralphem se na sebe usmáli, plaše, ale se zalíbením. Ostatní se dychtivě rozpovídali.

Jack vstal.

„Tak dobře, chlapci ze sboru. Svlékněte si ten ohoz.“ Chlapci ze sboru vyskočili jako po skončeném vyučování a za neustálého povyku naskládali své černé hábity do trávy. Jack položil svůj oděv vedle Ralpha na kmen palmy. Šedivé trenýrky měl potem přilepené na tělo. Ralph na něho obdivně pohlédl, a když Jack zachytil jeho pohled, vysvětloval:

„Chtěl jsem přelézt tenhle kopec a podívat se, jestli je všude kolem voda. Ale ta tvá lastura nás zavolala.“

Ralph se usmál a zvedl lasturu, aby si zjednal ticho. „Poslouchejte všichni. Musím mít trochu času, abych to celé promyslel. Nemůžu hned tady na místě rozhodnout, co máme dělat. Jestli nejsme na ostrově, může nás někdo zachránit co nevidět. Takže je především potřeba zjistit, jestli je tohleto ostrov nebo ne. Všichni se musíte držet tady nablízku a čekat a neběhat pryč. Tři z nás - kdyby nás bylo víc, jen by se to pletlo a ztratili bychom jeden druhého tak teda tři půjdou na průzkum a zjistí, jak to s námi vypadá.

Půjdu já a Jack a . . . a . . .“

Rozhlédl se po kruhu dychtivých tváří. Neměl nedostatek chlapců na vybranou.

„A Simon.“

Chlapci kolem Simona se rozchechtali a Simon vstal a trochu se zasmál. Teď, když zmizela jeho mdlobná bledost, ukázalo se, že to je hubený, čiperný, drobný

chlapec, jehož oči vykukovaly zpod příkrovu rovných, do čela sčesaných, černých a hrubých vlasů.

Kývl na Ralpha. „Jde se“

„A já–“ Jack sáhl dozadu, vytáhl z pochvy veliký nůž a vrazil jej stromu. Zvedl se povyk a zase utichl.

Čuňas se zavrtěl. „Já půjdu taky.“

Ralph se k němu obrátil.

„Na takovou fušku se nehodíš.“ „Ty, heleď - - -“

„Nestojíme o tebe,“ řekl Jack přímo. „My tři na to stačíme.“

Čuňasovi se zablýsklo v brýlích.

„Já byl s ním, když našel tu lasturu. Já s ním byl ze všech nejprvnějc.“

Jack ani nikdo z ostatních mu nevěnovali pozornost. Všichni se teď rozcházeli. Ralph, Jack a Simon seskočili z plošiny a pustili se přes písek k vodní nádržce. Čuňas se loudal za nimi a tiše reptal.

„Když půjde Simon uprostřed, můžeme si povídat přes jeho hlavu,“ řekl Ralph.

Všichni tři vykročili stejným krokem. To znamenalo, že Simon musel udělat co chvíli dvojitý přísun, aby těm dvěma stačil. Po chvílce se Ralph zastavil a obrátil se k Čuňasovi. „Tak hele.“

Jack a Simon předstírali, že si ničeho nevšímají. Šli dál. „Nemůžeš jít s námi.“

Čuňasovy brýle se zase zamžily - tentokrát ponížením. „Tys jim to řek. A já tě tolik prosil.“

Zrudl a ústa se mu třásla.

„O čem to propánakrále mluvíš?“

„No, že jsem nechtěl, aby mi říkali Čuňas. Řek jsem, že je mi všechno jedno, jen když mi nebudou říkat Čuňas; a prosil jsem tě, abys jim to nepovídal, a tys to rovnou vykec –“

Na oba se sneslo ticho. Ralph se teď díval na Čuňase s větším pochopením a viděl, jak je uražený a zkrušený. Nemohl se rozhodnout, zda se mu má omluvit, nebo ho dál urážet.

„Čuňas je lepší než pupkáč,“ řekl konečně, zpříma jako pravý vůdce, „a vůbec, mrzí mě, že si to tak bereš. Teď jdi zpátky, Čuňasi, a zjišťuj jména. To je tvoje práce. Nashle.“

Otočil se a uháněl za oběma ostatními. Čuňas zůstal stát a rumělec nevole se mu pozvolna vytrácel z tváří. Vrátil se na plošinu.

Tři hoši si svižně vykračovali po písku. Byl odliv a na pláži zůstal pruh posetý chaluhami, který byl téměř tak tvrdý jako silnice. Nad nimi i nad celou krajinou se vznášelo jakési magické kouzlo a chlapci to cítili a byli šťastni. Otáčeli se jeden k druhému, vzrušeně se smáli, hovořili, ale neposlouchali. Vzduch byl jasný. Ralph, který by to byl rád všechno nějak srozumitelně vyjádřil, udělal stojku a přepadl na druhou stranu. Když se dosyta nasmáli, Simon plaše pohládl Ralpha po paži; a měli se zase čemu smát.

„Jdem na věc,“ řekl Jack po chvilce, „jsme badatelé.“ „Půjdeme až na konec ostrova,“ řekl Ralph, „a mrkneme se za roh.“

„Jestli to vůbec je ostrov –“

Nyní, na sklonku odpoledne, zrcadlení trochu potuchlo. Hoši našli konec ostrova zcela jasný a žádnými kouzly nezakreslený do nesmyslných tvarů. Byla tam jako všude změť nejrůznějších hranolů a jeden veliký kvádr trčel uvnitř laguny. A na něm hnízдили mořští ptáci.

„Je to jako poleva na růžovém dortu,“ řekl Ralph. „Nemůžeme se mrknout za roh, protože tu žádný roh není. Jenom takový pozvolný ohyb - a koukejte, skály jsou čím dál horší –“ řekl Jack.

Ralph si zaclonil oči a prohlížel si zubatý obrys převisů na úbočí hory. Na této části pobřeží byli blíže hoře než kdykoli předtím.

„Zkusíme se vyšplhat na tu horu odsud,“ řekl. „Myslím, že to je ta nejschůdnější cesta. Tady to není tak zarostlé džunglí a je tu víc té růžové skály. Tak jdem.“

Tři hoši začali šplhat vzhůru. Jakási neznámá síla kdysi vyrvala a rozhodila tyto krychle, takže tu ležely jedna přes druhou, často navršeny na sebe od největší do nejmenší. Nejobvyklejší tvar, který zde skály měly, byl růžový výstupek, na němž spočíval nakoso položený kvádr; a na něm jiný, na tom zase další, takže se celá ta růžová masa jevila jako pyramida nahromaděných balvanů, vyčnívajících z fantasmaticky zauzlených šlahounů pralesa. Tam, kde růžové útesy vystupovaly ze země, bylo často vidět úzké pěšiny vinoucí se vzhůru. Po nich mohli chlapci stoupat, ponořeni hluboko do světa rostlin, tváře obrácené ke skále.

„Kdo udělal tyhle pěšinky?“

Jack se zastavil a otřel si pot z čela. Ralph, sotva dechu popadaje, zůstal stát vedle něho.

„Byli to lidi?“

Jack zavrtěl hlavou. „Spíš zvířata.“

Ralph nahlédl do tmy pod stromy. Prales se nepatrně zachvíval.

„Jdem na to.“

Největší potíží jim nepůsobil příkrý výstup kolem skalnatých převisů, ale úžlabiny, kde se museli prodírat podrostem, aby se dostali k nejbližší stezce. Tam byly kořeny a lodyhy plazivých rostlin tak zapletené, že se jimi chlapani museli provlékat jako pružné jehly. Jediným jejich vodítkem, kromě hnědé půdy a občasných záblesků světla mezi listovím, byl sklon svahu; zda tato prohlubeň, sešněrovaná šlahouny popínavých rostlin, je výše než ta předchozí.

Jakžtakž se dostávali stále výš.

Když uvázli v nejhustší spleti, v okamžiku, který byl snad nejsvízelnější z celé cesty, Ralph se otočil s rozzářenýma očima k ostatním.

„Senzace, co?“

„Žůžo.“

„Bašta.“

Příčina jejich radosti nebyla nijak zřejmá. Všichni tři byli uřícení, špinaví a zmožení. Ralph byl zle poškrábaný. Šlahouny tu byly tlusté jako jejich stehna a postupovat dál mohli jen jakýmsi tunely v podrostu. Ralph zkusil zakřičet a chlapani naslouchali zdušené ozvěně.

„Tomuhle se říká průzkum v neznámé končině,“ řekl Jack. „Vsadím se, že sem lidská noha ještě nezabloudila.“

„Měli bychom si udělat mapu,“ řekl Ralph, „jenže nemáme žádný papír.“

„Snad by šlo vyškrábat ji do kůry,“ řekl Simon, „a pak do toho vetřít nějakou černou hlínu.“

A slavnostně rozzářené pohledy se opět setkaly v přítmí.

„Senza.“

„Žůžo.“

Na stojku tu nebylo dost místa. Proto Ralph tentokrát vyjádřil mohutnost svých citů tím, že naoko srazil Simona k zemi; a za okamžik už se všichni tři šťastně váleli v pološeru na jedné hromadě.

Když se kupa rozpadla, první promluvil Ralph.

„Musíme dál.“

Další útes z růžové žuly se tyčil trochu opodál podrostu a stromů, takže chlapani mohli stoupat po pěšině. A ta je zase zavedla do řidšího lesa, odkud mohli zahlédnout širokou hladinu moře. V otevřenějším prostoru na ně opět zasvitlo slunce a

osušilo pot, který jim promáčel košile v temném vlhkém vedru. Konečně se ukázalo, že poslední část výstupu bude jen samé šplhání přes růžovou skálu a už žádné prodírání temnotou. Chlapci prolézali soutěskami a stoupali po srážech vystlaných ostrým kamením.

„Koukejte! Koukejte!“

Nad tímto cípem ostrova se rozdrolené skály vršily do jehlanů a komínů. Skalisko, o něž se Jack opíral, zaskřípělo a pohnulo se, když se do něho opřeli.

„Jdem na to –“

Ale tentokrát to neznamenal „jdeme nahoru“. Zteč horského vrcholku musela počkat, než se tři chlapci vypořádají s tímto úkolem. Balvan byl veliký jako menší auto.

„Hej rup!“

Rozkomíhejte jej sem a tam, a pěkně v rytmu!

„Hej rup!“

Prodlužte rozmach kyvadla, víc, ještě víc, napněte síly a napřete se do nejzazšího bodu výkyvu - víc - ještě víc – .

„Hej rup!“

Veliký balvan zaváhal, udržuje rovnováhu na špičce jedné nohy, usoudil, že nemá smysl vracet se zpátky, prolétl vzduchem, padal, dopadl, překotil se, s rachotem poskočil a vyrval hlubokou díru do baldachýnu pralesa. Ozvěna se rozlétla zároveň s ptáky, zvedl se bílý a růžový prach, prales na úbočí se zachvěl, jako kdyby se jím valila nějaká rozzuřená obluda; a pak se ostrov ztišil.

„Sláva !“

„Letěl jako bomba!“

„Jůůůů!“

Celých pět minut se nemohli odtrhnout z místa svého vítězství. Ale konečně se vydali dál.

Cesta na vrcholek už byla snadná. Když dosáhli posledního úseku, Ralph se zastavil.

„Pánové!“

Stáli na pokraji kruhové nebo spíš polokruhové prohlubně v úbočí kopce. Byla celá vyplněna modrými květy jakési horské rostliny. A záplava květin kypěla přes okraj prohlubně a štědře se rozlévala po příkrovu lesa. Vzduch se hemžil motýly, kteří se vznášeli, třepotali a usedali na květy.

Nad prohlubní se tyčil hranatý vrchol hory a netrvalo dlouho a chlapci stáli na něm.

Uhádli už předtím, že jsou na ostrově; když šplhali mezi růžovými skalami, zprava i zleva moře a nad hlavami křišťálové výšiny vzduchu, poznali pudově, že je voda obklopuje kolem dokola. Pokládali však za vhodnější nevyslovit poslední slovo, dokud nestanuli na vrcholku a neviděli moře po celém kruhovém obzoru.

Ralph se otočil k ostatním.

Tohle celé patří nám.“

Hora měla zhruba tvar člunu, na tomto konci vydutého; za jejich zády spadal neschůdný sestup k pobřeží. Po obou stranách se ježily skály, útesy, koruny stromů a příkré srázy vepředu, na přídi člunu, bylo vidět mírnější sestup mezi stromy, kde prokmitávaly růžové skvrny; a odtamtud se už prostírala plochá část ostrova porostlá džunglí, sytě zelená, avšak ke konci protažená do růžového výběžku. Tam, kde se ostrov nořil do vody, byl ještě jeden ostrůvek; téměř úplně oddělená skála, mohutná jako pevnost, shlížela na ně přes pruh zeleně jako hrdá růžová bašta.

Chlapci si to všechno prohlédli a pak se zadívali na moře. Stáli vysoko a odpůldne už pokročilo; vyhlídka byla jasná, nezkreslená zrcadlením.

„Tamhleto je útes. Korálový útes. Už jsem takový viděl na obrázcích.“

Útes vroubil více jak celou jednu stranu ostrova ve vzdálenosti asi jedné míle a táhl se rovnoběžně s tou částí pobřeží, kterou teď chlapci nazývali svou pláží. Korálový útes se rýsoval v moři, jako kdyby se nějaký obr kdysi sklonil s křídou v ruce, aby obtáhl obrys ostrova plynulou čarou, ale unavil se dřív, než práci dokončil. Uvnitř byla voda zbarvená jak paví peří, skaliska a chaluhy v ní bylo vidět tak jasně jako v akváriu; a na druhé straně se rozlévala temná modř moře. Odliv způsobil, že se od útesu protáhly dlouhé pruhy pěny do moře, a na okamžik se chlapcům zdálo, že jejich člun pomalu pluje dozadu.

Jack ukázal dolů. „Tady jsme přistáli.“

Pod propastmi a srázy bylo vidět mezeru mezi stromy; tam byly ty zpřerážené kmeny a suť, a jen řádka palem oddělovala brázdu od moře. Tam také vybíhala do laguny plošina, kolem níž se pohybovaly postavičky drobné jako hmyz.

Ralph naznačil točitou čáru od holého vrcholku, kde nyní stáli, dolů po svahu, roklí, která se táhla skrze květy okolo hory až ke skále, pod níž začínal polom.

„Tohle je nejkratší cesta zpátky.“

Se zářícíma očima a otevřenými ústy, plni vítězoslávy vychutnávali své právo vládnout. Cítili se povzneseni - jsou přátelé.

„Nikde žádný kouř z vesnice, žádné čluny,“ poznamenal Ralph rozšafně. „Později si to ještě ověříme, ale já myslím, že je to tu neobydlené.“

„Opatříme si jídlo,“ vykřikl Jack. „Budeme lovit. Chytat zvěř . . . dokud pro nás nepřijedou.“

Simon se na ně díval, neříkal nic, ale přivyoval, až mu černé vlasy poletovaly; tvář mu zářila.

Ralph se podíval na druhou stranu ostrova, kde nebyl útes. „Tam je to příkřejší,“ řekl Jack.

Ralph napřáhl pootevřené dlaně.

„Ten kousek pralesa tam dole . . . ta hora ho chrání.“

Každý výstupek hory podpíral stromy - květiny a stromy. Teď se prales pohnul, zašuměl, zatepal. Nejbližší pláně porostlé horskými květinami se zavlnily a na půl minuty zavál chlapcům do tváří chladný větřík.

Ralph rozpřáhl ruce.

„To všechno je naše.“

Smáli se, dováděli a pokřikovali na vrcholu hory.

„Mám hlad“

Jakmile se Simon zmínil, že má hlad, oba dva si uvědomili totéž.

„Tak jdeme,“ řekl Ralph. „Zjistili jsme, co jsme potřebovali vědět.“

Slezli ze skalnatého srázu, seskočili mezi květy a prodírali se pod stromy. Zastavili se a zvědavě si prohlíželi okolní keře.

Simon promluvil první.

„Vypadají jako svíčky. Svíčkové keře. Mají svíčky místo poupata.“

Keře byly temné jako zimostrás a voňavé a jejich četná poupata byla voskově zelená a uzavřená před světlem. Jack sekl po jednom nožem a chlapce rázem zahalil oblak vůně. „Samé svíčky.“

„Ale zapálit bys je nemohl,“ řekl Ralph. „Jenom jako svíčky vypadají.“

„Zelené svíčky,“ řekl Jack opovržlivě, „ty se nedají jíst. Jde se.“

Byli na počátku hustého pralesa a škobrtali unavenýma nohama po stezce, když uslyšeli zvuky - kvičení a tvrdé úderý paznehtů do pěšiny. Jak se prodírali blíž, kvičení se stupňovalo až v zuřivost. Našli sele, které se zamotalo do sítě šlahounů a zmítalo se v pružných provazcích se vší zběsilostí svrchované hrůzy. Mělo tenký,

pronikavý hlásek, ostrý jako jehla. Tři hoši se rozběhli kupředu a Jack už podruhé s velkým rozmachem vytasil nůž. Zvedl paži. Nastala přestávka, hiát - prase kvičelo dál a šlahouny se zmítaly a čepel se leskla na konci kostnaté paže. Přestávka byla pouze tak dlouhá, aby si stačili uvědomit, jak hrůzná věc se stane, až paže dopadne. Vtom se prasátko vyrvalo ze šlahounů a zmizelo v podrostu. Chlapci zůstali stát, hledíce jeden na druhého i na to děsivé místo. Jackova tvář byla pod pihami bílá. Uvědomil si, že dosud drží nůž ve výšce, spustil ruku a zasunul nůž zpět do pochvy. Pak se všichni tři zahanbeně zasmáli a vyšplhali se zpátky na stezku.

„Hledal jsem šikovné místo,“ řekl Jack. „Čekal jsem chvíli, abych si rozmyslel, kam ho bodnout“

„Měls toho vepře zapíchnout,“ řekl Ralph divoce. „Já vždycky slyšel, že vepř se musí zapíchnout.“

„Musíš mu podříznout krk, aby vytekla krev,“ řekl Jack. „Jinak to maso není k jídlu.“

„Tak proč to neudělal -?“

Věděli velmi dobře, proč to neudělal: pro tu hrůznou představu nože, který dopadne a zařízne se do živoucí tkáně, pro to nesnesitelné pomyšlení na krev.

„Chtěl jsem,“ řekl Jack. Šel před nimi, takže mu neviděli do tváře. „Hledal jsem správné místo. Příště –“

Vytrhl nůž z pochvy a zabodl jej do stromu. Příště už to bude bez milosti. Rozhlédl se divoce kolem sebe, jen ať se někdo odváží to popřít! Vtom vběhli do slunečního světla a pak už jen horlivě hledali a hltali ovoce, jak sestupovali polomem k plošině a blížili se k shromáždění.

2. KAPITOLA

Oheň na hoře

Než Ralph přestal vytrubovat na lasturu, byla už plošina přeplněná. Toto shromáždění se v mnohém lišilo od ranního potlachu. Odpolední slunce vrhalo na plošinu šikmé paprsky z druhé strany a většina dětí, které si příliš pozdě uvědomily, jak je pálí sluncem sežehnutá pokožka, si oblékla šaty. Sbor, už mnohem méně semknutý, odložil svá roucha.

Ralph usedl na vyvrácený kmen, levou tvář k slunci. Po pravici mu stála většina sboru; po levici odrostlejší hoši, kteří se před evakuací navzájem neznali; malé děti dřepěly na trávě před ním.

Nastalo ticho. Ralph si položil smetanově růžovou mušli na kolena a náhlý závan větříku rozhodil po plošině záblesky světla. Ralph nevěděl, zda má vstát nebo zůstat sedět. Pohlédl doleva, směrem k vodní nádržce. Čuňas seděl nablízku, ale neměl se k tomu, aby mu pomohl.

Ralph si odkašlal.

„Tak poslouchejte.“

A tu pojednou nabyl jistoty, že dokáže plynně hovořit a vysvětlit všechno, co je zapotřebí. Prohrábl si rukou plavé vlasy a spustil:

„Jsme na ostrově. Vylezli jsme na vrchol hory a uviděli jsme kolem dokola vodu.

Neviděli jsme žádné domy, ani kouř, ani stopy, ani čluny, ani lidi. Jsme na neobydleném ostrově, kde není ani človíčka, jenom my.“

Jack mu skočil do řeči.

„Ale vojáky stejně potřebujeme - aby lovíli zvěř. Aby zabíjeli prasata –“

„Ano. Na ostrově jsou prasátka.“

Všichni tři se pokoušeli sdělit ostatním, co cítili, když se ten růžový živoucí tvor zmítal mezi šlahouny.

„Viděli jsme jedno –“

„Kvičelo –“

„Pak uteklo –“

„Ještě než jsem ho moh zabít - ale - počkejte příště!" Jack zabodl nůž do kmene a rozhlédl se vyzývavě kolem. Shromáždění se opět ztišilo.

„Tak vidíte," řekl Ralph, „potřebujeme lovce, aby nám obstarávali maso. A ještě něco."

Zvedl mušli, která mu ležela na kolenou, a rozhlédl se po tvářích ožehnutých sluncem.

„Nejsou tu žádní dospělí. Musíme se starat o sebe sami." Shromáždění zahučelo a zmlklo.

„A další věc. Nemůžeme trpět, aby všichni mluvili najednou. Budete se muset hlásit jako ve škole."

Podržel si lasturu před obličejem a díval se přes ni. „Já pak každému dám lasturu."

„Lasturu?" „Tak se tahle mušle jmenuje. Dám vždycky lasturu tomu, kdo bude mít slovo. Může ji držet v ruce, dokud bude mluvit."

„Ale „Podívej –“

„A nikdo ho nesmí přerušovat mimo mě." Jack vyskočil.

„Budeme mít pravidla!" zvolal vzrušeně. „Spoustu pravidel! A jestli se někdo opováží je porušit –“

„Píc ho!" „Pif!" „Bác ho!"

„Průšvih!" Ralph ucítil, že mu někdo zvedl lasturu z klína. A už tu stál Čuňas s tou ohromnou bělavou lasturou v náručí a pokřik umlkal. Jack zůstal ještě stát a nejistě pohlédl na Ralpha, který se usmál a poklepal na kládu. Jack si sedl. Čuňas si sundal brýle, a otíraje si je o košili, mžoural na shromáždění.

„Nenecháte Ralpha domluvit. Nedovolíte mu, aby projednal tu nejdůležitější věc."

Významně se odmlčel.

„Jestlipak někdo ví, kde jsme? Co?" „Na letišti to vědí."

„Ten člověk s takovou tou trumpetou –“ „Můj tatínek."

Čuňas si nasadil brýle.

„Nikdo neví, kde jsme," řekl Čuňas. Byl bledší než předtím a ztěžka dýchal. „Možná že věděli, kam jsme měli namířeno, a možná že taky ne. Ale teďka nevědí kde jsme, poněvač jsme tam vůbec nedolítli." Chvilku na ně zíral s otevřenými ústy, pak se zapotácel a usedl. Ralph mu vzal lasturu z rukou.

„To jsem chtěl právě říct," pokračoval, „když jste všichni, všichni . . ." Díval se pozorně na jejich napjaté tváře. „Letadlo bylo sestřeleno a shořelo. Nikdo neví, kde jsme. Možná že tu budeme dost dlouho."

Bylo takové ticho, že všichni slyšeli přerývané sípění Čuňasova dechu. Slunce sem proniklo šikmými paprsky a pozlatilo polovici plošiny. Lehké vánky, které se dosud honily po laguně a chytaly se za ocásky jako kořata, přeběhly přes plošinu a zamířily k pralesu. Ralph si shrnul rozčuchané světlé pačesy, které mu visely do čela.

„A tak tu možná zůstaneme dost dlouho.“ Nikdo se neozval. Ralph se náhle zakřenil.

„Ale tohle je prima ostrov. Vylezli jsme - Jack, Simon a já - na tu horu. Je senzační. Je tam jídlo a pití a „Šutry –“ „A modré kytky –“

Čuňas, který se už poněkud zotavil, ukázal na lasturu v Ralphových rukou a Jack i Simon zmlkli. Ralph pokračoval.

„Zatímco budem čekat, můžeme si tady dávat do nosu.“

Rozmáchl se širokým gestem.

„Je to tu jako v nějaké knížce.“

A už se zase zvedl pokřik.

„Jako Ostrov pokladů –“

„Jako Boj o ostrov –“

„Jako Korálový ostrov –“

Ralph zamával lasturou.

„Tohle je náš ostrov. Je prima. Než pro nás dospěli přijedou, užijeme spoustu legrace.“

Jack vztáhl ruku pro lasturu.

„Jsou tu prasátka,“ řekl. „Jídla je tu dost, a voda na pití tamhle v tom potoce - a vůbec všechno. Zjistil někdo ještě něco?“

Vrátil lasturu Ralphovi a posadil se. Zdálo se, že nikdo nezjistil nic.

Starší hoši si toho malého kloučka povšimli, teprve když se začal vzpouzet. Skupinka malých chlapců ho strkala kupředu a on nechtěl. Byl to takový maličký pulec, asi šestiletý, a jedna jeho tvář byla jakoby vymazána fialově červeným mateřským znamením. Teď tu stál, celý poplašený pozorností, která se na něho soustředila, a zavrtával palec u nohy do ostré trávy. Něco si mumlal a natahoval moldánky.

Ostatní malí kluci, kteří se mezi sebou pošeptmu, ale vážně dohadovali, ho strkali k Ralphovi.

„No tak," řekl Ralph, „jen pojd' sem." Chlapeček se vyděšeně rozhlížel. „Tak už mluv!"

Dítě vztáhlo ruce pro lasturu a shromáždění vypuklo v řehot; chlapec ihned ucukl a rozplakal se.

„Dejte mu lasturu," křičel Čuňas, „dejte mu ji."

Konečně ho Ralph přiměl, aby si mušli vzal, ale to už výbuch smíchu vzal dítěti všechnu odvahu k řeči. Čuňas k němu přiklekl, jednu ruku položil na lasturu, poslouchal, co dítě povídá, a tlumočil jeho slova shromáždění.

„Chce vědět, co uděláte s tou hadí potvorou."

Ralph se zasmál a ostatní hoši s ním. Chlapeček se ještě víc uzavřel do sebe.

„Pověz nám něco o té hadí potvoře." „Říká, že to byl takovej jako netvor."

„Netvor?"

„Něco jako had. Hrozitánsky velikej. A von ho viděl."

„Kde?"

„V lese."

Snad to způsobily ty běhuté vánky, anebo v zapadajícím slunci se vkradlo pod stromy trochu chládku. Chlapci to ucítili a neklidně se zavrtěli.

„Na takhle malém ostrově nemůže žít žádný netvor, žádný veliký had," vysvětloval Ralph vlídně. „Takoví se najdou jen ve velikých zemích, jako třeba v Africe nebo v Indii.“

Šum a hlavy vážně přikyvovaly. „Říká, že ta potvora přišla ve tmě."

„Ale to ji nemoh vidět."

Smích a veselý pokřik.

„Slyšeli jste ho? Povídá, že to viděl potmě –“

„Ale von pořád tvrdí, že tu potvoru viděl. Přišla a zase vodešla a pak se vrátila a chtěla ho sežrat –“

„Něco se mu zdálo."

Ralph se zasmál a rozhlédl se po kruhu obličejů, hledaje v nich souhlas. Starší hoši přikyvovali, ale mezi malými zavládly pochybnosti, které vyžadovaly víc než rozumné vysvětlení.

„Musel mít nějaký zlý sen. Když se celý den motal mezi těmi šlahouny."

Hlavy vážně pokyvovaly. Všichni věděli, co to jsou zlé sny. „Říká, že tu obludu viděl, toho hada, a chce vědět, jestli přijde dnes v noci zase"

„Ale žádná obluda neexistuje!"

„Říká, že ráno se proměnila v jeden ten provaz, co jsou na stromech, a zavěsila se do větví. Ptá se, jestli se dnes v noci zase vrátí.“

„Ale žádná taková obluda neexistuje!“

Nikdo se teď už nesmál a mnozí se tvářili starostlivě. Ralph si oběma rukama prohrábl vlasy a podíval se na chlapečka pobaveně a zároveň zoufale.

Jack popadl lasturu.

„Ralph má samozřejmě pravdu. Žádný had tu není. Ale jestli tu něco takového přece je, vydáme se na lov a zabijeme to. Budem lovit prasátka, aby bylo maso pro všechny. A přitom budem taky hledat toho hada –“

„Ale žádný had neexistuje!“ „Zjistíme si to, až půjdeme na lov.“

Ralph byl mrzutý a věděl, že tentokrát utrpěl porážku. Cítil, že se střetl s něčím neuchopitelným. V očích, které na něho tak upřeně hleděly, nebylo nic veselého.

„Ale žádná taková potvora neexistuje!“

Cosi, co nikdy dříve nepoznal, se vzdouvalo v jeho nitru a nutilo ho, aby opakoval své tvrzení hodně nahlas a stále znovu.

„Říkám vám přece, že žádné takové zvíře neexistuje!“ Shromáždění mlčelo.

Ralph opět zdvihl lasturu a dobrá nálada se mu vrátila, když si uvědomil, co ještě chce chlapcům povědět.

„A teď přicházíme k tomu nejdůležitějšímu. Přemýšlel jsem. Dupal jsem celou dobu, co jsme šplhali na tu horu.“ Vrhł spiklenecký pohled na oba ostatní, kteří ho doprovázeli.

„A taky teďka na pláži. A vykoumal jsem tohle. Chceme užít trochu legrace a chceme, aby nás zachránili.“

Zběsilý pokřik, jímž shromáždění projevovalo svůj souhlas, ho zasáhl jako mořská vlna, takže zapomněl svou řeč. Znovu se zamyslel.

„Chceme, aby nás zachránili, a to se ví, že nás zachrání.“ Hlasy se rozlaholily. Prosté ujištění, nepodložené ničím než vahou Ralphovy nové autority, vneslo mezi chlapce jas a štěstí. Ralph musel zamávat lasturou, než se ztišili a vyslechli ho.

„Můj otec je u námořnictva. Povídal, že žádné neznámé ostrovy už nejsou. On říká, že královna má takový velikánský pokoj, kde není nic než samé mapy, a tam jsou zakresleny všechny ostrovy světa. Takže královna má i obrázek tohoto ostrova.“

Znovu se ozvaly výkřiky radosti a odvahy.

„A dřív nebo později tady přistane loď. Možná že to bude zrovna tatínkova loď. Tak vidíte, i když to třeba nebude hned, jednou nás někdo zachrání.“

Pověděl, co měl na srdci, a odmíchl se. Jeho slova vnesla do shromáždění pocit bezpečí. Měli ho rádi a teď si ho i vážili. Jako na povel začali tleskat a ve chvílce se tím potleskem rozezvučela celá plošina. Ralph se začervenal, pohlédl stranou na Čuňase, který nijak neskrýval svůj obdiv, a pak na druhou stranu, kde se zubil Jack a předváděl, že i on ví, jak se tleská.

Ralph zamával lasturou.

„Budte zticha! Počkejte! Poslouchejte!“

Pak v tichu, které si vysloužil svým triumfem, pokračoval: „Je tu ještě jedna věc. Můžeme jim pomoci, aby nás našli. Mohlo by se stát, že se nějaká loď přiblíží k ostrovu, ale neuvidí

nás. A proto se musíme postarat, aby se z vrcholku hory kouřilo. Musíme tam rozdělat oheň.“

„Oheň! Uděláme si oheň!“

V okamžiku byla polovina chlapců na nohou. Jack povykoval mezi nimi, na lasturu nikdo ani nevzpomněl.

„Pojďte! Za mnou!“

Prostor pod palmami byl plný křiku a pohybu. Také Ralph vyskočil, aby zjednal ticho, ale nikdo ho neposlouchal. Pojednou se celý zástup pohnul k ostrovu a zmizel - Jackovi v patách. I ty nejmenší děti šly s sebou a razily si cestu mezi listovými a zulámanými větvemi, jak nejlépe uměly. Ralph zůstal stát s lasturou v ruce, a s ním ani živá duše, kromě Čuňase.

Čuňas už dýchal docela normálně.

„Jako malí spratkové,“ řekl opovržlivě. „Chovají se jako hromada malejch dětí.“

Ralph se na něho pochybovačně podíval a položil lasturu na kmen stromu.

„Chci se vsadit, že už je nejmíň pět hodin,“ řekl Čuňas. „Co si myslíš, že můžou tam na tý hoře dělat?“

Uctivě pohládl mušli, pak se zarazil a pohlédl vzhůru. „Ralph, hej, kam se ženeš?“

Ralph už přelézal první roztříštěné kmeny v polomu. Daleko nad ním se ozýval praskot větví a smích.

Čuňas se za ním znechuceně díval. „Jako hromada malejch dětí –“

Vzdychl, sehnul se a zašněroval si boty. Pokřik roztroušeného shromáždění se vzdaloval po svahu hory. Potom, s utrápeným výrazem otce, kterému nezbyvá než smířit se s nesmyslnou rozpustilostí dětí, sebral Čuňas lasturu, otočil se k lesu a začal se prodírat zataraseným polomem.

Na druhé straně pod vrcholem hory byla plošina zarostlá lesem. Ralph dnes už podruhé zdvihl pootevřené dlaně.

„Tam dole najdem tolik dříví, kolik budem potřebovat.“ Jack přikývl a zatahal se za spodní ret. Ten kus pralesa, který začínal asi sto metrů pod nimi na sráznějším svahu hory, byl jako stvořený pro sbírání paliva. Stromy v tom vlhkém vedru vyhnaly do výšky, ale nenalezly dost půdy, aby mohly zesílet, a brzo se skácely a shnily; šlahouny je ovíjely a nové výhonky si razily cestu vzhůru.

Jack se obrátil ke sboru, který tu stál připraven. Černé čapky, odznaky jejich funkce, se jim svezly na stranu jako obyčejné barety.

„Uděláme hranici. Pojd'te.“

Našli si nejschůdnější sestup a začali vytahovat nahoru mrtvé kusy dřeva. I malí chlapci, kteří vylezli až na vrchol, se teď klouzali po stezce dolů a zanedlouho měli všichni, kromě Čuňase, plné ruce práce. Většinou bylo dřevo tak ztrouchnivělé, že když za ně vzali, rozpadlo se na hromádku třísek, hmyzu a hnilyby; avšak některé klády přece zůstaly v jednom kuse. Dvojčata Sam a Eric první našli vhodnou kládu, ale nemohli s ní pohnout, dokud Ralph, Jack, Simon, Roger a Maurice nepřiložili ruce k dílu. Pak vytáhli po kouskách tu směšnou mrtvou věc na skálu a nahoře ji hodili na zem. Každá skupina chlapců přispěla svým dílem, některá víc, jiná méně, a hranice rostla. Když se Ralph s Jackem vrátili a zjistili, že tahají za stejnou větev, zazubili se na sebe a rozdělili se o své břímě. Ještě jednou je v tom vánku a pokřiku, pod šikmými paprsky slunce na té vysoké hoře zaplavilo ono magické kouzlo, podivné, neviditelné světlo přátelství, dobrodružnosti a uspokojení.

„Je to skoro až moc těžké.“ Jack se na něho zakřenil.

„Ale ne pro nás.“

Spojení touhou zdolat své břemeno, doklopýtali přes nejvyšší sráz hory. Společně si zaveleli ráz, dva, tři! a mrštili kládou na velikou hranici. Pak poodstoupili, tak rozesmátí blahem z vítězství, že Ralph neodolal a musel hned udělat stojku. Pod nimi se chlapci ještě stále lopotili, ačkoli některé malé kluky už práce přestala bavit a začali ten nový les prohledávat, aby si našli nějaké ovoce. Dvojčata, v nichž by nikdo

tolik chytrosti nehledal, se teď vyšplhala nahoru s náručemi suchého listí a vysypala je vedle hromady. Chlapci jeden po druhém usoudili, že hranice je už dost vysoká, přestali se vracet pro dříví a postávali na místě uprostřed růžového rozeklaného vrcholku hory. Teď už dýchali klidně a pot jim oschl.

Ralph a Jack, okolo nichž se celá parta shromáždila, se na sebe podívali. Zahanbující vědomí se dralo na povrch a oni nevěděli, jak je přiznat.

První promluvil Ralph, celý rudý v obličeji. „Tak co?“

Odkašlal si a pokračoval. „Tak co, rozděláš oheň?“

Teď, když ta nesmyslná situace vyšla najevo, zrudl i Jack. Začal zmateně brebkat.

„To musíš třít dvě dřívka. Musíš je –“

Podíval se na Ralpha, který vyhrkl konečné přiznání své neschopnosti:

„Má někdo zápalky?“

„To se udělá taková smyčka a pak se otáčí šípem,“ řekl Roger. Třel dlaně o sebe, aby to předvedl. „Ššt, ššt.“

Přes horu přelétl slabý vánek. S ním se dostavil i Čuňas v trenýrkách a v košili, a když namáhavě a opatrně vyklopýtal z lesa, večerní slunce se mu zablýštl v brýlích. Pod paží nesl lasturu.

Ralph na něho křikl.

„Čuňasi, nemáš zápalky?“

Ostatní chlapci se připojili a hulákali, až se hora třásla.

Čuňas zavrtěl hlavou a přistoupil k hranici.

„Páni, ale že jste udělali jaksepatří hromadu!“ Jack pojednou vztáhl ruku.

„Ty jeho brejle - použijeme je jako palčivého sklíčka!“ Čuňas se octl v obklíčení dřív, než mohl ucouvnout. „Hele, nechte mě bejt, jo?“ Hlas mu přeskočil do zděšeného kvikotu, když mu Jack strhl brýle z nosu. „Nevopovaž se! Vrat mi je! Vždyť nic nevidím! Rozbijete lasturu!“

Ralph ho odstrčil stranou a poklekl u hranice. „Jděte mi ze světla.“

Vypuklo všeobecné strkání a šťouchání a úslužný pokřik. Ralph pohyboval čůčkami dopředu a dozadu a ze strany na stranu, až se na kusu ztrouchnivělého dřeva objevil palčivě bílý obraz zapadajícího slunce. Téměř současně se zvedl tenoučkový pramínek kouře a Ralph se rozkašlal. Jack poklekl vedle něho a opatrně foukal, až se kouř uhnul, zhoustl a objevil se nepatrný plamínek. Ohýnek, zpočátku v tom ostrém slunečním světle téměř neviditelný, pohltil malou snítku, sytě se zbarvil a

natáhl se po větvi, která se rozlétla s hlasitým praskotem. Plamen vyšlehl výš a chlapci propukli v jásot.

„Moje brejle," skučel Čuňas, „dejte mi můj brejle!"

Ralph odstoupil od hranice a vložil brýle do Čuňasových tápajících rukou. Čuňas přestal kvílet a jen si šeptal pro sebe:

„Dyť já vidím jen samý šmouhy. Nerozeznám ani vlastní ruku –“

Chlapci křepčili. Dříví bylo zteřelé a suché jako troud, takže celé veliké větve se horoucně poddávaly žlutým plamenům, které šlehaly vzhůru a vyháněly ohromný chvost do sedmimetrové výše. V okruhu několika metrů kolem ohně byl žár jako v peci a vánek se proměnil v řeku jisker. Celé klády se rozpadaly na bílý prach.

Ralph vykřikl:

„Víc dříví! Běžte všichni a nanoste víc dříví!"

Život se proměnil v závod s ohněm a hoši se rozprchli po horní části lesa. Udržet vlajku čistého plamene na vrcholku hory se stalo bezprostředním cílem všech a nikdo nemyslel dál. I nejmenší chlapci, pokud jim v tom nebránily následky ovocných hodů, přinášeli kousky dřeva a házeli je do ohně. Vzduch teď proudil trochu rychleji a změnil se v slabý vítr, takže závětrná strana se přesně odlišila od návětrné. Na jedné byl vzduch chladný, ale na druhé oheň divoce vymršťoval chapadla žáru, v němž se vlasy okamžitě škvařily. Když chlapci ucítili večerní vánek na zpocených tvářích, zastavili se, aby se osvěžili, a tu si teprve uvědomili, jak jsou vyčerpaní. Vrhali se na zem do stínů, které se ukládaly mezi roztroušená skaliska. Ohnivý chvost se rychle zmenšoval; pak se hranice s tichým, vyhořelým šramotem zhroutila a vymrštila do vzduchu vysoký strom jisker, který se ohnul po větru a rozprášil se. Chlapci tam leželi a funěli jako psi.

Ralph zvedl hlavu, kterou měl položenou na předloktí. „Nebylo to k ničemu."

Roger si odborně odplivl do horkého prachu. „Jak to myslíš?"

„Neudělal se žádný kouř, jenom plameny."

Čuňas se uvelebil v rozsedlině mezi dvěma balvany a seděl tam s lasturou na klině.

„Neudělali jsme žádnéj voheň, kterej by za něco stál," řekl.

„Takovejhle voheň bysme neudrželi, ani kdybysme se strhali."

„No ty ses zrovna nepřetrh," řekl Jack pohrdlivě. „Jen jsi tady dřepěl."

„Vzali jsme si jeho brejle," řekl Simon a utřel si začouzený obličej předloktím.

„Takže on taky pomoh."

„Já mám lasturu," řekl Čuñas uraženě. „Nechte mě mluvit!"

„Tady na hoře lastura neplatí," řekl Jack, „tak drž hubu." „Mám lasturu v ruce."

„Dejte na ten oheň zelené větvičky," řekl Maurice. „Tak se nejlíp udělá kouř."

„Já mám lasturu –“ Jack se zuřivě otočil. „Ty kuš !"

Čuñas se zarazil. Ralph mu vzal lasturu z rukou a rozhlédl se po kruhu chlapců.

„Musíme mít nějaké lidi zvlášť na to, aby udržovali oheň. Každým dnem se támhle" - mávl rukou k napjaté linii obzoru - „může objevit loď, a když uvidí náš signál, přijdou a odvezou nás pryč. A ještě něco. Musíme mít víc pravidel. Všude, kde je lastura, tam je shromáždění. To platí tady nahoře, zrovna tak jako dole."

Přisvědčili. Čuñas otevřel ústa, aby promluvil, ale zachytil Jackův pohled a zase je zavřel. Jack vztáhl ruce pro lasturu a vstal, opatrně svíraje tu křehkou věc v umazaných dlaních.

„Souhlasím s Ralphem. Musíme mít pravidla a poslouchat. Koneckonců nejsme žádní divoši. Jsme Angličani, a Angličani jsou vždycky ve všem nejlepší. A proto musíme dělat to, co je správné."

Otočil se k Ralphovi.

„Ralph, já rozdělím sbor - totiž své lovce - na skupiny a vezmeme si na starost udržování ohně –“

Na tuto velkorysou nabídku odpověděli chlapci sprškou potlesku a Jack se na ně zazubil a pak mávl lasturou, aby si zjednal klid.

„Teď necháme oheň vyhořet. V noci beztak nikdo kouř neuvidí, že ne? A pak ho můžeme zapálit znovu, kdykoli si zamaneme.

Alty budou udržovat oheň tehle týden, soprány příští –“

Shromáždění vážně přikyvovalo.

„A vezmeme si na starost taky hlídkování. Když tam někde" hoši se zadívali tam, kam ukazovala jeho kostnatá paže - „uvidíme loď, přiložíme na oheň zelené větvičky. Bude to víc čadit."

Hleděli upřeně na sytě modrý obzor, jako kdyby se tam drobná silueta lodi měla objevit každým okamžikem.

Slunce na západě bylo jako kapka žhnoucího zlata, klouzající stále blíž a blíž k prahu světa. Pojednou si všichni uvědomili, že nastává večer, konec světla a tepla.

Roger si vzal lasturu a sklíčeně se podíval na chlapce. „Hlídal jsem moře celou dobu. Po lodi nikde ani památky. Snad se odtud vůbec nikdy nedostanem."

Zvedl se repot a zase zmlkl. Ralph si opět vzal lasturu.

„Už jsem vám řekl, že pro nás jednou přijedou. Musíme jen čekat. A to je všechno.“

Rozhorlený Čuñas se směle zmocnil lastury.

„Zrovna tohle jsem vám říkal. Povídal jsem vám to o těch schůzích a vůbec, a vy jste na mě řvali, abych držel hubu –“

Hlas mu přeskočil do naříkavého, ctnostně vyčítavého tónu. Chlapci se začali ošívát a okřikovat ho.

„Povídali jste, že chcete zapálit malej vohníček a udělali jste si hranici jako stoh sena. A když já něco řeknu,“ ulevoval si Čuñas hořce a realisticky, „křičíte, abych mlčel; ale když Jack nebo Maurice nebo Simon –“

Odmlčel se ve všeobecné vřavě a zadíval se přes ně dolů na ten nehostinný svah hory, kde se rozprostíral lán lesa, odkud nanosili suché dříví. A vtom se tak podivně zasmál, že chlapci zmlkli a udiveně se dívali na odlesky v jeho brýlích. Sledovali jeho pohled, aby zjistili, čemu se tak trpce směje.

„No, ten váš vohníček se vám poved, jen co je pravda.“

Na mnoha místech mezi šlahouny, které věncily mrtvé nebo umírající stromy, vystupoval kouř. A jak se tam dívali, vyšlehl z paty jednoho obláčku záblesk plamene a pak kouř zhoustl. Drobné plamínky se zahemžily na kmeni stromu a odplížily se dál skrze listí a podrost, dělily se a rostly. Jeden plamínek skočil na kmen stromu a vyšplhal se po něm jako zářivá veverka. Kouř houstl, rozlézal se a valil se dál. Veverka přeskočila na křídlech větru na jiný stojící strom, zachytila se a začala se prohryzávat dolů. Pod temným příkrovem listoví a kouře si oheň podmaňoval prales a začal ho hltat. Celé lány černého a žlutého dýmu se nepřetržitě valily k moři. Když chlapci uviděli plameny a nezadržitelný postup ohně, vypukli v pronikavý vzrušený jásot. Plameny, podobné nějakému dravému zvířeti, se plížily po břiše, tak jako se plíží jaguár, k řadě mladých stromků, které vypadaly jako břízy a lemovaly výběžek růžové skály. Oheň zaplápolal na prvním stromku a jeho větve nakrátko obrostly ohnivým listím. Jádro plamene čile přeskočilo mezeru mezi stromy a pak postupovalo houpavě a třepotavě po celé řadě. Pod nohama rozdováděných chlapců se prales v rozloze čtvrt čtvereční míle rozběsnil kouřem a plameny. Jednotlivé poryvy ohně se teď spojily v dunění podobné víření bubnů, které jako by otřásalo celou horou.

„Tady máte ten váš malinkej vohníček.“

Ralph si s leknutím uvědomil, že chlapci přestávají skotačit a zmlkají, že na ně začíná doléhat hrůza ze síly, která se pod nimi rozpoutala. Toto vědomí a ten děs ho rozvzteklily. „Ale přestaň už kecat!”

„Mám lasturu,” řekl Čuňas uraženým hlasem. „Mám právo mluvit.”

Dívali se na něho bez zájmu a natahovali uši k burácení ohně. Čuňas nervózně zašilhal na to peklo a přivinul lasturu k sobě.

„Teď to musíme nechat vyhořet. A bylo to naše palivový dříví.”

Olízl si rty.

„Nedá se vůbec nic dělat. Měli jsme bejt vopatrnější. Mám strach –“

Jack odtrhl oči od ohně.

„Ty máš pořád strach, ty pupkáči!”

„Teď mám lasturu já,” řekl Čuňas mrazivě. Otočil se k Ralphovi. „Teď mám já lasturu, no ne, Ralphe?”

Ralph se neochotně odvrátil od nádherné a děsivé podívané.

„Co má být?”

„Mám lasturu. Mám právo mluvit” Dvojčata se rozchechtala.

„Chtěli jsme mít kouř –“

„A teď se na to koukněte –“

Na mnoho mil od ostrova se táhl příkrov dýmu. Všichni hoši, až na Čuňase, se začali hihňat a za chvíli se zajíkali smíchem.

Čuňas ztratil trpělivost.

„Já mám lasturu! Tak přece poslouvejte! Nejdřív ze všeho jsme si měli tam dole na pláži udělat nějaký chaty. V noci tam byla řácká zima. Ale sotva Ralph řekne voheň, začnete všickni vejskat a vrískat a hrnete se na kopec. Jako malý děti!”

Teď už jeho tirádu všichni poslouchali.

„Myslíte, že se zachráníte, když nebudete dělat napřed to nejdůležitější a když se nebudete rozumně chovat?”

Sňal si brýle a sklonil se, jako kdyby chtěl lasturu položit na zem; ale rozmyslel si to, když viděl, že se po ní většina starších chlapců chystá skočit. Zastrčil si ji pod paži a přimkl se k balvanu.

„A potom, když sem vylezete, uděláte si takovejhle táborák, kterej nejni k ničemu. Teďka se vám podařilo zapálit celej ostrov. Budeme v pěkný rejži, jestli ten ostrov vyhoří, co? Budeme dlabat vařený ovoce a vepřovou pečení. Abyste věděli, na tom

nejni nic k smíchu! Řekli jste, že Ralph bude náčelník, a nedáte mu čas, aby si moh všechno rozmyslet. Sotva něco řekne, rozutečete se jako, jako –“

Odmlčel se, aby nabral dechu, a oheň se na ně rozeřval. „A to ještě nejni všechno. Co ty malí? Ty mrňousové. Kdo si jich všimnul? Kdo ví, kolik jich tady je?“

Ralph náhle vykročil kupředu.

„Řekl jsem ti, aby ses o to postaral. Nařídil jsem ti, abys udělal seznam jmen.“

„Jak jsem to moh udělat,“ křičel Čuňas rozhorleně, „když jsem byl na to sám? Čekali tu tak dvě minuty a pak začali padat do moře, šli do lesa, rozutekli se na všechny strany. Jak jsem se měl vyznat, kterej je kterej?“

Ralph si olízl bledé rty.

„Tak ty nevíš, kolik nás tu má být?“

„Jak to můžu vědět, když se tady ty mrňousové hemžili jak mravenci? A pak, když jste se vy tři vrátili, sotvas řek, tady uděláme voheň, všichni utekli a já neměl vůbec příležitost

„Tak dost!“ řekl Ralph ostře a vytrhl mu lasturu. „Neudělals to - neudělal.“

„– a pak jste mi šlohlí brejle –“ Jack se k němu otočil.

„Ty kuš!“

„– a ty mrňousové se potloukali zrovna tam dole, co je teďka ten voheň. Jak víš, že tam nejsou ještě teď?“

Čuňas vstal a ukázal na dým a plameny. Chlapci zahučeli a zase zmlkli. S Čuňasem se dělo něco podivného, nemohl popadnout dech.

„Ten jeden malej –“ sípěl Čuňas - „ten s tím flekem na tváři, já ho nikde nevidim. Kdepak je?“

Zástup byl tichý jako smrt.

„Ten, co nám povídal vo těch hadech. Byl tam dole –“

V ohni vybuchl strom jako bomba. Vysoké snopy šlahounů se dětem na chvíli vztyčily před očima, a pak zase zmučeně klesly na zem. Malí hoši se rozkřičeli.

„Hadi! Hadi! Koukněte se na ty hady!“

Na západě, nikým nepovšimnuté, stálo slunce jen jeden nebo dva palce nad mořem. Tváře chlapců byly zdola rudě ozářeny. Čuňas se opřel o skálu a držel se jí oběma rukama.

„Ten mrňous s tím znamením na - tváři - kde - kde je teď?“

Říkám vám, že ho nikde nevidim!“

Chlapci se dívali jeden na druhého ustrašeně, nevěřící. „– kde je teďka?“

Ralph zašeptal, jako kdyby se styděl:

„Snad šel zpátky na - na –“

Pod nimi na nehostinném svahu hory nepřestávalo burácení ohně.

3. KAPITOLA

Chatrče na pláži

Jack se skláněl až k zemi, přikrčen jako sprintér, nos jen pár centimetrů nad vlhkou půdou. Kmeny stromů a popínavé rostliny, které je věnčily, ztrácely se v zeleném příšeří deset metrů nad ním; a všude kolem něho bujel podrost. Byl tam jen zcela nepatrný náznak stopy - zlomená větévka a cosi podobného polovičnímu otisku paznehtu. Sklonil hlavu a zíral na ty stopy, jako kdyby je chtěl přimět, aby k němu promluvily. Pak, na všech čtyřech jako pes, nepohodlně, ale nedbaje obtíží, popolezl pět metrů. Tam liány utvořily smyčku a z jednoho kolínka na šlahounu visel úponek. Úponek byl na spodní straně jako vyleštěný; vepřící, kteří prolézali smyčkou, se o něj otírali svými hrubými štětinami.

Jack, stále přikrčený, s tváří jen několik palců od této stopy, zamířil kupředu do temného podrostu. Jeho zrzavé vlasy, o hodně delší než v den přistání, byly teď světlejší a na holých zádech měl slitinu tmavých pih a spálené, oloupané kůže. V pravé ruce táhl za sebou přiosťřený klacek asi půldruhého metru dlouhý; a kromě rozedraných kalhot přepásaných řemenem, na němž visela pochva s nožem, byl nahý. Zavřel oči, zvedl hlavu a pomalu vdechoval s rozšířeným chřípím, zkoumal, co se dá vyčíst z proudu teplého vzduchu. Prales i chlapec byli docela zticha.

Nakonec dlouze vypustil vzduch z plic a otevřel oči. Byly to jasně modré oči a při tomto marném počínání vypadaly roztěkané a skoro šílené. Přejel si jazykem suché rty a upřeně se zahleděl do nesdílného pralesa. Pak zase o kus popolezl a zkoumal půdu všemi směry.

Ticho pralesa bylo tíživější než vedro a v této denní době nebylo slyšet ani bzučení hmyzu. Teprve když Jack sám vyplašil pestrého ptáka z primitivního hnízda udělaného z klacíků

ticho se roztříštilo a ozvěna se rozhlaholila drsným skřekem, který jako by vycházel z propasti věků. I Jacka ten skřek poplašil, až sebou cukl a syčivě vtáhl dech; na minutu se stal spíš než lovcem plachou bytostí, která ve změti stromů připomínala opici. Pak si opět vzpomněl na stopu a na své zklamání a znovu začal dychtivě prohledávat půdu. U kmene mohutného stromu, jehož šedou kůru obrůstaly bledé květy, se zarazil, zavřel oči a znovu vtáhl teplý vzduch; a tentokrát rychle vydechl,

dokonce na okamžik pobledl, ale pak se mu zase nahrnula do tváří krev. Míhl se ve tmě pod stromem jako stín, přikrčil se a zadíval se na udupanou hlínu u svých nohou.

Trus byl ještě teplý. Ležel na hromádce v rozryté hlíně. Měl olivově zelenou barvu, byl hladký a trochu se z něho kouřilo. Jack zvedl hlavu a zahleděl se do neproniknutelného houští popínavých rostlin, které zatarasily stopu. Pak sebral oštěp a plazil se kupředu. Za houštím lián se stopa spojila s prasečí stezkou, která byla široká a udusaná jako pěšina. Půda tu ztvrdla pod nesčetnými šlápotami, a když Jack vstal a narovnal se, uslyšel, jak se po ní cosi pohybuje. Rozmáchl se pravou paží dozadu a vší silou vymrštil oštěp. Z prasečí stezky se ozval rychlý tvrdý cupot paznehtů jako klapot kastanět, svůdně a dráždivě - příslib masa. Vyběhl z podrostu a sebral oštěp. Cupot prasečích nožek dozníval v dálce.

Jack tam stál zalitý potem, pomazaný hnědou hlínou, poskvrněný všemi přísliby i nezdary celodenního honu. Zaklel, odvrátil se od stopy a začal si razit cestu ven, až prales trochu prořídla a místo holých kmenů podpírajících temný příkrov se objevily světle šedé pně a pernaté koruny palem. Za nimi se třpytilo moře a bylo slyšet hlasy. Ralph stál před jakousi stavbou, hrubým přístřeškem zbudovaným z palmových kmenů a listí a obráceným k laguně, který vypadal, jako by se měl každou chvíli skácet. Ani nezpozoroval, že Jack promluvil.

„Máš tu trochu vody?“

Ralph zachmuřeně vzhlédl od složitě propleteného listí. Nevšiml si Jacka, ani když ho uviděl.

„Povídám, je tu trochu vody? Mám žízeň.“

Ralph odpoutal pozornost od přístřešku a trhl sebou, když si uvědomil Jackovu přítomnost.

„Á, tě bůh. Voda? Táhle u stromu. Ještě tam snad nějaká zbyla.“

Jack zvedl jednu z celé řady kokosových skořápek, které byly narovnány v chládku, plnou čerstvé vody, a napil se. Voda mu vystříkla na bradu, na krk a na prsa.

Když dopil, hlasitě si oddechl.

„Ta bodla.“

Simon se ozval zpod přístřešku. „Musí se to trochu zvednout.“

Ralph se obrátil k stavbě a zvedl větev i s celým krovem z listí.

Listí se oddělilo a spadalo na zem. V otvoru se objevila Simonova zkroušená tvář.

„To mě mrzí.“

Ralph pohlédli znechuceně na trosky chatky. „Jakživi to nedokážem.“

Klesl na zem k Jackovým nohám. Simon zůstal stát a vykukoval ven dírou v přístřešku. Ralph vleže na zemi vysvětloval:

„Už na tom pracujem kolik dní. A koukni se na to!“

Dva přístřešky stály, ale byly také na spadnutí. Tento poslední byl úplná zřícenina.

„A každý odtud zdrhá. Pamatuješ na tu schůzi? Jak všichni slibovali, že budou pracovat jako diví, dokud nebudou přístřešky stát?“

„Mimo mě a mých lovců –“

„Kromě lovců. To se ví, ti mrňousové jsou –“

Rozmáchl se rukama, nemohl připadnout na to pravé slovo.

„Jsou beznadějní. A velcí nejsou o moc lepší. Vidíš? Celý den tu makám sám se Simonem. Víc ani noha. Všichni se šli koupat nebo jíst nebo si hrají.“

Simon opatrně vystrčil hlavu.

„Ty jsi náčelník. Musíš jim vynadat.“

Ralph se natáhl a díval se na palmy a na oblohu.

„Ty naše schůze! A jak si na ně potrpíme! Každý den máme nějakou. Někdy i dvě.

Všechno projednáme.“ Opřel se o loket. „Vsadím se, že kdybych teď zatroubil na lasturu, byli by tu všichni jako na koni. Pak bychom náramně slavnostně porozprávěli a někdo by třeba navrhnul, že si musíme postavit tryskáč nebo ponorku nebo televizi. A po schůzi by pět minut makali a pak by se rozutekli nebo by šli na hon.“

Jack se začervenal.

„Potřebujeme maso.“

„No, ještě jsme žádné nedostali. A přístřeší taky potřebujeme. A abys věděl, tví lovci se už vrátili před několika hodinami. Šli se koupat.“

„Já byl dál,“ řekl Jack. „Poslal jsem je zpátky. Já musel jít dál. Já

Snažil se jim povědět o té touze stopovat a zabíjet, která ho stravovala.

„Šel jsem dál. Myslel jsem, že když budu sám –“ V očích se mu zase objevilo šílenství.

„Myslel jsem, že něco zabiju.“

„Ale neudělals to.“

„Myslel jsem, že se mi to podaří.“

Jakási utajená vášeň rozechvěla Ralphův hlas.

„Ale ještě se ti to nepodařilo.“

Jeho výzva by snad byla prošla bez povšimnutí, nebýt toho spodního tónu.

„Tobě by asi nehovělo, píchnout nám trochu s tím stavěním, co?“

„Potřebujeme maso –“

„A nedostáváme ho.“

Ted' už bylo nepřátelství jasně slyšet.

„Ale já je opatřím. Příště určitě! Musím si udělat na tenhle oštěp zubec. Jedno prase jsme poranili a oštěp vyklouzl. Kdybychom si mohli nadělat zubce –“

„Potřebujeme přístřeší.“

Jack se pojednou vztekle rozkřikl. „Chceš mi vyčítat -?“

„Neříkám nic víc, než že jsme se tu nadřeli jak koně. To je všechno.“

Oba zrudli a bylo jim zatěžko pohlédnout jeden druhému do očí. Ralph se překulil na břicho a začal si hrát se stébly trávy.

„Jestli se dá do deště, tak jako když jsme tady přistáli, budeme moc rádi, když budeme mít nějaké přístřeší. A ještě něco. Potřebujeme je taky kvůli –“

Odmlčel se na okamžik a oba zatím potlačili svůj hněv. Pak se znovu rozhovořil o tom druhém, nebezpečném námětu.

„Všiml sis toho, ne?“

Jack odložil oštěp a podřep. „Čeho jestli jsem si všiml?“ „No že mají strach.“

Ralph se obrátil a pohlédl do Jackovy divoké špinavé tváře.

„Totiž jestli vůbec víš, co se tady děje. Zdají se jim sny. Můžeš to slyšet. Byls někdy v noci vzhůru?“

Jack zavrtěl hlavou.

„Brebtají a křičí. Ti mrňousové. A někteří větší taky. Jako kdyby –“

„Jako kdyby tohle nebyl prima ostrov.“

Udiveni tím přerušením, vzhledli k Simonovu vážnému obličejí.

„Jako kdyby ten netvor, ta obluda nebo ten had nebo co, doopravdy existoval," řekl Simon. „Pamatujete?“

Oba starší hoši se zalekli, když uslyšeli tu ohavnou slabiku. O hadech se teď nemluvilo, nesmělo mluvit.

„Jako kdyby tohle nebyl prima ostrov," řekl Ralph pomalu. „Ano, to je pravda.“

Jack se posadil a natáhl nohy. „Jsou to cvoci.“

„Pošukanci. Pamatujete, jak jsme podnikli tu výzkumnou výpravu?“

Zazubili se jeden na druhého, když si vzpomněli na kouzlo toho prvního dne. Ralph pokračoval:

„No, takže my potřebujeme přístřešky, abychom měli něco –“

„Domov.“ „Ano, správně.“

Jack pokrčil nohy, chytil se rukama za kolena a zamračil se úsilím vyjádřit jasně svou myšlenku.

„Totiž, abyste věděli - tam v lese, když je člověk na honu - samozřejmě, když si jdete jen natrhat ovoce, tak ne - ale když je člověk docela sám –“

Odmlčel se na chvíli, z obavy, že ho Ralph nebude brát vážně.

„Mluv dál.“

„Když jsi na honu, tak tě někdy popadne takový pocit, jako by " náhle se zarděl. „Nic na tom samozřejmě není. Je to jen takový pocit. Ale člověk si pak nepřipadá, že je sám lovcem, ale spíš - že někdo honí jeho; jako kdyby se celou tu dobu za tebou v džungli něco ustavičně plížilo.“

Zase ztichli. Simon byl napjatý, Ralph nevěřící a poněkud pohoršený. Posadil se a třel si špinavou rukou rameno.

„No tak to už teda nevím.“ Jack vyskočil a zadrmolil:

„Takový pocit má člověk v lese. To se ví, nic na tom není. Jenže - jenže –“

Rozběhl se směrem k pobřeží a zase se vrátil.

„Jenže já chápu, jak těm klukům je. Víš? A to je všechno.“ „Už je zkrátka a dobře načase, aby nás zachránili.“

Jack se musel chvílku rozpomínat, než si vybavil, co to slovo zachránit vůbec znamená.

„Zachránili? No jo, samo. Ale nejdřív bych přece chtěl chytit nějaké to prase " Popadl oštěp a vrazil jej do země. Ten temný, šílený pohled se mu zase objevil v očích.

Ralph si ho kriticky prohlížel skrze své rozčuchané plavé vlasy.

„Jen aby tví lovci nezapomínali na oheň –“

„Ty s tím tvým ohněm!“

Oba chlapci odklusali na pláž, a když doběhli až k vodě, ohlédli se na růžovou horu.

Proužek kouře načrtl křídovou čáru na kompaktní modří oblohy a teprve ve velké výšce zakolísal a rozplynul se. Ralph se zamračil.

„Rád bych věděl, jak daleko to asi je vidět.“ „Na hodně mil.“ „Toho kouře není dost.“

Jako kdyby ucítila jejich pohled, spodní část čáry zbytněla v nažloutlou šmouhu, která se šplhala vzhůru po tenoučkém sloupku.

„Přiložili tam zelené větvičky," zabručel Ralph. „To je dost!“ Přimhouřil oči a otočil se kolem dokola, aby si prohlédl obzor.

„Už to mám!“

Jack vykřikl tak hlasitě, že Ralph nadskočil. „Co? Kde? Je to loď?“

Ale Jack ukazoval na hluboké strže, které vedly z hory dolů k plošší části ostrova.

„To se ví! Tam si choděj lehnout - musí se někam schovat, když slunce nejvíc praží –“

Ralph se udiveně díval na jeho uchvácený obličej.

„– vylezou si nahoru. Nahoru do stínu a tam odpočívají v největším vedru jako u nás doma krávy –“

„Já myslel, že vidíš loď!“

„Mohli bychom se tam připlížit - pomalovat si obličej, aby nás neviděli - a snad je obklíčit a pak –“

Ralph byl tak rozhořčený, že se už neovládl.

„Já mluvil o kouři! Copak nechceš, aby nás zachránili? Nedovedeš mlít nic jiného než prasata, prasata, prasata!“

„Ale my přece potřebujeme maso!“

„Já tady makám celý den sám, jenom se Simonem, a ty si přijdeš a ani si těch chat nevšímneš!“

„Já taky pracoval.“

„Ale ty děláš, co se ti líbí!“ křikl Ralph. „Ty rád lovíš! Kdežto já –“

Stáli proti sobě na jiskřivé pláži, užaslí tím výbuchem nepřátelských citů. Nejdřív odvrátil oči Ralph a předstíral, že se dívá na skupinu mrňousů na písku. Z druhé strany plošiny sem zaléhal křik lovců v bazénu. Na konci plošiny ležel na břiše Čuňas a díval se do čiré vody.

„Lidi člověku moc nepomáhají.“

Byl by rád vysvětlil, že lidé nejsou nikdy úplně takoví, za jaké je člověk má.

„Akorát Simon pomáhá.“ Ukázal na přístřešky.

„Všichni ostatní utekli. Simon udělal tolik práce jako já. Jenže –“

„Simon je vždycky po ruce.“

Ralph se obrátil zpět k přístřeškům a Jack ho následoval. „Já ti trochu píchnu,“ zahučel Jack, „než se vykoupám.“ „Nenamáhej se.“

Když však došli k přístřeškům, Simon tam nebyl. Ralph strčil hlavu do otvoru, zase ji vytáhl a obrátil se k Jackovi. „Vzal roha.“

„Otrávil ho to,“ řekl Jack, „a šel se vykoupat.“ Ralph se ušklíbl.

„Je to divný pavouk. Legrační kluk.“

Jack bez zájmu přikývl a oba chlapci se v tiché dohodě odvrátili od přístřešků a zamířili k bazénu.

„Potom, až se vykoupám," řekl Jack, „a něco si sním, zaskočím si na druhou stranu hory a podívám se, jestli bych nenašel nějaké stopy. Půjdeš se mnou?"

„Ale slunce už skoro zapadlo!" „Snad mi ještě zbude čas –“

Šli vedle sebe, dvě oddělené pevniny zkušeností a pocitů, neschopné navázat vzájemné spojení.

„Kdyby se mi tak podařilo zabít prase!"

„Já se zas vrátím a dodělám ten přístřešek."

Pohlédli na sebe užasle, s láskou i nenávisť. Všechna ta vlažná slaná voda v nádržce, všechen ten křik, cákání a smích jen taktak, že stačily ty dva zase trochu sblížit.

Mysleli, že tam najdou Simona, ale ten v bazénu nebyl. Když se oba druzí chlapci rozeběhli k pobřeží, aby se podívali na horu, šel nejdřív pár metrů za nimi a pak se zastavil. Stál tam a mračil se na hromadu písku na pláži, kde si někdo pokoušel postavit domeček nebo chatu. Pak se k tomu obrátil zády a odhodlaně se vydal do lesa. Simon byl drobný hubený chlapec se špičatou bradou a s tak zářivýma očima, že ho Ralph zprvu mylně pokládal za báječně veselého a rozpustilého kluka. Dlouhá hrubá čupřina černých vlasů mu visela do obličeje, takže téměř zakrývala nízké a široké čelo. Měl na sobě pozůstatky krátkých kalhot a nohy bosé jako Jack. Byl odjakživa snědý a teď byla jeho kůže do temně hněda opálená a leskla se potem. Prodíral se vzhůru polomem, přešel kolem veliké skály, na kterou se Ralph vyšplhal prvního rána, pak zamířil doprava mezi stromy. Procházel navyklym tempem rozlehlé pláně ovocných stromů, kde i nejméně zdatné děti mohly nalézt lehkou dosažitelnou, byť i málo uspokojivou potravu. Květy a plody rostly na stromech současně a všechno bylo prosyceno vůní zralosti a bzučením miliónů pasoucích se včel. Tady ho dohonila mrňata, která se za ním rozběhla. Brebtali, nesrozumitelně pokřikovali a táhli ho ke stromům. Potom tam v tom odpoledním slunci, za neustálého bzučení včel, vyhledával Simon dětem ovoce, na které nemohly dosáhnout, otrhával to nejlepší, skryté mezi listím v korunách, a podával je dolů do ustavičně natažených rukou. Když je nasýtil, odpočal si a rozhlédl se kolem sebe. Mrňousi ho pozorovali nevyzpytatelnými pohledy přes dlaně plné zralého ovoce. Simon se od nich odvrátil a vydal se po sotva znatelné stezce. Hustá džungle se nad ním brzy uzavřela. Vysoké kmeny stromů byly obrostlé podivuhodně bledými květy

až docela nahoru k temnému příkrovu, prostoupenému hlučným životem. I vzduch zde byl temný a provazce lián visely jako lanová ztroskotaných lodí. Simonovy nohy zanechávaly šlápoty v měkké půdě a liány se zachvívaly po celé délce, jak do nich narážel.

Konečně přišel na místo, kam dopadalo víc slunečního světla. Popínavé rostliny se zde už nemusely tak vysoko vzpínat, aby našly trochu světla, a propletly se v ohromnou rohož, která visela na jedné straně otevřeného prostranství, jež se v džungli vytvořilo. Na tomto místě totiž vystupoval až těsně pod povrch veliký kus skály, takže se tu mohly uchytit jen drobné rostlinky a kapradí. Celá ta světlna byla obehnána zdí z tmavých voňavých křovin a vypadala jako mísa plná žáru a jasů. Veliký strom, který se skácel přes jeden cíp, se zachytil o stojící stromy a hbitá úponkovitá rostlina ho vyzdobila červenými a žlutými snítkami až nahoru ke koruně. Simon se zastavil. Ohlédl se přes rameno jako předtím Jack na úzké stezky za svými zády a hbitě se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že je docela sám. V té chvíli byly jeho pohyby téměř pokradmé. Pak se sklonil a protáhl se prostředkem rohože. Liány a křoviny ho obepjaly tak těsně, že do nich otřel svůj pot, a sotva jimi prolezl, zase se za ním zavřely. Když byl bezpečně uvnitř, octl se v malé prostoře, oddělené od mýtiny jen několika listy. Podřepil, rozhrnul listí a vyhlédl na volné prostranství. Nic se tam nehýbalo kromě páru pestrých motýlů, kteří spolu tančili v parném vzduchu. Zadržel dech a nastavil pátravě uši zvukům ostrova.

Na ostrov se snášel večer; štěbetání pestrobarevných fantastických ptáků; bzucení hmyzu, dokonce i skřeky racků, kteří se vraceli na svá hnízdiště mezi hranatými skalami, sláblo. Hluboké moře, dorážející několik mil odtud na korálový útes, vydávalo temný hukot, méně zřetelný než šumění krve.

Simon spustil clonu z listoví zase dolů. Medově zbarvené pruhy slunečního světla měnily svůj sklon, klouzaly stále výš po křovinách, dotkly se zelených pupat podobných svíčkám, přiblížily se až k příkrovu a tma pod stromy zhoustla. Jak bledlo světlo, odumíraly i hýřivé barvy a horký, těžký vzduch se ochlazoval. Svíčková pupata se pohnula. Zelené kalíšky se otvíraly a bílé špičky květů z nich něžně vystupovaly vstříc čerstvému vzduchu.

Sluneční světlo se teď úplně vytratilo z mýtiny a zmizelo z oblohy. Temnota vyvěřela a zaplavila cestičky mezi stromy, až byly šeré a tajupné jako mořské dno. Svíčková pupata se otevřela a veliké bílé květy se zatřpytily v světle, které vyprýštilo z prvních hvězd. Jejich vůně se rozlila do vzduchu a zmocnila se ostrova.

4. KAPITOLA

Pomalované tváře a dlouhé vlasy

První rytmus, na který si chlapci zvykli, byl pomalý výkyv od rozbřesku až do rychlého setmění. Na ranní pohodu, na její jasné slunce, úchvatné moře a lahodný vzduch pohlíželi jako na dobu nejhodnější k hrám, kdy život byl tak bohatý, že nepotřebovali naději, a proto na ni ani nevzpomněli. K poledni, když se záplava světla linula už téměř kolmými proudy, rozmazávaly se syté jitřní barvy do perleťové a opálové mlžiny a vedro - jako kdyby mu výška hrozivého slunce dodávala důrazu - na ně dopadalo jako úder, pod nímž se krčili, prchali do stínu a tam uléhali a snad i usínali.

V poledne se děly podivné věci. Třpytivé moře se vzdouvalo, rozdělovalo se zcela nesmyslně na různé plochy; korálový útes a těch několik zakrnělých palem, které se zachytily na vyvýšených místech, vylétaly až do nebe, třepotaly se, rozpadaly se na kusy, řinuly se jako dešťové krůpěje po drátě nebo se několikanásobně odrážely jakoby v řadě podivně sestavených zrcadel. Někdy se vynořila pevnina v místě, kde žádná pevnina nebyla, a pak se před očima dětí rozprskla jako bublina. Čuňas to všechno učeně označil jako „fatu morgánu“, a jelikož žádný z chlapců nemohl doplavat ani k útesu přes pruh moře, kde číhali žraloci, zvykli si na tyto záhady a přestali si jich všímat, právě tak jako si nevšíkali zázračných, tepajících hvězd. V poledne přeludy splynuly s nebem, odkud slunce shlíželo jako rozhněvané oko. Později, na sklonku odpoledne, fata morgána zmizela, a když slunce zapadlo, obzor byl rovný, modrý a hladce oříznutý. V tu dobu bývalo také poměrně chladno, ale už tu byla hrozba blížící se tmy. Když slunce zapadlo, tma dolehla na ostrov jako dusivý příkrov a zanedlouho se přístřešky pod vzdálenými hvězdami zmítaly nepokojem. Nicméně severoevropská tradice, která vyplňuje rovnoměrně celý den prací, hrou a jídlem, jim znemožňovala, aby se plně přizpůsobili tomuto novému rytmu. Jeden z mrňousů, Percival, zalezl hned na počátku pod přístřešek a zůstal tam dva dny, povídal si, zpíval a plakal, až si pomysleli, že mu přeskočilo, a docela je to bavilo. Od té doby pořád špatně vypadal, měl červené oči a byl celý umořený; mrňous, který si málo hrál a často plakal.

Menší chlapci teď byli označováni souhrnným názvem „mrňousové“. Pokud jde o vzrůst, nebyly v řadě od největšího Ralpa až k nejmenšímu chlapci žádné náhlé skoky; ale třebaže existovala ne zcela vyhraněná oblast, do níž patřili Simon, Robert a Maurice, nikomu nepřišlo zatěžko rozlišit, kdo patří k velkým na jednom konci a kdo k mrňousům na druhém. Nepochybní mrňousové, ti, kterým bylo kolem šesti let, si žili zcela svébytným a intenzivním životem. Téměř celý den pojídali ovoce, které trhali všude, kam mohli dosáhnout, neohlížejíce se příliš na jeho zralost a kvalitu. Teď už si zvykli na bolení břicha a chronický průjem. Ve tmě je zachvacoval nevýslovný děs a tulili se k sobě, aby se utěšili. Kromě jídla a spánku trávili čas hrami, bezcílným a všedním dováděním v bílém písku a čiré vodě. Pro maminky plakali mnohem méně, než by se dalo očekávat; byli do hněda osmahlí a hnusně špinaví. Poslušně přibíhali pokaždé, když se ozval zvuk lastury, částečně proto, že na ni troubil Ralph, a ten byl tak velký, že jim představoval pojítka se světem autority dospělých, a částečně proto, že se na shromážděních dobře bavili. Ale jinak o velké chlapce moc nestáli a nechávali si svůj vášnivě citový a pospolitý život pro sebe. Stavěli si hrady z písku na břehu říčky. Ty hrady byly asi půl metru vysoké a ozdobené mušlemi, zvadlými květinami a všelijakými zajímavými kamínky. Kolem hradů se vinuly složité žlábký, brázdy, zdi a koleje, jejichž smysl se objevil jen tomu, kdo se na ně díval až od země. Mrňousi si tu hráli, ne-li spokojeně, tedy aspoň s plným zaujetím, a někdy se stávalo, že si až tři děti hrály svorně pospolu.

Právě teď si tu hráli tři najednou - největší z nich byl Henry. Byl také vzdáleným příbuzným chlapce, jehož rudě poznamenaný obličej nikdo neviděl od onoho večera, kdy se rozpoutal ten velký oheň. Henry však nebyl dost starý, aby tomu rozuměl, a kdyby mu někdo řekl, že ten druhý chlapec odletěl letadlem domů, přijal by to tvrzení bez údivu a bez pochyb.

Henry byl dnes odpoledne tak trochu vůdcem, protože ti druzí dva byli Percival a Johnny, nejmenší chlapci na ostrově. Percival byl nenápadný jako myška a nepřipadal hezký ani vlastní matce; Johnny byl buclatý, měl plavé vlasy a vzpurnou povahu. Teď právě náhodou poslouchal, protože ho to bavilo; a všechny tři děti klečely v písku v dokonalé shodě.

Z lesa vyšel Roger s Mauricem. Odbyli si službu u ohně a byli vystřídáni a teď si přišli dolů zaplavat. Roger se pustil rovnou mezi hrady a kopal do nich; květiny mizely pod pískem a vybrané kamínky se rozletěly na všechny strany. Maurice šel za ním, smál se a pomáhal mu rozsévat zkázu. Tři mrňousi si přestali hrát a vzhlédli.

Náhodou se stalo, že ty části stavby, které je právě zajímaly, zůstaly nedotčeny, a tak děti neprotestovaly. Jen Percival začal kňučet, protože měl oči plné písku, a Maurice vzal nohy na ramena. Ve svém dřívějším životě byl jednou potrestán, protože naházel menšímu dítěti písek do očí. Nyní, třebaže tu nebyl žádný z rodičů, aby zasáhl pádnou rukou, Mauricovi přece napovědělo svědomí, že provedl něco nesprávného. V pozadí jeho mysli se začala rýsovat nejasná výmluva. Zahučel něco o plavání a dal se do klusu.

Roger zůstal a díval se na mrňouse. Nebyl o mnoho snědší než prvního dne, ale chundel černých pačesů, který mu spadl na šíji a hluboko do čela, se jaksí hodil k jeho ponurému obličejí a měnil jeho výraz, který zprvu vypadal jen jako nedružné samotářství, v cosi odstrašujícího. Percival přestal kňourat a zase se pustil do hraní, protože mu slzy vyplavily písek z očí. Johnny ho pozoroval porcelánově modrýma očima a pak začal vyhazovat do vzduchu celé hromady písku a za chvíli se Percival znovu rozplakal.

Když Henryho hra omrzela a odšoural se na pláž, Roger se pustil za ním, ale držel se pod palmami a jen nenápadně se šinul stejným směrem. Henry se procházel dál od palem a jejich stínu, protože byl příliš malý, aby věděl, že se má chránit před sluncem. Přešel přes pláž a začal se šplouchat ve vodě. Mohutný příliv Tichého oceánu stoupal a každých několik vteřin se poměrně klidná voda laguny vzdula o několik centimetrů. V tomto posledním výběžku moře žili živočichové, drobounčí a průhlední, kteří zaplavovali zároveň s vodou horký a suchý písek. Neznatelnými smyslovými orgány zkoumali tuto novou půdu. Možná že se objeví nějaká potrava tam, kde při posledním nájezdu nebylo nic; ptačí trus, snad nějaký hmyz, něco z roztroušeného suchozemského života. Jako myriády droboučkových zubů v pile poklízeli průhlední živočichové pobřeží.

Henryho to fascinovalo. Šťoural kolem sebe kusem klacku, který byl také omletý, vybílený a napospas vlnám, a snažil se usměrnit pohyby uklízečů. Dělal malé stružky, které příliv plnil vodou, a snažil se do nich ty živočichy nahnat. V jeho soustředěnosti bylo něco většího než pouhé štěstí, když si uvědomil, že může ovládat živé bytosti. Hovořil s nimi, napomínal je, nařizoval jim. Jeho šlépěje, rozmazané ustupujícím přílivem, se změnilly v tůně, v nichž zůstali živočichové polapeni, a to mu dodávalo iluzi, že je jejich pánem. Dřepł si u vody, sklonil se, až mu čupřina vlasů spadla do čela a přes oči, a odpolední slunce do něho pražilo shůry neviditelnými šípy.

Také Roger čekal. Nejdřív se schovával za tlustým kmenem palmy; ale Henry byl tak očividně zaujat průhlednými bytostmi, že Roger konečně vystoupil z úkrytu. Rozhlédl se

po pláži. Percival už plačky odešel a Johnny se vítězně ujal vlády nad písečnými hrady. Seděl tam, broukal si pro sebe a házel písek na pomyslného Percivala. Za ním viděl Roger plošinu a záblesky stříkající vody tam, kde se Ralph, Simon a Čuňas s Mauricem potápěli v bazénu. Poslouchal pozorně, ale jejich hlasy k němu jen stěží doléhaly.

Náhlý závan větříku rozechvěl obrubu z palem, takže jejich vějířovité listy se rozkývaly a zatřepotaly. Dvacet metrů nad Rogerovou hlavou se uvolnil chomáč ořechů, vláknitých koulí velkých jako rugbyové míče. Tvrdě zabubnovaly o zem kolem něho, ale žádný ho nezasáhl. Roger si ani neuvědomil, co mu hrozilo, a jen putoval očima od ořechů k Henrymu a zase nazpátek.

Spodní vrstvu půdy pod palmami tvořil vyvýšený břeh; četné generace palem v ní uvolnily kameny, které kdysi spočívaly v písku jiného pobřeží. Roger se sehnul, zvedl kámen, zamířil a hodil jej na Henryho - a hodil schválně vedle. Kámen, tento symbol nesmyslnosti času, se odrazil pět metrů vpravo od Henryho a spadl do vody. Roger si nasbíral hrst kamení a začal je házet. Ale kolem Henryho zůstal prostor asi šest metrů v průměru, do něhož se Roger neodvážil hodit. Tam vládlo neviditelné, a přece mocné tabu dřívějšího života. Sedící dítě bylo obklopeno ochranou rodičů, školy, policie a zákona. Pohyby Rogerovy paže byly podmíněny civilizací, která o něm nic nevěděla a ležela v troskách.

Žbluňkavé zvuky ve vodě Henryho překvapily. Odvrátil se od těch němých průhledných tvorečků a otáčel hlavu ke středům šířících se kruhů jako stavěcí pes. Kameny dopadaly na všechny strany a Henry se poslušně točil, ale vždycky příliš pozdě, než aby uviděl kameny letět ve vzduchu. Konečně jeden zahlédl a zasmál se, ohlížeje se po kamarádovi, který s ním takto špásuje. Avšak Roger zase vklouzl za palmu a opřel se o ni a rychle oddechoval a víčka se mu chvěla. Pak Henryho přestaly kameny zajímat a odloudal se pryč.

„Rogere!“ Jack stál pod stromem asi deset metrů daleko. Když Roger otevřel oči a uviděl ho, vloudil se pod jeho snědou kůži ještě temnější stín; ale Jack si ničeho nevšiml. Byl dychtivý, nedočkavý a kýval na Rogera, aby šel s ním.

Na konci říčky byla tůň, maličké jezírko zahrazené pískem a plné bílých leknínů a jehlovitého rákosí. Tam čekal Sam a Eric a s nimi Bill. Jack poklekl do stínu u tůně a

rozevřel dva veliké listy, které si přinesl. V jednom byla bílá hlínka, ve druhém červená. Vedle listů ležela tyčinka dřevěného uhlí, kterou sem donesli shora od ohně.

Jack se dal do práce a přitom vysvětloval Rogerovi:

„Necítí mě. Ale myslím, že mě vidí. Jako něco růžového, co se hýbe pod stromy.“

Natíral se hlínkou.

„Kdybych tak měl nějakou zelenou barvu!“

Obrátil zpola zamaskovanou tvář k Rogerovi a odpověděl na jeho nechápavý pohled.

„To je kvůli lovu. To máš jako ve válce. Víš - ochranné zbarvení. Takové, co mají ta zvířata, co chtějí vypadat jako něco jiného –“

Zapletl se samou horlivostí.

„ - třeba jako můry na kůře stromu.“

Roger pochopil a vážně přikývl. Dvojčata přistoupila k Jackovi a začala něco bojácně namítat. Jack je odbyl mávnutím. „Držte klapačky.“

Tyčinkou dřevěného uhlí si udělal na obličej čáry mezi červenými a bílými skvrnami.

„Ne. Vy dva půjdete se mnou.“

Pohlédl na svůj obraz ve vodě a nebyl spokojen. Sehnul se, nabral vlažnou vodu do obou dlaní a smyl si tu mazanici z obličeje. Objevily se pihy a zrzavé obočí.

Roger se mimoděk usmál. „Ty ses pěkně zřídil.“

Jack si teď vyráběl nový obličej podle plánu. Jednu tvář a jeden oční důlek si pomaloval bíle, pak si druhou půlku obličeje natřel červeně a načrtl černou čáru uhlím napříč od pravého ucha k levé čelisti. Podíval se na svůj odraz do jezírka, ale jeho dech čeřil hladinu.

„Samericu, doneste mi nějaký kokos. Jenom prázdnou skořápkou.“

Poklekl se skořápkou plnou vody v ruce. Okrouhlá skvrna slunečního světla mu dopadla na obličej a ve vodě se objevil pestrý obraz. S údivem hleděl nikoli na sebe, ale na jakéhosi strašidelného cizince. Vylil vodu a s rozčileným smíchem vyskočil. Teď tu stál vedle jezírka, šlachovité tělo zakončené maskou, která přitahovala zraky chlapců a děsila je. Začal křepčít a jeho smích se změnil v krvelačné vrčení. Poskakoval k Billovi a maska se stala samostatnou věcí, za kterou se Jack, zbaven všeho studu a zábran, ukryval. Červená, bílá a černá tvář se komíhala vzduchem a hopsala k Billovi. Bill se začal smát; pak náhle zmlkl a odšoural se pryč skrze křoví.

Jack se vrhl k dvojčatům.

„Ostatní se postaví do řady! Za mnou!"

„Ale –“

„– my –“

„Za mnou! Vplížím se tam a bodnu –“

Maska nesnesla odporu.

Ralph vylezl z bazénu, přeběhl přes pláž a posadil se do stínu pod palmami. Plavé vlasy, přilepené až na obočí, si odhrnul dozadu. Simon se kolébal na vodě a stříkal nohama a Maurice se cvičil v potápění. Čuňas bloumal kolem, bezcílně sbíral různé věci a zase je odhazoval. Tůňky mezi skalami, které ho tak uchvacovaly, byly zalité přílivem a tak neměl nic, co by ho zajímalo, dokud zase nenastane odliv. Po chvíli, když uviděl Ralphi pod palmami, šel a sedl si vedle něho. Čuňas měl na sobě rozedrané krátké kalhoty, tlusté tělo do zlatohněda opálené a jeho brýle se stále ještě blýskaly, když se na něco díval. Byl jediný chlapec na ostrově, kterému vůbec nerostly vlasy. Všichni ostatní měli na hlavách ježaté čupřiny, ale Čuňasovi Inuly vlasy k hlavě v stále stejných praménkách, jako kdyby ho příroda předurčila k plešatosti a tenhle nedokonalý porost byl odsouzen k brzkému zániku právě tak jako sametový povlak na paroží mladého jelínka.

„Tak jsem přemejšlel vo hodinách,“ řekl. „Mohli bysme si udělat sluneční hodiny. Mohli bysme zabodnout tyč do písku a potom –“

Bylo příliš namáhavé vyjádřit matematický proces, který s tím byl spojen. Místo toho Čuňas jen několikrát zašmátral rukama.

„No a co takhle eroplán a televizi,“ řekl Ralph nevrle, „a parní mašinu.“

Čuňas zavrtěl hlavou.

„Na takový věci je zapotřebí spousta kovu,“ řekl, „a kov žádněj nemáme. Ale kus klacku máme.“

Ralph se otočil a proti své vůli se usmál. Čuňas byl otrava; jeho tloušťka, jeho ásma a jeho střízlivé nápady byly nudné; ale člověk si vždycky přišel na své, když si z něho vystřelil, třeba i bezděky.

Čuňat si jeho úsměvu všiml a mylně si jej vyložil jako projev přátelství. Velcí chlapi se mezi sebou mlčky shodli v názoru, že Čuňas mezi ně nepatří, nejen pro svou nevytříbenou mluvu, na které jim nezáleželo ani za mák, ale kvůli té tloušťce,

ásma, brýlím a zřejmé nechuti k manuální práci. Nyní, když Čuñas zjistil, že něco, co řekl, Ralpa rozesmálo, zaradoval se a hned se chystal této výhody využít.

„Máme tu spoustu klacků. Mohli bysme si každéj udělat sluneční hodiny. To potom bysme pořád věděli, kolik je.“ „Což by nás ohromně vytrhlo.“

„Říkals, že chceš, abysme dělali různý věci. Abysme mohli bejt zachráněný.“

„I kuš, ty.“

Vyskočil a odklusal zpátky k bazénu, právě když sebou Maurice dosti nešikovně plácl do vody. Ralph byl rád, že se mu naskytla příležitost obrátit myšlenky novým směrem. Když se Maurice zase vynořil, Ralph na něho zavolal:

„Žába, žába!“

Maurice šlehl po Ralphovi úsměvem a Ralph se plavně ponořil do vody. Cítil se v ní líp než kterýkoli z ostatních chlapců, dnes však byl tak podrážděný zmínkou o záchraně, tou zbytečnou, zpozdilou zmínkou o záchraně, že mu ani zelené vodní hlubiny, ani rozptýlené zlaté sluneční paprsky nepřinášely útěchu. Místo aby zůstal ve vodě a hrál si, podplaval pádnými rozmachy Simona a vylezl na druhé straně z nádrže a tam si lehl, hladký a mokrý jako tuleň. Čuñas, neomalený jako vždycky, přišel za ním a postavil se vedle něho a Ralph se překulil na břicho a předstíral, že ho nevidí. Fata morgána už pohasla a Ralph zasmušile přelétl pohledem napjatou modrou čáru obzoru.

V příštím okamžiku už stál a křičel: „Kouř! Kouř!“

Simon se pokusil sednout si ve vodě a napil se. Maurice, který se právě chystal skočit, se zhoupł na patách dozadu, vyskočil zase na plošinu a pak zahrnul zpátky na trávu pod palmami. Tam si začal honem natahovat roztrhané kalhoty, aby byl pro všechny případy připraven.

Ralph stál, jednou rukou si přidržoval vlasy, druhou měl zaťatu v pěst. Simon vylézal z vody. Čuñas si otíral brýle o kalhoty a mžoural na moře. Maurice si navlékal obě nohy do jedné nohavice šortek - ze všech chlapců jediný Ralph stál nehybně.

„Nevidim žádněj kouř,“ řekl Čuñas nevěřičně. „Nevidim žádněj kouř, Ralphe - kde je?“

Ralph neodpovídal. Teď měl obě ruce zaťaté nad čelem, aby mu ta jeho světlá hříva nepadala do očí. Nakláněl se kupředu a mořská sůl se mu už usazovala jako bílý povlak na těle.

„Ralphe - kde je ta lod’?“

Simon stál vedle Ralpha a díval se s ním k obzoru. Mauricovy kalhoty zapraskaly a povolily a Maurice je nechal ležet co nepotřebný vrak, vběhl do lesa a po chvíli se zase vrátil.

Kouř vypadal jako pevný uzlík na obzoru a zvolna se rozvíjel. Pod kouřem byla tečka, snad lodní komín. Ralph byl celý bledý, když promluvil sám pro sebe.

„Uvidí náš kouř.“

Čuňas se teď díval správným směrem. „Moc náramně nevypadá.“

Otočil se a zadíval se na horu. Ralph uchváceně zíral na loď. Barva se mu vracela do tváří. Simon stál mlčky vedle něho.

„Já vím, že moc dobře nevidím," řekl Čuňas, „ale máme my vůbec nějakou kouř?"

Ralph ho odbyl netrpělivým mávnutím, oči stále upřené na loď.

„Ten kouř na hoře.“

Maurice přiběhl a zadíval se na moře. Simon i Čuňas civěli na horu. Čuňas mhouřil oči, ale Simon pojednou vykřikl, jako by ho bodl.

„Ralphe ! Ralphe !"

Naléhavost jeho výkřiku smýkla Ralphem po písku. „Pověz mi," prosil Čuňas úpěnlivě, „máme vůbec nějaký signál?"

Ralph se opět podíval na kouř, který se rozptyloval po obzoru, a pak teprv na horu.

„Ralphe - prosím tě! Je tam vidět nějaký signál?"

Simon vztáhl bojácně ruku, aby se dotkl Ralpha, ale Ralph už utíkal mělkou částí bazénu, až voda stříkala na všechny strany, pak přes horký bílý písek a rovnou pod palmy. Za okamžik už zápasil s hustým podrostem, který začínal prorůstat polomem. Simon pádil za ním, pak se rozběhl i Maurice. Čuňas křičel:

„Ralphe! Prosím tě - Ralphe!"

Nakonec se i on dal do klusu a než přeběhl přes násep, zakopl o Mauricovy odhozené šortky. Za zády těch čtyř chlapců se kouř šinul zvolna po obzoru; a na pláži házel Henry s Johnnym písek na Percivala, který už zase tiše plakal; a žádný z nich neměl ani potuchy o té vzrušující události.

Než Ralph dostihl spodního konce polomu, spotřeboval mnoho drahocenného dechu na sakrování. Páchal zuřivé násilí na svém nahém těle, jak se prodíral pichlavými šlahouny, až z něho krev jen crčela. Zastavil se přesně na místě, kde začínal příkrý výstup na horu. Maurice byl jen několik metrů za ním.

„Čuňasovy brýle!" zařval Ralph, „jestli oheň vyhas, budeme je potřebovat –“

Zmlkl a zapotácel se. Čuňas byl stěží v dohledu, teprve se začal škrábat vzhůru od pláže. Ralph se podíval na obzor, pak opět na horu. Neměl by raději doběhnout pro Čuňasovy brýle, nebo bude zatím loď už pryč? Ale co když vylezou až nahoru a oheň bude úplně vyhaslý a oni budou muset čekat, než se Čuňas doplazí za nimi, a dívat se, jak loď mizí pod obzorem? Zmítaje se v kleštích nutnosti, zmučený nerozhodností, Ralph vykřikl:

„Pane bože, pane bože!“

Simon, který se právě rval s křovinami, zatajil dech. Obličej měl sešklebený bolestí. Ralph se potácel dál, celý rozdrásaný, a obláček kouře se stále vzdaloval.

Oheň byl vyhaslý. Poznali to okamžitě, vlastně se jen přesvědčili o tom, co ve skutečnosti věděli už dole na pláži, když na ně zakýval dým domova. Oheň byl vyhaslý, ani stopa po kouři, mrtvo. Hlídači zmizeli. Hromada čerstvého paliva byla připravena.

Ralph se obrátil k moři. Obzor se už zase rýsoval zcela neosobně, úplně hladký až na sotva znatelnou šmouhu dýmu. Ralph se klopýtavě rozběhl přes skály, zachytil se na pokraji růžového útesu a zaječel na loď :

„Vrať se! Vrať se!“

Pobíhal po útesu sem a tam, obličej stále obrácený k moři, a vrískal jako šílený:

„Vrať se! Vrať se!“

Přišel Simon a Maurice. Ralph na ně civěl vytřeštěnýma očima. Simon se odvrátil a utíral si vlhkost z obličeje. Ralph sáhl do svého nitra pro to nejhorší slovo, které znal.

„Ty sroulové nechali ten oheň vyhasnout.“

Shlížel dolů po nehostinné straně hory. Čuňas přicházel, byl bez dechu a kňučel jako některý z mrňousů. Ralph zaťal pěst a do krve zrudl. Místo rukou ukazoval palčivým pohledem a hořkým hlasem:

„Tamhle jsou.“

Docela dole mezi růžovými skalisky poblíž moře se objevil průvod. Někteří chlapci měli černé čapky, ale jinak byli téměř nazí. Pokaždé, když přišli na schůdnější místo, zamávali klacky ve vzduchu. Něco zpívali a patrně se to týkalo rance, který tak opatrně nesla neposedná dvojčata. Ralph i na tu vzdálenost snadno rozeznal vyčouhlého, zrzavého Jacka, samozřejmě v čele průvodu.

Simon teď těkal očima od Ralpha k Jackovi jako předtím od Ralpha k obzoru, a to, co viděl, ho zřejmě polekalo. Ralph už neříkal nic, čekal jen, až se průvod přiblíží.

Zpěv bylo jasně slyšet, ale slova se na tu dálku ještě rozeznat nedala. Za Jackem kráčela dvojčata a na ramenou nesla veliký kůl. Vykuchané zabitě prase viselo na kůlu a těžkopádně se pohupovalo, jak dvojčata škobrtala po nerovné půdě. Prasečí hlava klimbala na rozpáraném krku a vypadalo to, jako by hledala něco na zemi. Konečně k nim zalehla slova písně přes prohlubeň plnou zčernalého dřeva a popele.

*Zabijem prase, podřežem,
ať krev stříká pod nožem.*

Avšak právě v té chvíli, kdy slova zazněla srozumitelně, průvod dospěl k nejsráznějšímu svahu hory a v několika minutách zpěv zmlkl. Čuňas popotáhl a Simon ho syknutím rychle umlčel, jako kdyby byl příliš hlasitě promluvil v kostele.

První vyšplhal na vrchol Jack s tváří pomazanou hlinkou a vzrušeně pozdravil Ralpha zdviženým oštěpem.

„Koukej! Zabili jsme prase - připlížili jsme se k nim udělali jsme kruh –“

Lovci mu vpadli do řeči.

„Rozestavili jsme se do kruhu –“

„Připlazili jsme se k nim –“

„Prase zakvičelo –“

Dvojčata stála a prase se houpalo mezi nimi a černé kapky se rozstříkovaly po kamení. Zdálo se, že se oba chlapci zubí jediným širokým, uchváceným úsměvem. Jack chtěl Ralphovi povědět až příliš mnoho věcí najednou. Ale místo toho udělal několik tanečních kroků, pak se rozpomenul na svou důstojnost, zůstal zase stát a jen se křenil. Všiml si, že má na ruku krev, a znechuceně se ošklíbl, rozhlédl se, oč by si je očistil, pak si je otřel o šortky a zasmál se.

Ralph promluvil.

„Nechali jste vyhasnout oheň.“

Jack se zarazil, poněkud rozmrzen tou malichernou výtkou, ale příliš šťasten, než aby se pro to trápil.

„Můžem ho zase zapálit. Měls být s námi, Ralphe. Měli jsme se senzačně. Prase porazilo dvojčata –“

„My jsme ho praštili –“ „ - já po něm skočil –“

„A já jsem ho podřízl,“ řekl Jack pyšně, ale otrásl se při tom.

„Můžu si půjčit tvůj nůž, abych si udělal zářez do rukojeti?“

Chlapci pokřikovali a křepčili. Dvojčata se nepřestávala zubit.

„Tekly tam potoky krve," řekl Jack, zasmál se a zároveň se zachvěl, „tos měl vidět!"

„Budeme chodit na hon každý den –“

Ralph znovu chraplavě promluvil. Nepohnul se. „Nechali jste vyhasnout oheň."

Tato opětovná výčitka se Jacka nemile dotkla. Pohlédl na dvojčata a pak znovu na Ralpha.

„Museli jsme je vzít na hon s sebou," řekl, „nebo by nás nebylo dost na obklíčení."

Uvědomil si, že udělal chybu, a zarděl se.

„Oheň vyhasl jen na hodinu nebo dvě. Můžeme ho zapálit znovu –“

Všiml si šrámů na Ralphově nahém těle a ponurému mlčení všech čtyř chlapců. Velkomyslný ve svém štěstí, snažil se s nimi podělit o to, co zažil. Jeho mysl byla přecpána vzpomínkami; vzpomínkami na poznání, které jim svitlo, když se vrhali na zmítajícího se vepřika, poznání, že přelstili živého tvora, že mu vnutili svou vůli a vzali si jeho život jako dlouhý osvěžující doušek.

Rozhodil paže.

„Měli jste vidět té krve."

Lovci se už trochu ztišili, ale po těchto slovech začali znovu hlučet. Ralph si odhodil vlasy z čela. Jednou rukou ukázal na prázdný obzor. Jeho hlas zněl pronikavě a divoce a naráz mu zjednal ticho.

„Tamhle byla loď."

Jack, znenadání zasažený přemírou děsivých důsledků, které z těchto slov vyplývaly, ucouvl. Položil jednu ruku na tělo prasete a vytasil nůž. Ralph svěsil paži, zaťal pěst a hlas se mu zachvěl.

„Byla tam loď. Táhle vzadu. Řekls, že se postaráš o oheň, a nechals ho vyhasnout!" Pokročil k Jackovi, který se obrátil a pohlédl mu do tváře.

„Mohli nás uvidět. Mohli jsme jet domů –“

To pomyšlení bylo příliš kruté pro Čuňase, který v zoufalství nad tím neštěstím zapomněl na svou bojácnost. Pronikavě se rozkřikl:

„Ty s tou tvou krví, Jacku Merridewe! Ty a tvoje hony! Mohli jsme jet domů –“

Ralph odstrčil Čuňase stranou.

„Já jsem náčelník a tys měl dělat to, co jsem nařídil. Máš plno řečí, ale chatu postavit neumíš - a pak se sebereš a jdeš si na hon a necháš vyhasnout oheň –“

Otočil se a na okamžik se odmlčel. Pak se jeho hlas ozval znovu, vybičovaný zoufalstvím:

„Byla tam loď –“

Jeden z menších lovců se rozplakal. Hrůzná pravda teď začala všem pronikat do vědomí. Jack, rudý až po uši, sekal a šťouchal do prasete.

„Byla to těžká práce. Potřebovali jsme všechny kluky.“ Ralph se otočil.

„Mohl jsi mít všechny, až budou hotové přístřešky. Ale tys musel na hon teď –“

„Potřebovali jsme maso.“

Po těchto slovech Jack vyskočil, zakrvácený nůž v ruce. Oba chlapci stáli proti sobě. Na jedné straně skvělý svět honů, strategie, divokého veselí a obratnosti; a na druhé straně svět stesku a porážky zdravého rozumu. Jack si přendal nůž do levé ruky, a když si odhrnoval spleené vlasy, pomazal si čelo krví.

Čuňas spustil znovu.

„Neměls nechat ten voheň vyhasnout. Povídals, že se postaráš, aby se z něho pořád kouřilo.“

Tyto výčitky z Čuňasových úst a souhlasný nářek některých lovců dohnaly Jacka k zuřivosti. Z jeho modrých očí vyšlehl bodavý záblesk. Konečně se našel někdo, koho může uhodit; pokročil kupředu a vrazil Čuňasovi pěst do břicha. Čuňas zachrochtal a dřepl si na zem. Jack se postavil až k němu. Hlas měl plný zloby z ponížení.

„Tobě se to kecá, ty pupkáči!“

Ralph vykročil kupředu a Jack udeřil Čuňase do hlavy. Čuňasovi odletěly brýle a zazvonily o kamení. Zaječel hrůzou: „Mý brejle!“

Začal štrachat a šmátrat po balvanech, ale Simon, který byl rychlejší, mu brýle zvedl. Na tom horském vrcholu vášně mávaly hrůznými křídly kolem Simonovy hlavy.

„Jedno sklo je rozbité.“

Čuňas chňapl po brýlích a nasadil si je. Pohlédl nenávisťně na Jacka.

„Já bez těch brejlí nemůžu bejt. Tedka mám jen jedno voko. Ale počkej –“

Jack se vrhl k Čuňasovi, ale ten pelášil pryč, až se mezi ním a Jackem octla veliká skála. Vystrčil nad ni hlavu a pohlédl na Jacka skrze jediné blýskavé sklo.

„Teď mám jen jedno voko. Ale počkej“

Jack napodobil jeho naříkavý hlas a šmejdivé pohyby. „Ale počkej - bé, bé!“

Čuňas sám i Jackovo opičení byly tak legrační, že se lovci začali smát. Jack si dodal myslí. Ještě horlivěji napodobil Čuňasovo škobrtání a smích se stupňoval až k hysterii. Ralph cítil, že i jemu mimoděk cukají rty, a zlobil se sám na sebe, že se dal strhnout.

Zabručel: „To bylo od tebe svinstvo.“

Jack se přestal pitvořit a postavil se proti Ralphovi. Vykřikl na něho:

„No tak dobrá, no tak dobrá!“

Pohlédl na Čuňase, na lovce, na Alpha.

„Mrzí mě to. Totiž s tím ohněm. No tak koukej. Já –“ Napřímil se.

„ - Já se ti omlouvám.“

Lovci zahučeli obdivem nad tímto velkomyslným jednáním. Zřejmě byli přesvědčeni, že Jack se zachoval náramně slušně, že se tou šlechetnou omluvou plně ospravedlnil a zároveň Alpha jaksi záhadně usvědčil z křivdy. Čekali od Alpha stejně vhodnou a slušnou odpověď.

Avšak Ralph nemohl nic takového přenést přes rty. Rozzlobilo ho, že se Jack nádvakem ke svému provinění ještě takhle vytáčí. Oheň vyhasl, loď zmizela. Cožpak to chlapci nechápou? Když promluvil, dal průchod svému hněvu a nikoli zdvořilosti.

„Byla to od tebe lumpárna.“

Všichni teď na vrcholku hory ztichli a v Jackových očích se opět objevil ten kalný pohled a zase zmizel.

Nakonec Ralph jen nevrle zabručel. „No tak, zapalte oheň.“

Když chlapci dostali jasný úkol, napětí se poněkud zmenšilo. Ralph už neřekl ani slovo, nic nedělal a jen stál a díval se na popel pod svýma nohama. Jack povykoval a překypoval činností. Udílel rozkazy, zpíval, hvízdal, občas utrousil nějakou poznámku k Ralphovi - takovou, která nevyžadovala odpovědi, a proto ani nemohla vyprovokovat žádnou urážku; ale Ralph stále ještě mlčel. Nikdo, ani sám Jack, se neodvážil mu říci, aby ustoupil z cesty, a nakonec museli postavit hranici o tři metry dál, než bylo původní ohniště, a na mnohem méně vhodném místě. Ralph tím však natolik upevnil svou autoritu náčelníka, že lepší způsob by si nemohl vymyslet, ani kdyby o tom dumal celé dny. Proti této zbrani, tak nedefinovatelné, a přece účinné, byl Jack bezmocný a zuřil, aniž vlastně věděl proč. Než byla hranice navržena, stáli už oba chlapci na protilehlých stranách vysoké bariéry.

Když připravili dříví, vyvstala další krize. Jack neměl možnost oheň zapálit. A tu, k jeho překvapení, Ralph sám přistoupil k Čuňasovi a vzal od něho brýle. Ani Ralph si

nebyl vědom toho, jak se pouto, které ho dřív pojilo k Jackovi, přetrhlo a navázalo se jinde.

„Přinesu ti je zpátky.“ „Půjdu s tebou.“

Čuňas stál za ním jako ostrov vystupující z neurčitě zbarveného moře, když Ralph poklekl a zachycoval na čochku palčivý bod. Jakmile oheň vzplanul, Čuňas natáhl ruce a popadl brýle.

Před těmi fantastickými, úchvatnými, fialově, rudě a žlutě zbarvenými květy se rozplynula veškerá nevole. Změnili se v kruh chlapců, kteří se shromáždili kolem táboráku, a dokonce i Čuňas a Ralph byli v pokušení se připojit. Zanedlouho už někteří hoši běželi ze svahu pro další dříví a Jack čtvrtil prase. Zkusili opékat celé zvíře na kůlu, zavěšeném nad ohněm, ale kůl se spaloval rychleji, než se prase peklo. Nakonec propíchali kusy masa větvemi a drželi je v plamenech; ale i tehdy byli chlapci bezmála stejně upečení jako ty kusy čuněte.

Ralphovi se sbíhaly sliny. Původně se zaříkal, že maso odmítne, ale jeho dosavadní strava, která pozůstávala z ovoce a ořechů a sem tam nějakého kraba nebo ryby, mu nedodala dost odolnosti. Přijal kus polosyrového masa a zakousl se do něj jako vlk.

Ozval se Čuňas, ústa také plná laskomin. „A já nedostanu nic?“

Jack měl beztak v úmyslu nechat ho chvíli v nejistotě, aby upevnil svou moc, ale Čuňas si tím, že se sám přihlásil, koledoval o ještě větší krutost.

„Tys nebyl na honu.“

„Ralph taky ne,“ namítal Čuňas ubrečeně, „ani Simon.“ Pustil se do vysvětlování. „V takovym krabu je masa tak jednou do huby.“

Ralph se rozpačitě zavrtěl. Simon, který seděl mezi dvojčaty a Čuňasem, si utřel ústa a hodil svůj kus masa přes balvan Čuňasovi a ten po něm dychtivě chňapl. Dvojčata se zahihňala a Simon zahanbeně sklonil hlavu.

Jack vyskočil, odsekl pořádný kus masa a hodil jej Simonovi k nohám.

„Nacpi se! A čert tě vem!“ Šlehl očima po Simonovi. „Vem si to!“

Otočil se na patách uprostřed kruhu udivených chlapců.

„Já vám sehnal maso!“

Nesčetná a nevyslovitelná zklamání se v něm spojila v živelný a děsivý vztek.

„Namaloval jsem si obličej - zaskočil jsem je. A vy se teď tady cpete - jeden jako druhý - a já –“

Ticho na vrcholku hory se pozvolna prohlubovalo, až bylo jasně slyšet praskání ohně a tichý sykot škvařícího se masa. Jack se rozhlédl kolem sebe, hledaje porozumění, ale našel jen respekt. Ralph stál v popelu signálního ohně, ruce plné masa, a neříkal nic.

Nakonec prolomil mlčení Maurice. Přešel k jedinému námětu, který mohl většinu chlapců zase sblížit.

„Kde jste to prase našli?“

Roger ukázal na nehostinný svah hory. „Byly všechny támhle - až u moře.“

Jack, který se zatím vzpamatoval, nemohl strpět, aby jeho historku vyprávěl někdo jiný. Rychle mu vpadl do řeči. „Rozptýlili jsme se. Plazil jsem se po čtyřech. Oštěpy vyklouzávaly, protože nemají žádné zubce. Prase utíkalo a dělalo strašný rámus –“

„Otočilo se a vběhlo do našeho kruhu, krvácelo –“ Všichni chlapci teď mluvili najednou, s úlevou, rozčileně. „Obklíčili jsme je –“

První rána ochromila praseti zadek, takže kruh se mohl kolem něho sevřít a bít a bít

„Podřízl jsem mu krk –“

Dvojčata, pořád rozšklebená stejným úsměvem, vyskočila a začala se motat kolem dokola. Ostatní se připojili a napodobili kvikot umírajícího vepřička a hulákali.

„Prašť ho přes palici!“ „Rozflákej ho na maděru!“

Pak si začal Maurice hrát, že on je prasátko, a vletěl s kvikotem doprostřed kruhu a lovci se kolem něho sesypali a dělali, že ho bijí. Křepčili a zpívali.

Zabijem prase. Zapíchnem. Probodnem.

Ralph je pozoroval se závistí i s odporem. Promluvil, až když se unavili a zpěv odumřel.

„Svolávám shromáždění.“

Jeden po druhém se zastavovali a civěli na něho.

„S lasturou. Svolávám schůzi, i kdyby se to mělo protáhnout až do setmění. Dole na plošině. Jakmile zatroubím. Bude to hned.“

Otočil se a začal sestupovat z hory dolů.

5. KAPITOLA

Obluda z moře

Zvedal se příliv a z pevné pláže zbýval už jen úzký pruh mezi vodou a neschůdným nánosem bílého kamení pod náspem, na němž rostly palmy. Ralph si zvolil ten pevný pruh pláže jako stezku, protože potřeboval přemýšlet a jenom tady se mohl volně procházet, aniž dával pozor, kam šlape. Na té procházce podél vody ho pojednou napadla udivující myšlenka. Náhle pochopil, jak únavný je tenhle život, v němž každá stezka vede neznámou půdou, takže člověk tráví podstatnou část života jenom tím, že si dává pozor, kam šlape. Zastavil se, obrácen čelem k písčitému pruhu; hlavou mu proběhla vzpomínka na tu první nadšenou výzkumnou výpravu, jako by to byla součást nějakého šťastnějšího dětství, a posměšně se usmál. Obrátil se a vracel se zpátky k plošině a slunce mu svítilo do tváře. Nadešel čas, aby svolal shromáždění, a jak kráčel nádherou hasnouceho slunečního světla, pečlivě zkoumal jednotlivé body svého proslovu. Tentokrát to musí podat všechno docela jasně, nesmí zabrousit do nějakých neskutečných . . .

Ztratil se v bludišti myšlenek, které mu unikaly, protože neznal slova, jimiž by se daly vyjádřit. Zamračil se a zkusil to znovu.

Tahle schůze, to nesmí být žádný mejdan, nýbrž vážné jednání.

Potom zrychlil krok, poháněn naléhavostí svého úkolu, a zároveň si uvědomil, že slunce už zapadá a že vzduch, zvířený jeho rychlou chůzí, mu ovívá tváře. Když mu větřík přitiskl šedou košili na prsa, všiml si - v té své nebývale vnímavé náladě - že její záhyby jsou tuhé jako z lepenky a drsné; a všiml si také, jak mu otřepené nohavice šortek nepříjemně, do růžova odírají stehna. S odporem v duši objevoval Ralph špínu a rozklad; uvědomil si, jak nesmírně se mu protiví to věčné odhazování zknocených vlasů z čela i hlučné převalování na suchém listí, kam se ukládal k odpočinku po západu slunce. A pak se dal do klusu.

Pláž poblíž bazénu byla poseta skupinami chlapců, kteří čekali, až bude shromáždění svoláno. Vycítili Ralphovu špatnou náladu, a vědomi si chyby, které se dopustili s ohněm, ustupovali mu mlčky z cesty.

Shromaždiště, kde teď Ralph stál, mělo zhruba tvar trojúhelníku; ale jen nepravidelného a nepovedeného - jako všechno, co chlapci udělali. Především tu

byla kláda, která sloužila za sedadlo Ralphovi, mrtvý strom, který musel být mnohem větší než ostatní palmy na plošině. Snad ho tam zanesla některá z legendárních tichomořských bouří. Tento kmen ležel rovnoběžně s pobřežím, takže když na něm Ralph seděl, měl tvář obrácenu k ostrovu a chlapcům se jevil jako temná postava na mihotavém pozadí laguny. Odvěsny trojúhelníku, jehož základnu tvořila tato kláda, byly už méně přesně určené. Po pravé straně byla také kláda, nahoře uhlazená neposednými zadečky, ale ne tak velká ani tak pohodlná jako náčelníková. Na levé straně ležely čtyři malé klády, z nichž jedna - ta poslední - byla nemožně křivolaká. Jedno shromáždění po druhém propukalo v řehot, když se někdo zaklonil příliš daleko dozadu a kláda se vymrštila a vyhodila půl tuctu chlapců do trávy. Ale nikoho, jak si teď Ralph uvědomil - ani jeho, ani Jacka, ani Čuňase - nenapadlo přinést kámen a kládu podložit. A tak se budou i nadále zlobit s tou špatně vyváženou houpačkou, protože, protože . . . Zase se utápěl v hlubokých vodách. Tráva byla před každou kládou udupaná, ale uprostřed trojúhelníku zůstala vysoká a nesešlapaná. Také na špici trojúhelníku rostla hustá tráva, protože tam nikdo nesesedl. Kolem dokola shromaždiště se tyčily šedé kameny, rovné nebo nakloněné, a podpíraly nízký listnatý příkrov. Po obou stranách plošiny se prostírala pláž, vzadu laguna, vepředu temnota ostrova.

Ralph zamířil k náčelnickému místu. Tak pozdě ještě nikdy žádné shromáždění neměli. Proto vypadalo tak nezvykle. Jindy bývala spodní strana zeleného krovu ozářena změtí zlatých odlesků a tváře chlapců byly osvětleny zdola jako - řekl si Ralph - jako když člověk drží v ruce rozsvícenou baterku. Teď však sem dopadaly sluneční paprsky šikmo z jedné strany, takže stíny byly tam, kam patřily. Zase se pohroužil do té podivně hloubavé nálady, která mu byla tak cizí. Jestli se tváře mění podle toho, zda jsou osvětleny zdola či shora - co je pak taková tvář? Co je vůbec každá věc?

Ralph se netrpělivě zavrtěl. Potíž je, že když je člověk náčelníkem, musí myslet, musí být moudrý. A někdy se naskytnou takové okolnosti, kdy je třeba udělat různé rozhodnutí. A k tomu je zapotřebí myslet, protože myšlení je něco cenného, co dosahuje výsledků . . .

Jenže já neumím myslet, usoudil Ralph, když stanul před náčelnickým místem. Aspoň ne tak jako Čuňas.

I tento večer si už podruhé musel Ralph ujasnit hodnoty. Čuňas umí myslet. Dovede si to v té své tlusté hlavě krok za krokem srovnat, jenomže Čuňas, to se ví, není

žádný náčelník. Ale musí se mu přiznat, že krom toho svého legračního těla má taky mozek. Z Ralpha se teď stal odborník na myšlení a dovedl rozpoznat, komu to myslí a komu ne.

Slunce teď měl ve výši očí a to mu připomnělo, jak čas utíká, a tak sňal lasturu, uloženou v koruně stromu, a zkoumal její povrch. Od té doby, co byla na vzduchu, žlutá i růžová barva vybledla téměř do běla a mušle zprůsvitněla. Ralph cítil k lastuře jakousi oddanou úctu, třebaže ji vlastnoručně vylovil z laguny. Obrátil se k shromaždišti a přiložil lasturu ke rtům.

Ostatní už na to čekali a hned přicházeli. Ti, kteří věděli, že kolem ostrova plula loď, zatímco oheň vyhasl, byli sklíčení obavou z Ralphova hněvu; na druhé chlapce včetně mrňousů, kteří o tom nevěděli, zapůsobilo slavnostně vážné ovzduší.

Shromaždiště se rychle zaplnilo; Jack, Simon, Maurice a většina lovců se usadili po Ralphově pravici, ostatní vlevo, na slunci. Čuňas přišel a zůstal stát mimo trojúhelník. Tím naznačil, že hodlá poslouchat, ale nikoliv mluvit; byl to projev nesouhlasu.

„Jde o tohle: musíme dát hlavy dohromady.“

Nikdo se neozval, ale tváře, které se k Ralphovi obrátily, byly pozorné. Mávl lasturou. Naučil se už z praxe, že zásadní prohlášení, jako bylo toto, se musí nejméně dvakrát opakovat, aby všichni rozuměli. Musel sedět, upoutat všechny zraky k lastuře a vrhat slova jako těžké kulaté kameny mezi skupinky chlapců, kteří se krčili nebo dřepěli kolem. Hledal v hlavě prostá slova, aby i mrňousi pochopili, o čem se bude na shromáždění jednat. Později snad zkušený řečníci - jako Jack, Maurice nebo Čuňas - použijí všeho svého umu, aby jednání překroutili, ale teď na začátku musí být předmět diskuse vyložen jasně.

„Musíme dát hlavy dohromady. A ne pro legraci. Ne proto, abychom se chechtali a padali z klády“ - mrňousové na houpačce se zahihňali a mrkali jeden na druhého - „nebo dělali vtipy, ani kvůli —“ pozvedl lasturu v úsili najít výrazné slovo - „kvůli chytračení. Kvůli tomu ne. Nýbrž proto, abychom si věci vyjasnili.“

Na okamžik se odmlčel.

„Byl jsem se projít. Šel jsem sám a rozmýšlel co a jak. Vím, co potřebujeme. Potřebujeme shromáždění, které by dalo věci do pořádku. A především vám teď něco povím.“

Odmlčel se a mechanicky si shrnul vlasy z čela. Čuňas, jehož projev nesouhlasu zůstal bez povšimnutí, se po špičkách přiblížil k trojúhelníku a připojil se k ostatním.

Ralph pokračoval.

„Máme spoustu schůzí. Každého baví mluvit a jsme rádi pohromadě. Usnáváme se na různých věcech. Ale pak je neděláme. Řeklo se, že budeme nosit vodu od pramene a nechávat ji v těch kokosových skořápkách pod čerstvým listím. Tak se to dělalo pár dní. Teď už tam není žádná voda. Skořápky jsou suché. Chlapci pijí z řeky.“

Ozval se souhlasný šum.

„Ne, že by bylo něco špatného pít z řeky. Já se sám radši napiju tam odtud - víte - z té tůně pod vodopádem - než z nějaké pitomé skořápky. Ale my jsme se usnesli, že se voda bude nosit. A teď to neděláme. Dnes odpoledne tam byly jen dvě plné skořápky.“

Olízl si rty.

„Pak jde o ty chaty. O přístřešky.“ Znovu se zvedl šum a zase utichl.

„Většinou spíte v chatách. Dnes v noci tam budete spát všichni až na Samerica; ti budou nahoře u ohně. Kdo ty přístřešky stavěl?“

Ihned se ozval pokřik. Přístřešky stavěli všichni. Ralph musel ještě jednou zamávat lasturou.

„Počkejte chvíli! Chtěl jsem se zeptat, kdo stavěl všechny tři? Všichni stavěli ten první, čtyři dělali druhý a jenom já se Simonem támhleten třetí. Proto je tak vachrlatý, ne, nesmějte se. Jestli zas začne pršet, tak se zřítí. A my ty přístřešky budem potřebovat.“

Odkáslal si.

„Pak je tu další věc. Řekli jsme si, že ty skalky tamhle vzadu za bazénem budeme používat jako latrínu. To bylo taky rozumné usnesení. Příliv to tam vždycky vyčistí. Vy mrňousové to přece víte.“

Některé děti se uchechtly a vrhaly po sobě kradmé pohledy.

„Teď každý chodí, kam se mu zachce. Dokonce i kolem přístřešků a tady u plošiny. A vy mrňousové mezi ovocné stromy; když máte bolení –“

Shromáždění zaburácelo.

„Povídám, když máte bolení, mažte mi pryč od ovoce. To je svinstvo.“

Znovu se ozval smích.

„Říkám vám, že to je svinstvo!“ Popotahoval se za tuhou šedivou košili.

„To je vážně svinstvo. Když vás bolí břicho, seberte se a běžte dolů po pláži na ty šutry. Jasně?“

Čuñas vztáhl ruce po lastuře, ale Ralph zavrtěl hlavou. Tenhle proslov byl naplánovaný, bod za bodem.

„Musíme zase všichni chodit na skály. Tady je to všude už samá špína.“ Odmlčel se. Shromáždění vycítilo, že se blíží kritická chvíle, a čekalo s napětím. „A teď si promluvíme o ohni.“

Ralph ztěžka vydechl přebytečný vzduch z plic a jeho posluchači si povzdechli jako ozvěnou. Jack začal osekávat kousek dřeva nožem a pošeptal něco Robertovi, který uhnul pohledem stranou.

„Oheň je ta nejdůležitější věc na ostrově. Nikdo nás nemůže zachránit - leda nějakou šťastnou náhodou - jestli nebudeme mít oheň. Copak je pro nás tak těžké oheň udržet?“ Vymrštil paži.

„Podívejte se na sebe! Kolik nás tu je! A přece se nedokážeme postarat o oheň a udržovat kouřový signál. Copak to nechápete? Není vám jasné, že bychom měli spíš zemřít, než nechat ten oheň vyhasnout?“

Lovci se začali rozpačitě pochechtávat. Ralph se na ně divoce obořil.

„Vy lovci! Vy se máte nejvíc co smát! Ale já vám říkám, že kouř je důležitější než prasata, i kdybyste jich zabili bůhví kolik. Chápete to všichni?“ Rozhodil obě ruce a obrátil se k celému trojúhelníku.

„Musíme mít tam nahoře kouř - jinak umřeme. Odmlčel se a chystal se přejít k dalšímu bodu.

„A ještě něco.“ Kdosi vykřikl: „Už je toho moc!“

Ozvalo se souhlasné mručení. Ralph je umlčel.

„A ještě něco. Málem jsme zapálili celý ostrov. A mrháme časem. Kutálíme balvany a děláme si ohníčky na vaření. Já teď vydávám příkaz a vyhlašuju ho jako nařízení, protože

jsem náčelník. Nebudeme rozdělovat žádný jiný oheň kromě toho, co je na hoře.

Nikdy.“

Okamžitě vypukla vřava. Chlapci vyskakovali a křičeli a Ralph křičel na ně.

„Protože když potřebujete oheň, abyste si upekli rybu nebo kraba, můžete s tím docela dobře vylézt nahoru. Tak budeme mít jistotu.“

Ve světle zapadajícího slunce se ruce sápaly po lastuře. Ralph ji uhájil a vyskočil na kládu.

„Tohle všechno jsem vám chtěl říct. A taky jsem to řekl. Zvolili jste si mě za náčelníka. Teď udělejte, co nařizuju.“ Pomalu se uklidnili a konečně se zase usadili. Ralph se svezl opět dolů a promluvil normálním hlasem.

„Tak si to pamatujte. Na záchod se chodí mezi skalky. Oheň se bude udržovat, abychom měli pořád kouřový signál. Nesmíte odnášet oheň z hory. Noste si jídlo tam.“

Jack vstal, zamračil se do šera a vztáhl ruce. „Ještě jsem neskončil.“

„Ale vždyť už mluvíš celou věčnost!“ „Mám lasturu.“

Jack reptal, ale posadil se.

„Teď už to poslední. O tom si můžeme všichni porozprávět.“

Počkal, až se celá plošina úplně ztišila.

„Všechno se to tu rozpadá. Nevím proč. Začali jsme dobře, byli jsme šťastní. A potom –“

Jemně pohnul lasturou, zadíval se za jejich hlavy do prázdna a vzpomněl si na řeči o netvoru, o hadu, na oheň, na projevy strachu.

„A pak se lidi začali bát.“

Ozval se šepot, téměř zasténání, a zase zmlkl. Jack přestal ořezávat dřívko. Ralph rázně pokračoval.

„Ale to jsou řeči leda pro mrňousy. Vysvětlíme si to. Tak v tomhle posledním bodě, o kterém si můžeme popovídat, jde o to, abychom se nějak zbavili strachu.“

Vlasy mu zase začaly padat do čela.

„Musíme si o tom strachu promluvit, abychom si vysvětlili, že to všechno nic není. Já sám se někdy bojím; jenže to je samý nesmysl. Zrovna jako bubáci! Pak, až si to vysvětlíme, můžem začít znova a věnovat se důležitým věcem, jako je oheň.“ Hlavou se mu mihl obraz tří chlapců, kráčejších po oslnivém pobřeží. „A být šťastni.“

Ralph položil obřadně lasturu na kládu vedle sebe na znamení, že skončil svou řeč.

Slunce už na ně svítilo jen spoře, vodorovnými paprsky.

Jack vstal a vzal si lasturu.

„Tak na téhle schůzi se má vysvětlit, co a jak. Já vám to povím. Vy mrňousi jste to všechno začali tím ustrašeným žvaněním. Že prý jsou tu obludy! Kde by se tu vzaly? To se ví, že se všichni někdy bojíme, ale dovedeme se s tím vyrovnat. Jenže Ralph říká, že křičíte ze spaní. To neznamená nic jiného, než že máte zlé sny. A vůbec, vy nelovíte, ani nestavíte, ani nepomáháte - jste banda ubrečených spratků a mazánků. A pokud jde o ten strach - musíte to snášet jako my.“

Ralph civěl na Jacka s otevřenými ústy, ale ten si ho nevšímal.

„Jistá věc je, že strach vám nemůže ublížit - zrovna tak jako sen. Na tomhle ostrově nejsou žádná zvířata, kterých byste se museli bát.“ Přelétl pohledem řadu špitajících mrňousů. „Patřilo by vám, aby vás něco sežralo, vy neúčinná uřívaná bando! Ale tady žádné zvíře není –“

Ralph ho nedůtklivě přerušil. „Co to má znamenat? Kdo mluvil o nějakém zvířeti?“

„Ty sám, před několika dny. Říkals, že se jim něco zdá a že křičí ze spaní. A teď mluví - nejen mrňousové, ale někdy i mí lovci - mluví o něčem takovém, o nějaké obludě, nějakém zvířeti. Já to slyšel. Tos nevěděl, co? Tak teď mě poslouchejte. Na malých ostrovech nežijí velká zvířata. Jenom prasátka. Lvi a tygři jsou jen ve velkých zemích, třeba v Africe nebo v Indii –“

„A v zoologické zahradě –“

„Já mám lasturu. Nemluvím teď o strachu. Mluvím o té obludě. Bojte se, jak je vám libo. Ale co se týče té obludy –“

Jack se odmlčel, lasturu v náručí, a otočil se k lovcům se špinavými černými čapkami na hlavách.

„Jsem lovec nebo ne?“

Prostě přikývl. Je lovec jak se patří. O tom nikdo nepochyboval.

„Tak dobrá - a já prolezl celý ostrov. Sám. Kdyby tu byla nějaká obluda, byl bych ji viděl. Bojte se, když už jste jednou takoví - ale v lese žádná obluda není.“

Jack vrátil lasturu a posadil se. Celé shromáždění mu s úlevou zatleskalo. Pak natáhl ruku Čuňas.

„Nesouhlasím se vším, co Jack řekl, ale s něčím jo. To se ví, že v lese žádná obluda není. Kde by se tam vzala? Co by tam jedla?“

„Čuňátka.“ „My taky jíme čuňata.“ „Čuňas!“

„Já mám teď lasturu,“ řekl Čuňas uraženě. „Ralph - ať mlčej, že musej mlčet? Držte klapáčky, mrňousové! Chci říct, že nesouhlasím s tím strachem tady. V lese samozřejmě není nic, čeho bysme se měli bát. Vždyť já tam sám byl! Za chvíli budete vykládat, že tu jsou strašidla a podobně. Víme, co se tu děje, a jestli něco neklape, je tu někdo, kdo to dá do pořádku.“

Sňal si brýle a zamžoural na ně. Slunce zapadlo, jako kdyby někdo otočil vypínačem.

Čuňas vysvětloval dál.

„Když někoho bolí břicho, ať je velký nebo malý „Tvoje je velký –“

„Až se přestanete chechtat, tak snad dovolíte, abysme pokračovali v jednání. A jestli si mrňousové zase vylezou na houpačku, budou dole na to tata. Tak si rači sedněte na zem a poslouchajte. Existují doktoři na všechno, i na to, co se děje lidem v hlavě. Přece snad nikdo nechce říkat, že se máme v jednom kuse bát pro nic za nic? Život," pravil Čuňas nabubřele, „je vědeckej, to je to. Za rok za dva, až bude po válce, bude se létat na Mars a zpátky. Já vím, že tu žádná vobluda není - totiž taková, co má drápy a tak dále - ale já taky vím, že není ani strach!"

Čuňas se odmlčel. „Ledaže –“

Ralph se neklidně pohnul. „Ledaže co?"

„Ledaže se bojíme lidí."

Mezi sedícími chlapci se ozval povyk, napůl smích, napůl výsměch. Čuňas přikrčil hlavu a rychle pokračoval.

„Tak teď si poslechněme toho mrňousa, kterej vo tý vobludě mluvil, a možná že mu dokážeme, jaká to je pitomost." Mrňousové začli brebentit mezi sebou a pak jeden vystoupil kupředu.

„Jak se jmenuješ?" „Phil."

Na mrňouse byl nezvykle sebevědomý, napřáhl ruce, vzal lasturu do náručí jako Ralph a než promluvil, rozhlédl se po posluchačích, aby upoutal jejich pozornost.

„Na dnešek v noci se mi zdál strašný sen, pral jsem se s něčím. Byl jsem venku před přístřeškem docela sám a pral jsem se s těmi špagáty, s těmi zakroucenými špagáty, co visí na stromech."

Odmlčel se a ostatní mrňousi se zasmáli s hrůzou a s pochopením.

„Pak jsem se polekal a vzbudil jsem se. A byl jsem sám před přístřeškem a ty zakrouceniny zmizely."

Živoucí děs tohoto zážitku, docela dobře možného a tak naze hrůzyplného, je všechny umlčel. Hlas dítěte pípal za bílou lasturou.

„A já jsem se moc polekal a začal jsem volat Ralpa a vtom jsem viděl, že se něco hýbá mezi stromy, a bylo to něco velikánského a strašného."

Odmlčel se, trochu vyděšen tou vzpomínkou a zároveň pyšný na rozruch, který způsobil.

„To byl jenom zlý sen," řekl Ralph, „chodil jsi ve spaní." Shromáždění souhlasně zahučelo.

Mrňous tvrdošijně vrtěl hlavou.

„Spal jsem, když se po mně sápany ty zakroucené špagáty, ale když zmizely, tak jsem byl vzhůru a viděl jsem něco velikého a strašného mezi stromy.“

Ralph natáhl ruku pro lasturu a mrňous se posadil.

„Spal jsi. Nic tam nebylo. Jak by něco mohlo bloudit lesem v noci? Byl tam někdo z vás? Šel někdo ven?“

Nastala dlouhá odmlka a celé shromáždění se zubilo při myšlence na to, proč někdo chodí v noci ven. Pak vstal Simon a Ralph se na něho udiveně podíval.

„Ty? Proč ses coural potmě venku?“ Simon křečovitě sevřel lasturu.

„Chtěl jsem - jít na jedno místo - kde to znám.“ „Na jaké místo?“

„No jenom na jedno takové místo, co znám. Je to v džungli.“

Zaváhal. Jack vyřešil tuto otázku tím svým opovržlivým tónem, který dovedl být tak směšný a neodvolatelný zároveň.

„Bolelo ho břicho.“

Ralph, který se cítil ponížěn za Simona, si vzal opět lasturu a pohlédl přitom Simonovi přísně do tváře.

„Tak tohle už nikdy nedělej. Rozumíš? V noci ne. Máme tu beztak dost hloupých řečí o obludách, a není zapotřebí, aby tě mrňousové viděli, jak se tu plížíš jako –“

V posměšném smíchu, který nato propukl, byl strach i odsouzení. Simon otevřel ústa, aby odpověděl, ale Ralph měl lasturu, a tak Simon zase ucouvl zpátky a sedl si.

Když se shromáždění ztišilo, obrátil se Ralph k Čuňasovi.

„No tak, Čuňasi.“

„Byl tu ještě jeden. Támhleten.“

Mrňousi postrčili kupředu Percivala a nechali ho tam. Stál až po kolena ve vysoké trávě uprostřed trojúhelníku, díval se na své schované nohy a představoval si usilovně, že je ve stanu. Ralph si vzpomněl na jiného malého chlapce, který tam kdysi takto stál, ale rychle tu vzpomínku zaplašil. Už dávno tuto myšlenku odsunul co nejhlouběji a co nejdále z dohledu a jen nějaká tak přímá upomínka, jako byla tato, ji mohla vynést na povrch. Mrňouse už nikdy nikdo nepočítal, jednak proto, že nebylo možné je sehnat zaručeně všechny dohromady, a jednak proto, že Ralph znal odpověď na tu poslední otázku, kterou Čuňas tehdy vyslovil na vrcholu hory. Byli tu všelijací malí kluci, plaví i tmaví, pihovatí a vesměs špinaví, ale jejich obličejové byly až děsivě prosty jakékoli nápadné poskvrnky. To temně rudé mateřské znamení už nikdy

nikdo neviděl. Jenom tenkrát, když Čuňas dítě konejšil a okřikoval. Mlčky přiznávají, že si vzpomíná na to nevýslovné, Ralph pokynul Čuňasovi.

„Tak do toho. Zeptej se ho“ Čuňas poklekl s lasturou v ruce. „No tak spust'. Jak se jmenuješ?“

Chlapeček se zavrtěl a schoval se do toho svého stanu. Čuňas se bezradně obrátil k Ralphovi, který řekl přísně:

„Jak se jmenuješ?“

Shromáždění, zneklidnělé mlčením a chlapcovým zdráháním, začalo sborem prozpěvovat:

„Jak se jmenuješ? Jak se jmenuješ?“ „Ticho!“

Ralph se v přítomí upřeně zadíval na dítě.

„Tak teď nám to hezky pověz. Jak se jmenuješ?“

„Percival Wemys Madison, fara, Harcourt St. Anhony, Hampshire, telefon, telefon, tele“ ?!?

Jako kdyby tato odpověď vyprýštila z nehlubších zdrojů bolesti, mrňous se rozplakal. Tvář se mu zkrivila, slzy vytryskly z očí, otevřel ústa dokořán, až bylo vidět jenom čtverhranný černý otvor. Zprvu tu stál jen jako němý obraz žalu; pojednou však spustil nářek tak hlasitý a táhlý jako zvuk lastury.

„Mlč, ty jeden! Mlč!“

Ale Percival Wemys Madison nemlčel. Narazil na pramen, na nějž nepůsobila žádná autorita, dokonce ani strach z násilí. Pláč se ozýval dál, s každým vydechnutím, a zdálo se, že jen ten nářek drží dítě zpříma, jako kdyby bylo k němu přibito.

„Mlč! Mlčte!“

Neboť teď už ani ostatní mrňousové nebyli zticha. Připomněli si vlastní zármutky; a snad dokonce cítili, že sdílejí žal, který je žalem všeho tvorstva. Ze sympatie začali také plakat, dva z nich téměř stejně hlasitě jako Percival.

Maurice zachránil situaci. Vykřikl: „Koukněte se na mě !“

Schválně sebou plácl na zem. Poškrábal se na zadku a sedl si na houpačku tak nešikovně, že se překulil do trávy. Hrál šaška špatně, ale Percival i ostatní se na něho dívali, popotahovali a začali se smát. Za chvíli se všichni chechtali tak nesmyslně, že se i velcí přidali.

Jack byl první, koho bylo slyšet. Neměl lasturu, a tudíž se ujal slova proti pravidlům, ale nikdo nic nenamítal.

„A co s tou obludou?“

S Percivalem se cosi podivného dělo. Zíval a potácel se, až ho Jack popadl a zatřásl jím.

„Kde žije to zvíře?“

Percival se hroutil Jackovi v ruku.

„To musí bejt chytrý zvíře,“ řekl Čuňas uštěpačně, „když se dovede na tomhle ostrově schovat.“

„Jack byl všude –“

„Kde by taková obluda mohla žít?“ „Stará bela, a ne obluda!“

Percival něco zamumlal a shromáždění se zase zasmálo. Ralph se naklonil kupředu.

„Co to říká?“

Jack vyslechl Percivalovu odpověď a pak ho pustil. Percival, vysvobozený a obklopený konejšivou blízkostí lidí, klesl do dlouhé trávy a usnul.

Jack si odkašlal a pak ledabyle prohodil: „Říká, že to zvíře vylézá z moře.“

Poslední smích odumřel. Ralph se mimoděk otočil, temná, shrbená postava na pozadí laguny. Shromáždění se dívalo s ním; pozorovali veliké vodní plochy a širé moře za nimi, neznámé indigové hlubiny nekonečných možností; tiše naslouchali šumu a repotu, jenž sem zaléhal od útesu.

Pak promluvil Maurice - tak hlasitě, že nadskočili. „Tatínek říkal, že všechna zvířata, co žijou v moři, nebyla ještě objevena.“

Znovu se rozpoutala diskuse. Ralph natáhl ruku s třpytivou lasturou a Maurice si ji poslušně vzal. Shromáždění se zase uklidnilo.

„Chci jenom říct, že když Jack povídá, že se můžeme bát, protože lidi se vždycky bojejí, tak má pravdu. Ale když říká, že tady na ostrově jsou jen prasata, tak snad má taky pravdu, ale nemůže to vědět, totiž nemůže to vědět na beton, ne úplně jistě –“

Maurice se nadechl - „můj tatínek říká, že ty jakpak se jmenujou, dělají takový inkoust - sépie - ty prý můžou být třeba sto metrů veliké a sežerou velrybu jako nic..“

Opět se odmlčela vesele se zasmál. „Na tu obludu, to se ví, nevěřím. Jak říká Čuňas, život je věda, ale člověk přece neví, že ne? Nemůže to vědět jistě - to chci říct.“

Kdosi vykřikl :

„Sépie nemůže vylézt z vody!“ „Může!“

„Nemůže!“ V okamžení byla plošina plná rozvaděných, posunkujících stínů.

Ralphovi, který zůstal sedět, to celé připadalo jako zhroucení zdravého rozumu.

Strach, obludy, nemožnost dosáhnout všeobecného souhlasu o tom, že oheň je to

nejdůležitější, a když se člověk snažil jim to všechno vysvětlit, diskuse se stočila na docela nový, nepříjemný námět.

Zahlédl nablízku v šeru bílou skvrnu, vytrhl lasturu Mauricovi z rukou a zatroubil, jak nejhlasitěji uměl. Chlapci se tak polekali, že rázem zmlkli. Simon, který stál vedle Ralpha, položil ruce na lasturu. Simon pocítil nebezpečné nutkání promluvit; avšak mluvit před shromážděním bylo pro něho něco strašného.

„Možná," řekl váhavě, „možná že to zvíře přece existuje." Shromáždění divoce zavýlo a Ralph v úžasu vstal.

„Ty, Simone? Ty něčemu takovému věříš?"

„Já nevím," řekl Simon. Srdce mu bušilo, že se až dusil. „Ale . . ."

Propukla bouře. „Sednout!" „Mlčet!" „Vem mu lasturu!" „Dej se vycpat!" „Drž hubu!"

Ralph vykřikl:

„Poslouchejte ho! Má lasturu!"

„Chtěl jsem říct, že . . . snad jsme to jen my sami." „Volovina!"

To se ozval Čuňas, tak rozhořčený, že zapomněl na slušné chování. Simon pokračoval.

„Třeba jsme nějak . . ."

Simon začal nesrozumitelně koktat ve snaze najít výraz pro základní chorobu lidstva. Pak mu pomohla inspirace. „Co je ta nejhnusnější věc na světě!?"

V odpověď do nechápavého mlčení, které se po této otázce rozhostilo, vrhl Jack to známé jadrné slovo o dvou slabikách. Uvolnění, jež tím způsobil, bylo nesmírné.

Mrňousové, kteří se zase vyšplhali na houpačku, znovu spadli dolů, ale bylo jim to jedno. Lovci ječeli nadšením.

Simonovo úsilí se rozpadlo v trosky; smích ho krutě zraňoval a tak se bezmocně stáhl zase na své místo.

Konečně shromáždění opět ztichlo. Kdosi promluvil, aniž se přihlásil o slovo.

„On si možná myslí, že je to nějaký duch.“

Ralph zvedl lasturu a zahleděl se pátravě do tmy. To nejsvětlejší co viděl, byla bledá pláž. Mrňousové přece musí být někde blíž? Ano - docela nepochybně, krčili se v jednom chumlu v trávě uprostřed shromaždiště. Palmy se rozpovídaly v závanu větru a jejich šelest se zdál velice hlasitý, teď když jej zdůrazňovala tma a ticho. Dva šedé kmeny se otíraly o sebe s ohavným vrzáním, kterého si za dne nikdo nepovšiml.

Čuňas vzal Ralphovi lasturu z rukou. Jeho hlas zněl rozhořčeně.

„Já na žádný strašidla nevěřím - ani za nic!" Jack už vyskočil také, nepochopitelně rozzlobený. „Kohopak zajímá, na co ty věříš - pupkáči!"

„Já mám lasturu!"

Bylo slyšet krátkou potyčku a lastura se míhala sem a tam. „Dej mi tu lasturu zpátky!"

Ralph skočil mezi ně a utřil herdu do prsou. Vytrhl komusi lasturu z ruky a celý udýchaný se posadil.

„Tady se moc mluví o strašidlech. Měli jsme si to nechat, až bude světlo."

Ztlumený, neznámý hlas mu vpadl do řeči: „Snad ta obluda je jenom - strašidlo."

Shromáždění se zachvělo, jako kdyby jím provál vítr.

„A taky tady mluví moc lidí, co se nepřihlásili o slovo," řekl Ralph, „nemůžeme mít řádné shromáždění, jestli nebudete dodržovat pravidla."

Zarazil se. Pečlivě promyšlený program tohoto shromáždění se zhroutil.

„Co teďka chcete, abych vám řekl? Byla to ode mě chyba, že jsem tuhle schůzi svolal tak pozdě. Budeme o tom muset hlasovat, totiž o strašidlech; a pak půjdeme do přístřešků, protože jsme všichni unavení. Ne - to je Jack, že? - ne, počkej chvíli. Chci teď a hned prohlásit, že nevěřím na strašidla. Aspoň myslím, že ne. Ale nerad na ně myslím. Hlavně teď, když je tma. Ale řekli jsme, že se usneseme, na čem vlastně jsme."

Na okamžik pozdvihl lasturu.

„No tak dobrá. Myslím, že když chceme zjistit, co a jak, musíme se usnést, jestli existují strašidla nebo ne –“

Na chvíli se zamyslel, jak formulovat svou otázku. „Kdo si myslí, že by strašidla mohla existovat?"

Dlouho bylo ticho a zdánlivě se nikdo ani nepohnul. Pak se Ralph zahleděl do tmy a začal počítat zdvižené ruce. Promluvil zkrátka.

„Tak vida."

Svět, onen pochopitelný a zákonitý svět unikal. Kdysi přece věci vypadaly jasně a rozumně, kdežto teď - a loď je pryč.

Kdosi mu vytrhl lasturu z ruky a Čuňasův hlas zaječel: „Já pro žádný strašidla nehlasoval!"

Prudce se obrátil ke shromáždění. „Pamatujte si to všichni!"

Slyšeli, jak dupl.

„Co jsme? Lidi nebo zvířata? Nebo divoši? Co si vo nás dospělí pomyslej? Běháme si kam chceme - honíme prasata - necháváme vyhasnout voheň a teď tohle!" Vtom se na něho vrhl rozběsněný stín.

„Drž hubu, ty vařbuchto!"

Chvilku se spolu potýkali a mihotavá lastura poskakovala nahoru a dolů. Ralph vyskočil.

„Jacku, Jacku! Nemáš lasturu! Nech ho mluvit!" Jackova tvář se vynořila těsně u něho.

„A ty taky kuš! Co jsi vůbec zač? Sedíš si tu a vykládáš lidem, co mají dělat. Neumíš lovit, neumíš zpívat –“

„Jsem náčelník. Zvolili jste si mě."

„Co je mi po tom, že si tě někdo zvolil? Jenom věčně vydáváš rozkazy, co nejsou k ničemu –“

„Čuňas má lasturu."

„No, jen tak dál - protěžuž Čuňase jako vždycky –“ „Jacku!"

Jackův hlas se po něm kousavě opičil. „Jacku! Jacku!"

„A co pravidla!" zařval Ralph. „Porušuješ pravidla!" „Co na tom záleží?"

Ralph sebral rozum do hrsti.

„Záleží, protože pravidla jsou to jediné, co máme!"

„Na pravidla se vybodnem! My jsme silní - my chodíme na hon! Když se někde ukáže nějaká obluda, uštveš ji! Obklíčíme ji a budem ji bít a bít a bít - !"

Divoce zavýskl a seskočil na bledý písek. Plošina se okamžitě zaplnila hlukem a vzrušením, pobíháním, křikem a smíchem. Shromáždění se rozdrolilo na těkavé skupinky nahodile roztroušené mezi palmami a mořem a dál po celé pláži, kam už nebylo možné v noci dohlédnout. Ralph ucítil na tváři dotek lastury a vzal ji Čuňasovi z rukou.

„Co tomu řeknou dospělí?" zanaříkal Čuňas znovu. „Podívej se na ně!"

Pokřik hry na honitbu, hysterický smích a opravdový děs stoupal k nim z pobřeží.

„Zaduj na lasturu, Ralphe."

Čuňas byl tak blízko, že Ralph viděl třpyt jeho jediného skla.

„Tady jde o oheň. Copak to nemůžou pochopit?"

„Musíš bejt teď pevněj. Musíš je donutit, aby udělali, co chceš."

Ralph odpověděl opatrným hlasem člověka, který opakuje matematickou poučku.

„Jestli teď zatroubím na lasturu a oni se nevrátí, jsme hotovi. Nebudeme moct udržovat oheň. Budem jako zvěř. Nikdy nás nikdo nezachrání.“

„A jestli nezatroubíš, bude z nás co nevidět taky zvěř. Nemůžu vidět, co tam vyvádějí, ale slyším to dobře.“ Roztroušené postavy se shromáždily na písku a srazily se v hustou černou hmotu, která se otáčela. Cosi zpívaly a mrňousové, kteří už toho všeho měli po krk, škobrtali s brekotem pryč. Ralph zvedl lasturu k rtům a zase ji spustil.

„Potíž je v tomhle: jsou strašidla, Čuňasi? Nebo obludy?“ „Se ví, že nejsou.“

„Proč ne?“

„Poněvác by nic nedávalo žádnéj smysl. Ani domy, ani ulice ani - ani televize - nic by nefungovalo.“

Křepčící a zpívající chlapci se vzdálili a jejich zpěv byl už jen rytmem beze slov.

„Ale co když doopravdy nedávají smysl? Totiž tady, na tomhle ostrově. Třeba jsou ty bestie tady a pozorují nás a čekají?“

Ralph se prudce zachvěl a pokročil blíž k Čuňasovi, až se spolu srazili a celí se vylekali.

„Přestaň takhle mluvit! Máme i beztak dost soužení, Ralphe, a já už si užil víc, než dokážu vydržet. Jestli jsou nějaký strašidla.“

„Měl bych se vzdát náčelnictví. Vždyť je slyšíš.“

„Panebože, to ne!“

Čuňas uchopil Ralpha za paži.

„Jestli bude náčelníkem Jack, bude se jen chodit na hony a voheň nebude žádnéj. Zůstali bysme tu až do smrti.“ Pojednou vyjekl:

„Kdopak to támhle sedí?“ „Já. Simon.“

„Jsme my to pěkná parta,“ řekl Ralph. „Tři slepé myši. Já se vzdám.“

„Jestli se vzdáš,“ zašeptal Čuňas zděšeně, „tak co bude se mnou?“

„Nic.“ „Von mě nenávidí. Nevím proč. Kdyby si moh dělat, co chce - copak ty, ty to máš dobrý, tebe si považuje. A vůbec - ty bys ho zmlátil.“

„Ty ses s ním taky docela pěkně serval zrovna před chvílí.“

„Já měl lasturu,“ řekl Čuňas prostě. „Měl jsem právo mluvit.“

Simon se ve tmě zavrtěl. „Buď dál náčelníkem.“

„Ty mlč, ty kluku! Pročs nemohl říct, že žádné obludy nejsou?“

„Já z něho mám strach,“ řekl Čuňas, „a proto ho znám. Když se někoho bojíš, tak ho sice nenávidíš, ale nemůžeš si pomoci, abys na něho v jednom kuse nemyslel.“

Namlouváš si, že von vlastně není zlej, ale když ho pak zase uvidíš, tak to je zrovna jako astma - nemůžeš ani dechat. A já ti něco povím. Von tebe taky nenávidí, Ralphe –“

„Mě? Proč mě?“

„To nevím. Setřels ho kvůli tomu v ohni a seš náčelník a von není.“

„Ale je, Jack Merridew je náčelník!“

„Já se tolik nalezl v posteli, že jsem toho dost promyslel. Já se v lidech vyznám. Vyznám se v sobě a v něm taky. Tobě von nemůže ublížit, ale jestli mu ustoupíš z cesty, vyleje si vztek na tom nejbližším. A to jsem já.“

„Čuñas má pravdu, Ralphe. Teď to znamená buď ty, anebo Jack. Zůstaň dál náčelníkem.“

„Jde to s náma s kopce a nic se nám nevede. Doma se vždycky našel někdo dospělý. Prosím, pane učiteli; prosím, paní učitelko - a pak se člověk dověděl odpověď. Jak já bych to zase chtěl!“

„Já bych chtěl, aby tu byla moje tetička.“

„Já bych chtěl tatínka - ále, co je to všechno platné!“

„Musíme udržovat oheň.“

Tanec skončil a lovci se vraceli do přístřešků.

„Dospělí se vyznaj,“ řekl Čuñas. „Ty se tmy neboješ. Ty by se sešli, dali by si čaj a popovídali by si. A všechno by bylo prima –“

„Ti by nezapálili ostrov. Ani by nenechali –“ „Postavili by si loď –“

Tři chlapci tu stáli ve tmě a marně se snažili vyjádřit slovy velkolepou důstojnost života dospělých.

„Nehádali by se –“

„Nerozbili by mi brejle –“

„Nežvanili by o obludě –“

„Kdyby nám tak mohli poslat nějakou zprávu,“ vykřikl Ralph zoufale.

„Kdyby nám mohli něco dospělého poslat . . . nějaké znamení nebo něco.“

Ze tmy se ozvalo tenké zaúpění, až chlapce zamrazilo a popadli jeden druhého za ruce.

Kvílení stoupalo, vzdálené a nezemské, a pak se proměnilo v neartikulované drmolení.

Percival Wemys Madison z fary v Harcourt St. Anhony ležel té vysoké trávě a prožíval zkušenosti, v nichž mu ani zaklínací formule jeho adresy nemohla pomoci.

6. KAPITOLA

Obluda ze vzduchu

Už pohaslo všechno světlo, kromě třpytu hvězd. Když chlapci pochopili, kdo vydával ten strašidelný kvil, a Percival se zase ztišil, Ralph a Simon ho neobratně zvedli a odnesli do přístřešku. Čuňas se jim držel nablízku přes všechny své srdnaté řeči, a pak ti tři větší chlapci vešli do vedlejší chatky. Převalovali se neklidně a hlučně na suchém listí a dívali se na kus hvězdnatého nebe, který bylo vidět v otvoru obráceném k laguně. Tu a tam některý z mrňousů ve vedlejších chatkách vykřikl a jednou jeden velký chlapec něco zamumlal do tmy. Potom usnuli i oni.

Nad obzor se vyhoupl srpek měsíce tak nepatrný, že nevytvořil téměř žádný odraz, i když seděl přímo na vodě, ale na obloze byla ještě jiná světla, která se rychle pohybovala, mrkala nebo zhasínala, ačkoli z té bitvy, která zuřila ve výšce deseti mil, nezalehlo dolů ani nejslabší zatřesknutí. Zato sem nebe seslalo znamení ze světa dospělých, jenže v té chvíli nebylo vzhůru ani jedno dítě, aby je mohlo uvidět. Cosi se znenadání rozzářilo a vybuchlo a spirálovitá čára prořala celou oblohu; a pak se opět rozhostila hvězdná tma. Nad ostrovem se objevila skvrna, lidská postava, která se rychle snášela pod padákem, postava s klimbajícími údy. Proměnlivé větry různých výšek nesly postavu, kam se jim zachtělo. Posléze, asi tři míle nad zemí, se vítr ustálil, obletěl s ní svažitým obloukem celou oblohu a pak ji spustil příkrým skluzem dolů, přes útes a lagunu k hoře. Postava se zhroutila mezi modré květiny na úbočí hory, ale i v této výši se teď zvedl mírný větřík a padák se vzdouval, škulal a táhl. Takže teď ta postava klouzala vzhůru na horu a nohy vlekla za sebou. Metr po metru, závan po závanu táhl vítr postavu přes pole modrých květů, přes bludné balvany a rudé kamení, až ji složil na hromádku mezi roztroušená skaliska na vrcholu hory. Tam vál větřík v nárazech a zadržával a splétal provazy padáku; a postava tam seděla, hlavu v přilbě svěšenou mezi kolena, a složitě spletené provazy ji podpíraly. Když vítr zavanul, provazy se napjaly a nějakou náhodnou kombinací sil se stalo, že jí při tom zvedly hlavu a prsa do výše, takže to vypadalo, jako by se zadívala do dálky přes výběžek hory. A pokaždé, když se vítr ztišil, provazy povolily a postava se zase nachýlila kupředu a sklonila hlavu mezi kolena. A tak zatímco

hvězdy putovaly oblohou, postava seděla na vrcholku hory a ukláněla se a vzpřimovala a zase ukláněla.

Časně ráno, ještě za tmy, se ozvalo šramocení na skále trochu níž na úbočí hory. Dva chlapci rozhrabávali hromadu klestí a suchého listí, dva nejasné stíny, které spolu ospale rozprávěly. Byla to dvojčata, která měla službu u ohně. Teoreticky měl jeden bratr spát a druhý hlídat. Jeden bez druhého však nedokázal udělat nic kloudného, a protože nemohli být vzhůru celou noc, usnuli oba. Teď se blížili k temnější skvrně, kde měl hořet signální oheň, zívali, protírali si oči a našlapovali zkušenými nohama. Když došli k ohništi, zastavili se, přestali zívat a jeden se hned rozběhl pro chrástí a listí.

Druhý poklekl.

„Mně se zdá, že to vyhaslo.“

Šmátral v popeli klacíky, které mu bratr strčil do ruky. „Ba ne.“

Lehl si na břicho a s hlavou těsně u ohniště jemně zafoukal. Objevila se jeho tvář, červeně ozářená. Na okamžik přestal foukat.

„Same, potřebujeme –“ „– třísky.“

Eric se sklonil a znovu opatrně foukal tak dlouho, až se celé ohniště rozžhavilo. Sam hodil kus ztrouchnivělého dříví do žáru, pak přiložil větev. Zář vzrostla a větev se rozhořela. Sam přihodil ještě několik větví.

„Nespal to všechno,“ řekl Eric. „Moc tam láduješ.“ „Ať se trochu ohřejeme.“

„Pak budeme muset nanosít ještě víc dříví.“ „Mně je zima.“

„Mně taky.“

„A vůbec, je –“

„– tma. Tak dobře.“

Eric si zase podřepl a díval se, jak Sam přikládá na oheň. Postavil kusy suchého dříví do jehlanu a oheň se prudce rozhořel.

„Měli jsme namále.“ „Ten by se –“

„– našňup.“ „No jéje.“

Chvilku se dvojčata mlčky dívala do ohně. Pak se Eric uchechtl.

„Že ale vyváděl, co!“ „Kvůli tomu –“

„– ohni a kvůli praseti .“

„Ještě štěstí, že se naštvál na Jacka a ne na nás.“ „To jo. Pamatuješ se na starého Šňupku ve škole?“ „,Chlapče - ty mne pomalu ale jistě připravíš o rozum!“ Dvojčata se rozesmála tím svým úplně stejným smíchem, pak si uvědomila, jaká je kolem nich

tma a bůhví co ještě, a rozhlédla se nepokojně kolem. Plameny, horlivě olizující jehlan, zase přivábily jejich pozornost. Eric pozoroval hemžení mšic, zoufale neschopných uniknout plamenům, a vzpomněl si na ten první oheň - zrovna tady dole to hořelo, na té srážnější straně hory, tam kde je teď naprostá tma. Nerad na to vzpomínal a raději obrátil oči k vrcholku hory.

Z ohně teď už sálalo teplo a příjemně na ně doráželo. Sam se bavil tím, že přistrkával větvičky co nejdál do plamenů. Eric natáhl ruce a zkoušel, na jakou vzdálenost je horko ještě jakžtakž snesitelné. Z nudy se zadíval za oheň a porovnával ploché stíny roztroušených skal s tvary, které měly za denního světla. Tamhle je ten veliký balvan, tuhle tři kameny, tamhle je ta rozštěpená skála a tam vzadu ta průrva - zrovna tamhle -

„Same!”

„Co?”

„Nic.”

Oheň zachvacoval větve, kůra se svíjela a odpadávala, dříví praskalo. Jehlan se sesypal dovnitř a rozhodil široký kruh světla po vrcholku hory.

„Same –“

„Co?”

„Same! Same!”

Sam se podíval podrážděně na Erica. Eric třesl oči, jako by tam vzadu viděl něco příšerného, ale Sam byl k tomu místu obrácen zády. Přešel na druhou stranu ohně, podřepil vedle Erica a díval se s ním. Oba zůstali jako přimražení, paže semknuté, čtyři oči tak strnulé, že ani nezamžikly, a dvoje ústa dokořán.

Daleko pod nimi si stromy v pralese povzdechly a rozburácely se. Vlasy na čelech chlapců se rozčechraly a plameny se ohnuly. Ze vzdálenosti asi patnácti metrů k nim dolehl mlaskavý

zvuk látky, do níž se opřel vítr.

Ani jeden, ani druhý chlapec nevykřikl, ale jejich paže se sevřely ještě silněji a ústa se zkřivila. Snad pět vteřin se tak krčili, zatímco plápolající oheň chrлил kouř a jiskry a vlny mihotavého světla přes vrchol hory.

A pak se oba naráz, jako kdyby v nich byla jen jediná vystrašená dušička, rozběhli přes skály a dali se na útěk.

Ralph snil. Připadalo mu, že se celé hodiny lomozně převaloval a zmítal na suchém listí, než konečně usnul. Pak už ho nerušilo ani sténání dětí, mučených zlými sny, z ostatních přístřešků, protože se vrátil tam, odkud pocházel, a právě krmil poníky cukrem přes zahradní zeď. Ale vtom mu někdo zacloumal paži a říkal mu, že je čas na svačinu.

„Ralphe! Probuď se!“ Listí burácelo jako moře. „Ralphe! Probuď se!“ „Co se děje?“ „My jsme viděli –“ „– tu obludu –“ „– úplně jasně!“ „Kdo je to? Dvojčata?“ „Viděli jsme obludu –“ „Ticho! Čuňasi!“

Listí stále ještě hučelo. Čuňas do Ralpha vrazil a jedno z dvojčat ho popadlo za paži, když zamířil k obdélníku, plnému blednoucích hvězd.

„Nemůžeš ven - je to strašné!“ „Čuňasi - kde jsou oštěpy?“ „Já ji slyším –“

„Tak buďte zticha. Ani se nehýbejte.“

Leželi tam a zpočátku pochybovačně, ale pak s hrůzou poslouchali vyprávění, které jim dvojčata šeptala mezi chvilkami naprostého ticha. Zanedlouho byla tma kolem nich plná zvířecích spárů, plná úděsného neznáma a hrozeb. Nekonečné svítání vymazalo hvězdy a světlo, které posléze proniklo do přístřešku, bylo smutné a šedivé. Začali se pohybovat, třebaže svět kolem chatek byl stále ještě nade všechno pomyšlení nebezpečný. Z bludiště tmy se teď už vyčlenily předměty blízké i vzdálené a obláčky na vysoké klenbě oblohy se teple zabarvily. Osamělý mořský pták vzlétl třepotavě do výše s drsným pokřikem, který ozvěna ihned opakovala, a v lese cosi zavřeštělo. Pruhy mračen nad obzorem se růžově zažíhaly a pernaté koruny palem byly už sytě zelené.

Ralph klečel u vchodu do přístřešku a rozhlížel se obezřele kolem.

„Same, Ericu, svolajte shromáždění. Ale tiše. Tak běžte.“ Ustrašená dvojčata se ruku v ruce odvážíla přeběhnout těch několik metrů k vedlejší chatě, aby tam oznámila tu hrůzostrašnou novinu. Ralph vstal, a pamětiv své důstojnosti, kráčel pomalu k plošině, třebaže ho v zádech mrazilo. Čuňas a Simon mu šli v patách a ostatní chlapci se přiloudali za nimi.

Ralph sebral lasturu z ohlazené klády, kde ji nechal včera ležet, a přidržel ji u rtů; pak si to však rozmyslel a nezatroutil. Místo toho lasturu zdvihl, ukázal ji dětem a ty pochopily.

Paprsky slunce, které vějířovitě tryskaly zpod obzoru, se nyní zhouply dolů, do výše očí. Ralph se na chvíli zadíval na rostoucí oblouček zlata, který osvětloval z pravé

strany plošinu a jaksi mu umožňoval, aby promluvil. Kruh chlapců kolem něho se ježil oštěpy.

Podal lasturu Ericovi, který stál blíže než jeho bratr. „Viděli jsme obludu na vlastní oči. Ne - nespali jsme –“ Sam ve vyprávění pokračoval. Podle zvyklosti teď stačila lastura pro obě dvojčata zároveň, protože všichni uznávali, že jsou v podstatě jedna bytost.

„To zvíře bylo huňaté. Něco se mu hýbalo za hlavou - asi křídla. A to zvíře se taky hýbalo

„Bylo to strašné. Jako by si sedalo –“ „Oheň jasně hořel –“

„Zrovna jsme ho rozdělávali –“ „– přiložili jsme dříví –“ „Mělo to oči –“

„Zuby –“ „Drápy –“

„Uháněli jsme jako diví –“ „Vráželi jsme do všeho –“ „Obluda se pustila za námi –“

„Viděl jsem, jak se plíží mezi stromy –“ „Bezmála se mě dotkla –“

Ralph ukázal ustrašeně na Ericovu tvář, která byla plná šrámů, jak se poškrábal o trní.

„Kde sis udělal tohle?“ Eric si sáhl na tvář.

„Jsem celý podrápaný. Teče mi krev?“

Kruh chlapců hrůzou uskočil. Johnny, ještě celý rozzívaný, vypukl v hlasitý brekot a dostal od Billa takovou řafku, že se až zajíkl. Zářivé jitro bylo plné hrozeb a kruh chlapců se začal měnit. Tváře se obracely spíš ven než dovnitř a oštěpy z přisekaného dřeva vypadaly jako plot. Jack je zavolal zase do středu.

„Tohle bude hon jedna báseň. Kdo jde s sebou?“ Ralph netrpělivě polknul.

„Máte jen dřevěné oštěpy. Nebuď blázen.“ Jack se opovržlivě ušklíbl.

„Bojíš se?“

„Samo, že se bojím. Kdo by se nebál?“

Obrátil se k dvojčatům, toužebně, ale bez naděje. „Ale neděláte si z nás šoufky, že ne?“

Odpověď byla příliš důrazná, než aby ještě někoho nechala na pochybách.

Čuňas si vzal lasturu.

„Nemohli bysme - třeba - zůstat tady? Možná že ta potvora nepřijde až k nám.“

Nebýt pocitu, že je cosi pozoruje, byl by se na něho Ralph rozkřikl.

„Zůstat tady? Všichni v jednom chumlu na tomhle kousku ostrova, pořád ve střehu?

Jak bychom si opatřovali jídlo? A co oheň?“

„Jdem na to,“ vybízel Jack netrpělivě, „škoda času.“ „Ne, ještě ne. A co mrňousové?“

„Mrňousové ať nám vlezou na hrb.“ „Někdo je musí hlídat.“

„Doteďka je nikdo nehlídal.“

„Nebylo to zapotřebí! Ale teď je. Čuňas se o ně postará.“ „Máš pravdu, jen měj péči, aby se Čuňáskovi nic nestalo.“ „Měj rozum. Co je nám Čuňas platný, když má jen jedno oko?“

Ostatní chlupci přeskakovali očima z Jacka na Ralpha, plni zvědavosti.

„A ještě něco. Tohle nebude obyčejný hon, protože to zvíře nezanechává stopy. Kdyby tu nějaké byly, už byste si jich všimli. Je docela možné, že ta obluda skáče ze stromu na strom jako - no víte, jak se to zvíře jmenuje.“

Přikývli. „Musíme to promyslet.“

Čuňas si sundal rozbité brýle a vyčistil si své jediné sklo. „Co bude s námi, Ralphe?“

„Nemáš lasturu. Vem si ji.“

„Chci říct - co bude s námi? Řekněme, že sem to zvíře přijde, až budete všichni pryč. Já pořádně nevidím, a když dostanu strach –“

Jack ho opovržlivě přerušil. „Ty máš strach pořád.“

„Já mám lasturu –“

„Lasturu! Lasturu!“ zařval Jack. „Lasturu už nepotřebujeme. Víme, kdo tady má co mluvit. Co nám bylo platné, když mluvil Simon, nebo Bill nebo Walter? Je načase, aby si někteří lidi uvědomili, že mají držet klapačku a přenechat rozhodování nám ostatním –“

Tohle už Ralph nemohl nechat bez povšimnutí. Ve tvářích ho páčila horká krev.

„Nemáš lasturu,“ řekl. „Sedni si.“

Jackova tvář zbledla tak, že mu na ní pihy vyvstaly jako jasně hnědé skvrny. Olízl si rty a zůstal stát.

„Tohle je práce pro lovce.“

Ostatní chlupci napjatě přihlíželi. Čuňas, který si uvědomil, že se zapletl do trapného sporu, položil Ralphovi lasturu na kolena a posadil se. Ticho začínalo být tíživé a Čuňas tajil dech.

„Je to víc než jen práce pro lovce,“ řekl Ralph konečně, „protože tohle zvíře nemůžete vystopovat. A copak se nechcete dostat odtud pryč?“

Obrátil se k shromáždění.

„Chcete se všichni zachránit, nebo ne?“ Pohlédl znovu na Jacka.

„Už dřív jsem řekl, že hlavní věc je oheň, a ten teď už jistě vyhasl“

Jeho staré zoufalství ho opět vzpamatovalo a dodalo mu síly k útoku.

„Copak nemáte ani špetky rozumu? Musíme zase zapálit ten oheň.

To tě nenapadlo, Jacku, že ne? Nebo snad nechcete, aby nás odsud zachránili?"

Ano, chtějí být zachráněni, samozřejmě, že chtějí; Ralph je svými slovy strhl prudce na svou stranu a krize pominula. Čuňas si hlasitě oddechl, ale když chtěl znovu nabrat dech, nešlo to. Opíral se o kládu, ústa otevřená, okolo rtů mu vyskakovaly modré stíny. Nikdo si ho nevšímal.

„Tak teď vem rozum do hrsti, Jacku. Je tady na ostrově nějaké místo, kdes ještě vůbec nebyl?"

Jack neochotně odpověděl.

„Jenom - no bodeť! Pamatuješ? Tam docela vzadu, kde se všechny ty balvany válejí na jedné hromadě. Byl jsem nedaleko. Ty skály tam dělají takový jako most. Nahoru vede jenom jedna cesta."

„A ta bestie možná žije zrovna tam."

Celé shromáždění se rozpovídalo najednou.

„Ticho! Tak dobrá. Podíváme se tam. Jestli tam zvíře nebude, půjdeme na horu a prozkoumáme ji a zapálíme oheň."

„Tak jdem!"

„Napřed se najíme. Pak půjdeme." Ralph se odmlčel. „A budeme si muset vzít oštěpy."

Když se najedli, Ralph a velcí hoši se vydali podél pobřeží. Čuňase nechali sedět opřeného na plošině. Jako všechny ostatní i tento den sliboval, že jim připraví slunečnou lázeň pod modrou kupolí. Pláž se před nimi táhla mírnou křivkou, až ji perspektiva spojila vjedno s pralesem, neboť den ještě natolik nepokročil, aby se vyhlídka zastřela mihotavými závoji zrcadlení. Na Ralphův návrh si hoši opatrně zvolili cestu podél palmového náspu a raději se neodvažovali na horký písek u vody. Ralph přenechal Jackovi vedení a Jack postupoval s teatrální obezřelostí, ačkoli by museli každého nepřítele zahlédnout na dálku dvaceti metrů. Ralph šel poslední a byl rád, že se načas zbavil zodpovědnosti.

Simon, který šel před Ralphem, ucítil osten pochybnosti zvíře s drápy, které škrábe, sedí na vrcholu hory, nezanechává stopy, a přece není dost rychlé, aby dohonilo Samerica.

Čím víc Simon myslel na tu obludu, tím jasněji se rýsoval před jeho vnitřním zrakem obraz člověka, hrdinského a zároveň nemohoucího.

Povzdechl si. Jiní zřejmě dovedou vstát a promluvit k shromáždění, aniž při tom cítí tu strašlivou tíhu vlastní osobnosti; dovedou říci, co chtějí, jako kdyby to vykládali jen jednomu člověku. Ustoupil stranou a podíval se dozadu. Ralph se blížil s oštěpem na rameni. Simon ostýchavě zvolnil krok, až kráčel bok po boku s Ralphem a pokukoval na něho skrze hrubé černé pačesy, které mu padaly přes oči. Ralph pohlédl stranou, nuceně se usmál, jako kdyby zapomněl na to, jak se Simon zesměšnil, pak zas odvrátil oči a nedíval se na nic. Simon se chvíli radoval, že ho Ralph vzal na milost, a pak přestal myslet na sebe. Když vrazil do stromu, Ralph na něho vrhl úkosem podrážděný pohled a Robert si opovržlivě odfrkl. Simon se zapotácel a bílá skvrna na čele mu zrudla a začala mokvat. Ralph se přestal zabývat Simonem a vrátil se ke svým vlastním svízelným. Teď už někdy dojdou k tomu skalnímu hradu; a náčelníkovi nezbude než vystoupit do popředí.

Jack přiklusal na konec řady.

„Teď už je to vidět.“

„Dobrá. Půjdeme, jak nejdál budeme moct“

Šel za Jackem až k hradu, kde půda mírně stoupala. Po levici se rozprostírala neproniknutelná houšť šlahounů a stromů.

„Proč by nemohlo být něco v tomhle?“

„To dá rozum, že tam nic není. Vidíš, že žádné stopy nevedou ani ven, ani tam.“

„A co v tom hradu?“ „Podívej se.“

Ralph rozhrnul travnatou clonu a vyhlédl ven. Zbývalo už jen pár metrů kamenité půdy a pak se obě strany ostrova přiblížily téměř k sobě, takže se podle všeho očekávání měly spojit v špičatý mys. Ale místo toho ostrov vybíhal úzkým skalnatým hřbetem, jen několik metrů širokým a asi patnáct metrů dlouhým, dál do moře. Na jeho konci spočíval zase takový růžový kus hranaté skály, jaká tvořila podklad celého ostrova. Na této straně hradu se tyčila přes třicet metrů vysoko růžová bašta, kterou zahlédli z vrcholku hory. Skála útesu byla rozštěpená a na vrcholku posetá velikými balvany, které jako by se kymácely.

Vysoká tráva za Ralphovými zády se zahemžila tichými lovci. Ralph pohlédl na Jacka.

„Ty jsi lovec.“ Jack zrudl.

„Já vím. Tak dobrá.“

Cosi hluboko v Ralphově nitru promluvalo místo něho. „Já jsem náčelník. Já tam půjdu. A nehádej se semnou“ Obrátil se k ostatním.

„A vy se tady schovejte. Počkejte na mě.“

Všiml si, že mu hlas chvílemi selhává a chvílemi že zní až příliš hlasitě. Pohlédl na Jacka.

„Co myslíš?“ Jack zamumlal:

„Všechno jsem prolezl. Nemůže být jinde než tady.“ „Jasně.“

Simon zmateně zakoktal:

„Nevěřím, že ta obluda existuje.“ Ralph mu odpověděl tak zdvořile, jako kdyby mluvili o počasí.

„Ovšem. Jak myslíš.“

Ústa měl pevně sevřená a bledá. Odhrnul si velmi pomalu vlasy z čela.

„Tak jo. Nashle.“

Přinutil se k pohybu, až ho nohy zanesly na úzký výběžek ostrova.

Všude kolem něho zely rokle prázdného vzduchu. Nebylo kam se schovat, i kdyby nemusel jít stále kupředu. Zastavil se na úzké šiji a pohlédl dolů. Brzy, to jest za několik set let, vytvoří moře z hradu ostrov.

Na pravé straně byla laguna, na niž doráželo otevřené moře, a na levé -

Ralph se zachvěl. Laguna je chránila před Tichým oceánem a ani jeden chlapec kromě Jacka nesešel rovnou dolů k moři po druhé straně ostrova. Teď Ralph viděl příboj očima člověka z pevniny a připadal mu jako dýchání nějaké nesmírné bytosti. Voda pomalu klesala mezi skalisky a odhalovala růžové tabule žuly, podivné keře korálů, chobotnice a chaluhy. Vodní spousty ustupovaly níž a níž a ševalily jako vítr v korunách pralesa. Byl tam jeden plochý balvan, rozestřený jako stůl, a jak voda klesala, jeho čtyři stěny, obrostlé chaluhami, vystupovaly z moře jako skalní útesy. Pak spící leviatan zase vydechl - a moře se vzdulo, chaluhy se zavlnily a voda se s rachotem převalila přes kamenný stůl. Úplně tu chyběl dojem plynoucích vln; jenom to minutové klesání a stoupání a zase klesání.

Ralph se obrátil k červenému útesu. Vzadu ve vysoké trávě čekají chlapci, čekají, co udělá. Všiml si, že pot na jeho dlaních je teď chladný; uvědomil si překvapeně, že vlastně vůbec nepočítal, že tu uvidí nějakou obludu, a nevěděl, co udělá, jestli jí opravdu spatří.

Zjistil, že by se mohl na útes vyšplhat, ale nebylo to nutné. Kolem hranaté skály vedla jakási patka jako u sloupu, takže po pravé straně, nad lagunou, bylo možné přejít krok za krokem po úzké římsce a zahrnout za roh z dohledu. Bylo to snadné a zanedlouho už viděl za skálu.

Nebylo tam nic než to, co se dalo čekat; růžové zpřeházené balvany pokryté ptačím trusem jako polevou; a příkrá stěna, která se tyčila až nahoru, kde roztroušená skaliska korunovala tvrz.

Zaslechl za sebou šramot a ohlédl se. Jack se šinul po římse.

„Nemohl jsem tě v tom nechat samotného.“

Ralph neřekl nic. Vydal se kupředu přes balvany, prohlédl si jakousi mělkou jeskyni, v níž se neskryvalo nic strašidelnějšího než hnízdo zkažených vajíček, a konečně se posadil, rozhlížel se kolem a špičkou oštěpu poklepal na skálu. Jack byl vzrušen.

„Tohle by byla pevnost!“ Sloup vodní tříště je postříkl. „Není tu pitná voda.“

„A co je teda tamhleto?“

A skutečně, asi v polovině skalní stěny bylo vidět dlouhou zelenou šmouhu.

Vyšplhali tam a ochutnali vodu z pramínku.

„Mohla by se sem dát kokosová skořápka, a ta by byla pořád plná vody.“

„Já pro to nejsem. Tohle místo se mi hnusí.“

Bok po boku zdolali poslední výstup až tam, kde zužující se pyramidu korunoval poslední rozštěpený balvan. Jack uhodil pěstí do bližšího kusu a ozvalo se slabé zavržení. „Pamatuješ-?“

Oba si rázem uvědomili, jaké zlé chvíle od té doby zažili. Jack spěšně pokračoval.

„Vrazit tady pod ten šutr kládu, a kdyby se blížil nepřítel - fíít -!“

Mávl prudce rukou. Ralph se zadíval k hoře. „Co se děje?“

Ralph se otočil. „Proč?“

„Ty ses tak díval - ani neumím říct jak.“

„Nemáme teď žádný signál. Žádné znamení, že tu jsme.“ „Tobě z toho signálu ještě lupne v šišce.“

Napjatý modrý obzor, přerušovaný jen vrcholkem hory, je obkličoval kolem dokola.

„Ten je to jediné, co máme.“

Opřel oštěp o viklavý kámen a oběma rukama si shrnul vlasy z čela.

„Budem se muset vrátit a vylézt na horu. Tam tu obludu viděli.“

„Teď už tam nebude.“

„Co jiného můžeme dělat?“

Ostatní, kteří čekali v trávě, viděli, jak se Jack s Ralphem bez úhony vracejí, a vyrazili ze stínu do slunečního světla. Ve vzrušení z výzkumné výpravy zapomněli na obludu. Přeběhli most a už se s pokřikem šplhali vzhůru. Ralph stál, jednu ruku položenou na obrovském červeném kvádru, velikém jako mlýnský kámen, který se

odštěpil od skály a zůstal tu nejistě trčet. Ralph pohlížel zachmuřeně k hoře. Zaťal pěst a bušil jí jako kladivem do červené zdi, která se tyčila po jeho pravici. Rty měl pevně sevřené a v očích pod střapatými vlasy toužebný pohled.

„Ten kouř!"

Sál si odřenou pěst. „Jacku! Pojď už."

Ale Jack tam nebyl. S velikým rámusem, kterého si Ralph do té chvíle ani nevšiml, klubko chlapců strkalo a zvedalo veliký balvan. Právě když se Ralph otočil, spodek povolil a celá ta masa se překotila do moře a obrovitý sloup vodní tříště vytryskl až do poloviny útesu.

„Nechte toho! Přestaňte!" Jeho hlas je umlčel. „Kouř."

Něco podivného se teď dělo v jeho hlavě. Cosi se mu třepotalo před mozkem jako netopýří křídlo a zatemňovalo mu myšlenky.

„Kouř." Znenadání se myšlenky vrátily a zároveň s nimi i vztek. „Potřebujeme kouř. A vy tady marníte čas. Kutálíte si kamení."

Roger křikl: „Máme fůru času!" Ralph zavrtěl hlavou.

„Teď vystoupíme na horu."

Vypukl pokřik. Někteří chlapci se chtěli vrátit na pláž. Jiní chtěli ještě kutálet balvany. Slunce zářilo a nebezpečí se rozplynulo zároveň s tmou.

„Jacku, možná že ta obluda je na druhé straně. Můžeš nás zase vést. Jako cestou sem."

„Mohli bychom jít po pobřeží. Tam je ovoce." Bill vylezl až k Ralphovi.

„Proč tu nemůžeme načas zůstat?"

„To je pravda!" „Uděláme si pevnost –“

„Tady není nic k jídlu," řekl Ralph, „a žádné přístřeší. A málo čerstvé vody."

„Ale byla by tu senza pevnost." „Mohli bysme si kutálet kamení „Rovnou na ten most –“

„Povídám vám, že jdeme pryč!" zařval Ralph zuřivě. „Musíme vědět, na čem jsme. A jdeme hned."

„Zůstaňme tady –“ „Pojďme zpátky do chat –“ „Mě bolí nohy –“

„Ne!" Ralph udeřil pěstí, až si odřel klouby. Ani ho to nebolelo. „Já jsem náčelník. Musím si zjednat jistotu. Copak nevidíte horu? Není tam žádný signál. A třeba je zrovna v dohledu nějaká loď. Copak jste se všichni zbláznili?"

Chlapci vzpurně zmlkli nebo tiše reptali. Jack je vedl ze skály dolů a přes most.

7. KAPITOLA

Stíny a vysoké stromy

Prasečí stezka se táhla těsně podél změti kamenů, které ležely u vody na druhé straně, a Ralph byl rád, že tudy může jít za Jackem. Kdyby člověk dokázal zavřít uši, aby neslyšel táhlý sykot klesajícího moře a klokotání stoupajícího, kdyby dovedl zapomenout, jak šeré a neutěšené jsou houštiny kapradí po obou stranách, pak by měl jakous takous naději, že se mu podaří vypudit z hlavy i myšlenky na obludu a chvílku snít. Slunce se přehouplo přes nejvyšší bod a odpolední vedro dolehlo na ostrov. Ralph poslal Jackovi dopředu vzkaz, a když přišli k nejbližší skupině ovocných stromů, celá parta se zastavila, aby se najedla.

Ralph usedl a poprvé za celý den si uvědomil, jaké je dnes parno. Znechuceně škubal šedivou košilí a dumal, zda by nebylo záhodno dopustit se té neslýchané ztřeštěnosti a vyprat si ji. Jak tu seděl ve vedru, nezvyklém i na tomto ostrově, přemítal o tom, jak rád by zvelebil svůj zevnějšek. Především by potřeboval nůžky, aby si ostříhal vlasy - odhodil si je z čela, - okudlal by si ty hnusné pačesy až u samé hlavy. Pak by se chtěl vykoupat, jaksepatří vyšplouchat v mýdlové vodě. Přejel si zkusmo jazykem zuby a usoudil, že kartáček na zuby by taky nebyl k zahození. A ty nehty -

Ralph obrátil ruku hřbetem vzhůru a prohlížel si je. Měl je okousané až na živé maso, ale nemohl si vzpomenout, kdy s tímhle zlozvykem začal, ani že mu holdoval někdy v minulosti.

„Co nevidět si začnu cucat palec –“

Pokradmu se rozhlédl. Zřejmě ho nikdo neslyšel. Lovci tu seděli, cpali se snadno získaným jídlem a tvářili se, jako kdyby si bůhvíjak pochutnávali na banánech i na těch olivově šedých rosolovitých plodech. Ralph si je prohlížel a porovnával je se svým někdejším čistým zevnějškem, jak si jej uchoval v paměti. Byli špinaví, ale nikoli tak okatě zmazaní jako kluci, kteří upadli do bláta nebo se poprali v dešti. Ani jeden z nich nepotřeboval strčit rovnou pod sprchu, a přece - měli příliš dlouhé vlasy, rozcuchané a zknocené a tu a tam v nich měli zapletený suchý list nebo větévku; obličeje měli celkem slušně umyté šťávou z ovoce a potem, ale na méně přístupných místech byly potemnělé jakoby stínem; jejich šaty byly rozedrané, ztuhlé a zpocené

tak jako Ralphovy a neoblékali si je kvůli slušnosti nebo pro pohodlí, ale už jen ze zvyku; kůži na těle měli povlečenou mořskou solí .

Srdce se mu sevřelo, když si uvědomil, že všechny tyhle věci teď pokládá za normální a že mu ani nevadí. Vzdychl a odhodil stopku, ze které otrhal ovoce. Někteří lovci se už plížili do ústraní, aby si odlehčili, buď v lese, nebo dole mezi kamením. Otočil se a pohlédl na moře.

Zde, na druhé straně ostrova, byla úplně nová vyhlídka. Mlžná kouzla faty morgány nesnášela studenou vodu oceánu a obzor se tu rýsoval ostře jako vyříznutý z modři. Ralph se vydal dolů mezi skály. Tam, očima téměř na úrovni moře, bylo možné sledovat nepřetržitou pouť vzdutých hlubokomořských vln. Táhly se po celé míle a bylo vidět, že to nejsou ani pobřežní vlny, ani zčeřené vlnky nad mělkou vodou. Putovaly podél celého ostrova, jako kdyby si ho ani nevšímalý a měly jiné věci na práci; a nezdálo se, že plynou kupředu, spíše jako kdyby se mohutně zvedal a klesal celý oceán. Teď moře opadávalo a vytvářelo kaskády a vodopády ubíhající vody, odhalovalo skály a uhlazovalo chaluhy jako lesklé vlasy; pak se zarazilo, nabralo sílu a s rachotem se vyřítilo kupředu, nezadržitelně zaplavovalo výčnělky a geologické vrstvy, přelilo se přes útes a konečně vymrštilo do průrvy paží pěnivého příboje, která sotva metr daleko od Ralpha roztáhla prsty vodní tříště.

Vlnu za vlnou sledoval Ralph stoupání a klesání vod, až mu cosi z netečnosti moře otupilo mozek. Pak si začal pozvolna uvědomovat, jak téměř nekonečná je rozloha těchto vod. Toto je předěl, nesmírná bariéra. Na druhé straně ostrova mohl člověk, v poledne obklopený fatou morgánou a chráněný štítem tiché laguny, snít o záchraně; zde však, tváří v tvář zvířecí tuposti oceánu, té nesmírné dálavě, je jako přibitý k zemi, bezmocný,

odsouzený k záhubě, je -

Simon mu promluvil téměř u ucha. Ralph si uvědomil, že má obě ruce bolestně zaťaty do skaliska, tělo prohnuté, svaly na šíji ztuhlé, ústa křečovitě otevřená.

„Vrátíš se tam, odkud jsi přišel.“

Když to Simon říkal, pokyvoval hlavou. Klečel na jednom koleně a shlížel na něho z vyšší skály, které se přidržoval oběma rukama. Druhou nohu natáhl dolů až téměř k Ralphovi.

Ralph byl zmaten a hledal v Simonově tváři vysvětlení. „Je tak strašně veliké, víš –“ Simon přikývl.

„Ale přesto se vrátíš, to je na beton. Aspoň já si to myslím.“ Napětí v Ralphově těle povolilo. Pohlédl na moře a pak se trpce usmál na Simona.

„Máš v kapse zaoceánský parník?“ Simon se zazubil a zavrtěl hlavou. „Tak jak to víš?“

Když Simon neodpovídal, řekl Ralph břitce:

„Stejně jsi praštěný.“

Simon zavrtěl hlavou tak prudce, až mu hrubé černé vlasy přelétly přes obličej.

„Ne, nejsem. Já si jen *myslím, že se určitě dostaneš domů.*“ Chvilku si neřekli už ani slovo. A pak se na sebe znenadání usmáli.

Roger zavolal z houští:

„Pojďte se sem podívat!“

Půda poblíž prasečí stezky byla rozhrabaná a ležel tam trus, z něhož se ještě kouřilo. Jack se k hromádce sklonil takřka s láskou.

„Ralph, potřebujeme maso, i když teď honíme tamto zvíře.“

„Jestli budeš lovit tím směrem, kam máme namířeno, tak beze všeho.“

Zase se vydali na cestu, lovci trochu bliž při sobě, postrašeni zmínkou o zvířeti, kdežto Jack stopoval vepředu. Postupovali pomaleji, než bylo Ralphovi vhod, ale naproti tomu byl zas docela rád, že se může trochu loudat s oštěpem v ruce. Vtom Jack narazil na nějaký zvláštní lovecký problém a ve chvíli průvod stál.

Ralph se opřel o strom a ihned ho obklopil celý roj snů.

Hon má na starosti Jack a je dost času, aby došli pohodlně k hoře –

Jednou, když se odstěhovali za otcem z Chathamu do Devonportu, ubytovali se v domku přímo na pokraji blat. Z celé té řady domů, v nichž Ralph bydlel, tato vilka mu obzvláště jasně utkvěla v paměti, protože hned potom ho poslali do internátní školy. Maminka tehdy ještě žila s nimi a tatínek přicházel každý den domů. Divocí poníci přibíhali ke kamenné zdi na konci zahrady a tenkrát zrovna sněžilo. Za domkem byla kůlna, kde člověk mohl ležet a dívat se, jak vzduchem víří sněhové vločky. Když se vločka rozplynula, zanechávala po sobě vlhkou skvrnu; a pak bylo vidět první vločku, která zůstala ležet a nerozplynula se, a země kolem dokola vám pak celá zbělela před očima. Když bylo zima, mohli jste vejít dovnitř a dívat se z okna přes vyleštěnou měděnou konvici a talíř pomalovaný modrými figurkami –

A každý večer měl u postele připravenou mísu ovesných vloček s cukrem a se smetanou. A knihy - stály na polici u postele, opřené jedna o druhou a dvě nebo tři ležely vždycky vodorovně nahoře na ostatních, protože Ralph si nedal záležet, aby je pořádně srovnal. Měly oslí uši a byly celé podrápané. Jedna byla krásná a čistá, ta o Topsy a Mopsy, ale tu nikdy nečetl, protože pojednávala o dvou holčičkách; a potom ta o kouzelníkovi, kterou čítal s jakousi potlačenou hrůzou a přeskakoval sedmadvacátou stránku, kde byl ten strašidelný obrázek pavouka; měl také knížku o lidech, kteří vykopávají různé věci ze země, všelijaké ty egyptské krámy; a taky *Knihu vlaků pro chlapce a Knihu lodí pro chlapce*. Viděl je před sebou docela živě, jen vztáhnout ruku a dotknout se jich, takřka cítil, jak pomalu se těžká *Mamutí kniha pro chlapce* vysunovala z řady a smekala se mu v ruce . . .

Tehdy bylo všechno v pořádku; všechno bylo samá vlídnost a laskavost.

V křoví před nimi to zapraskalo. Chlapci se divoce rozprchli z prasečí stezky a s jekotem se prodírali podrostem. Ralph viděl, že do Jacka něco vrazilo, až upadl. A pak se prasečí pěšinou přímo proti němu vyřítil netvor s lesklými tesáky a děsivě chrochtal. Ralph chladnokrevně odhadl vzdálenost a zamířil. Když byl kanec jen pět metrů od něho, hodil po něm ten svůj směšný dřevěný klacek a uviděl, že oštěp zasáhl ohromný kančí rypák a zůstal v něm chvíli trčet. Chrochtání přešlo v kvikot a zvíře uskočilo stranou do houští. Prasečí stezka se opět zaplnila povykujícími chlapci. Jack přiběhl zpátky a začal píchat do podrostu.

„Tadyhle tudy –“ „Ale vždyť nás zabije!“ „Tudy povídám –“

Kanec se těžkopádně valil pryč. Našli jinou prasečí stezku, rovnoběžnou s tou první, a Jack se po ní rozběhl. Ralph byl celý vyděšený a rozčilený, ale zároveň se dmul pýchou.

„Strefil jsem se do něho. A oštěp se zapíchnul –“ Pojednou, zcela neočekávaně, vyšli na otevřené prostranství u moře. Jack slídlil po holých skalách a tvářil se úzkostlivě.

„Zmizel.“ „Strefil jsem se,“ říkal Ralph znovu, „a oštěp se trochu zapíchnul.“

Potřeboval, aby mu to někdo dosvědčil.

„Copak jste neviděli?“

Maurice přikývl. „Já tě viděl. Vrazils mu ji rovnou do rypáku - píc ho!“

Ralph rozčileně brebentil dál.

„Praštil jsem ho jaksepatří. A oštěp zůstal vězet. Poranil jsem ho!“

Slunil se v záři jejich nebývalé úcty a měl pocit, že honitba je koneckonců prima věc.

„Prohnal jsem ho pořádně. Řek bych, že tohle byla ta naše obluda.“

Jack se zase vrátil.

„To není obluda. To je kanec.“ „Ale já mu to nandal.“

„Pročs ho nechytíš? Já to zkusil –“ Ralphovi přeskočil hlas.

„Vždyť to byl kanec!“ Jack se náhle zarděl.

„Řekls, že nás pobije. Pročs jsi po něm hodil ten oštěp? Proč jsi nečekal?“

Natáhl paži. „Koukejte.“

Otočil levé zápěstí, aby je všichni viděli. Na vnější straně měl šrám nepřítliš hluboký, ale krvavý.

„Tohle mi udělal klem. Nemohl jsem ho včas zasáhnout oštěpem.“

Všechna pozornost se soustředila na Jacka.

„Poranil tě,“ řekl Simon, „a měl by sis to vycucnout. Jako Berengarie.“

Jack poslechl.

„Bodnul jsem ho,“ řekl Ralph uraženě. „Bodnul jsem ho oštěpem a zranil jsem ho.“

Snažil se zase upoutat pozornost na sebe. „Běžel po pěšině a já hodil - asi takhle Robert na něho zavrčel. Ralph přijal tuto výzvu ke hře a všichni se dali do smíchu.

Za chvíli už kdekdo do Roberta šťouchal a ten předstíral, že divoce útočí.

Jack vykřikl:

„Udělejte kruh!“

Kruh se zavíral a otáčel. Robert kvičel nejdřív předstíranou hrůzou, ale pak už skutečnou bolestí.

„Au! Nechte si to! Vždyť to bolí!“

Jak se mezi nimi motal, dopadla mu na záda rukojeť oštěpu.

„Držte ho!“

Chytli ho za ruce a za nohy. Ralph, stržen náhlým divokým vzrušením, popadl Ericův oštěp a bodal jím Roberta. „Zabte ho! Zabte ho!“

A pojednou začal Robert vřeštět a rvát se vší silou jako zběsilý. Jack ho držel za vlasy a mával nožem. Za ním stál Roger a dral se kupředu. Zpěv se rituálně stupňoval jako v posledních okamžicích tance nebo lovu.

Zabijem prase! Podřežem! Zabijem prase! Probodnem!

I Ralph se dral kupředu, aby mohl zabořit ruce do toho snědého, zranitelného masa.

Touha drásat a působit bolest ho přemohla.

Jack mávl rukou dolů a rozkomíhaný kruh zajásal a napodobil kvičení umírajícího prasete. Pak sebou hodili na zem a zůstali nehybně ležet, lapali po dechu a poslouchali Robertovo poděšené fňukání. Utřel si obličej špinavou rukou a pokusil se znovu získat místo mezi lidmi.

„Jémine, můj zadek!"

Lítostivě si třel panímandu. Jack se překulil na zemi. „To byla prima hra."

„Jenom hra," řekl Ralph rozpačitě. „To byste koukali, jak mě jednou kluci zmasili při ragby."

„Mít takhle buben," řekl Maurice, „pak by se to dalo dělat pořádně."

Ralph se na něho podíval. „Jak to myslíš, pořádně?"

„Já ani nevím. Ale řek bych, že je k tomu zapotřebí oheň a buben a chce to, aby se dodržoval rytmus podle bubnu." „A musíme mít prase," řekl Roger, „jako při opravdickém honu."

„Nebo někoho, kdo by to prase dělal," řekl Jack. „Mohli bychom někoho namaskovat jako prase a ten by to pak zahrál - chápete, dělal by, jako že mi podrazil nohy a tak –

“

„K tomu musíme mít opravdické prase," řekl Robert, který si ještě pořád třel zadek, „protože nakonec ho musíme zabít." „A co takhle, kdybychom si vypůjčili některého mrňouse," řekl Jack a všichni se zasmáli.

Ralph se zvedl.

„No ale jestli si nepospíšíme, nenajdeme to, co hledáme." Vstávali jeden po druhém a upravovali si roztrhané šaty. Ralph pohlédl na Jacka.

„A teď se jde na horu."

„Neměli bychom se vrátit ještě před setměním k Čuňasovi?" zeptal se Maurice.

Dvojčata přikývla jakoby jedním pohybem. „To je pravda, pojdme tam až ráno."

Ralph se rozhlédl a uviděl moře. „Musíme znovu zapálit oheň."

„Nemáš Čuňasovy okuláry," řekl Jack, „tak stejně nemůžeš."

„Aspoň si teda zjistíme, jestli se na hoře nic neděje." Maurice se ozval váhavě, s obavou, aby nevypadal jako strašpytel.

„A co jestli tam ta obluda je?" Jack zamával oštěpem. „Zabijem ji."

Slunce jako by se trochu ochladilo. Jack sekl oštěpem. „Tak na co čekáme?"

„Myslím, že když půjdeme pořád tudyhle po pobřeží, vyjdeme zrovna pod tím spáleništěm a tamtudy se můžeme šplhat nahoru," řekl Ralph.

A Jack je zase vedl po břehu za neustálého sykotu a vzdouvání oslepujícího moře.

A Ralph se opět oddal snění a přenechal svým svižným nohám, aby si samy poradily s neschůdnou stezkou. Avšak nyní se jeho nohy nepohybovaly tak obratně jako dřív. Neboť tady je vedla cesta z valné části přímo na holé skály u vody a nutila je držet se přesně mezi skalisky na jedné straně a temným bujným pralesem na druhé. Byly tam malé útesy, jež museli přelézat, a po některých se dalo přejít jako po chodníčku, jinde, na dlouhých traverzách, museli používat rukou stejně jako nohou. Tu a tam šplhali přes balvany, pocákané vlnami, a skákali přes kaluže průzračné vody, které tam zanechal příliv. Došli k průrvě, která přetínala úzké pobřeží jako bitevní čára. Zdálo se, že nemá dna, a chlapci s úděsem nahlíželi do temné trhliny, v níž zurčela voda. Pak se přihnala vlna, v průrvě to zabublalo a sprška vody vystříkla až nahoru k liánám a promáčení chlapci vřískali. Chtěli to zkusit pralesem, ale ten byl tak hustě spletený jako ptačí hnízdo. Nakonec museli přeskakovat rokli jeden po druhém a vždycky počkat, až voda opadne; ale i tak někteří dostali druhou sprchu. Potom už vypadaly skály čím dál tím neschůdnější, a tak se na chvíli posadili, usušili své hadry a dívali se na ostře vyznačené obrysy vln, které se pomalu valily kolem ostrova. Na stromech, v lovišti pestrobarevných ptáků, kteří se vznášeli ve vzduchu jako hmyz, našli chlapci ovoce. Pak se Ralph dal slyšet, že postupují příliš pomalu. Sám vyšplhal na strom, rozhrnul zelený příkrov a uviděl, že hranatý vrchol hory je ještě hodně daleko. Snažili se přeběhnout po skalách rychleji, ale Robert si zle rozbil koleno, a tak museli uznat, že po téhle stezce nemohou spěchat, nechtějí-li se vydávat v nebezpečí. Od té chvíle postupovali tak opatrně, jako kdyby slézali nebezpečnou horu, až konečně přišli k místu, kde se skaliska nakupila v nepřístupný útes, zarostlý neproniknutelnou džunglí a spadající příkře do moře.

Ralph pohlédl rozvážně na slunce.

„Do večera už moc neschází. Určitě musí být pět pryč.“ „Na tenhle útes se nepamatuju,“ řekl Jack zkroušeně, „takže tohle musí být ten kus pobřeží, kam jsem nezabrousil.“ .

Ralph přikývl.

„Nechte mě přemýšlet.“

Ted' už Ralphovi nevadilo, když musel přemýšlet v přítomnosti ostatních chlapců, a řešil každodenní otázky, jako kdyby hrál šachy. Jediná potíž byla v tom, že neměl vlohy stát se

i vynikajícím šachistou. Myslel na mrňousy a na Čuňase. Živě si představoval, jak se Čuňas osaměle krčí v přístřešku, kde není slyšet ani hlásku, kromě sténání dětí, trápených zlými sny.

„Nemůžeme nechat Čuňase samotného s mrňousy. Rozhodně ne celou noc.“

Ostatní chlupci mlčeli, ale stáli kolem něho a pozorovali ho.

„Cesta zpátky by nám trvala několik hodin.“

Jack si odkašlal a promluvil podivně napjatým hlasem. „Musíme se postarat, aby se Čuňasovi nic zlého nepříhodilo, co?“

Ralph si poklepal na zuby špinavým bodcem Ericova oštěpu.

„Kdybychom to vzali napříč Rozhlédl se kolem sebe.

„Někdo se musí vrátit přes ostrov a říct Čuňasovi, že se vrátíme až po setmění.“

Bill se zeptal nevěřičně:

„Sám skrz celý prales? A teď?“ „Nemůžeme postrádat víc než jednoho.“ Simon se protlačil k Ralphovi.

„Půjdu, jestli chceš. Vůbec mi to nevádí, na mou duši.“ Ještě než mohl Ralph odpovědět, Simon se letmo usmál, otočil se a vlezl do lesa.

Ralph se ohlédl na Jacka a ve svém rozhořčení ho teď poprvé pořádně uviděl.

„Jacku - tenkrát jsi prošel celou tu cestu až k skalnímu hradu.“

Jack se mračil. „No a?“

„To jsi šel kus po tomhle pobřeží - pod horou, tamhle vzadu?“

„Ano.“ „A pak?“

„Našel jsem prasečí stezku. Táhla se na míle daleko.“ Ralph přikývl. Ukázal na prales.

„A ta prasečí stezka musí být někde tady.“ Všichni rozšafně souhlasili.

„Tak dobrá. Prosekáme si cestu tak daleko, až najdem tu prasečí pěšinku.“

Vykročil a zase se zarazil.

„Počkejte ještě chvíli! Kam ta stezka vede?“

„Na horu,“ řekl Jack. „Už jsem ti to povídal.“ Ušklíbl se. „Copak tobě se už nechce jít na horu?“

Ralph si vzdychl; vycítil vzrůstající nepřítelství a pochopil, že takhle Jack smýšlí vždycky, když přestane být vůdcem.

„Myslel jsem na světlo. Budeme o všechno zakopávat.“ „Chtěli jsme najít tu obludu –“

“

„Na to už nebude dost světla.“

„To mi nevadí," řekl Jack nakvašeně. „Až tam vylezem, jdu na to. A ty ne? Nechtěl bys radši jít zpátky k chatkám a povědět o tom Čuňasovi?"

Teď byla řada na Ralphovi, aby se zarděl, ale místo toho se otázel se zoufalstvím, které vyvěralo z nového pochopení, za něž vděčil Čuňasovi.

„Proč mě nenávidíš?"

Chlapci se rozpačitě zavrtěli, jako kdyby uslyšeli něco neslušného. Mlčení se prodlužovalo.

Ralph ještě celý rozpálený a uražený se otočil první. „Tak jdem."

Šel v čele a pustil se do prosekávání houštin, jako by to bylo jeho právo.

Jack, zbavený vedení a nabručený, uzavíral zadní voj.

Prasečí stezka vypadala jako tmavý tunel, neboť slunce teď rychle klouzalo k okraji světa a v pralese beztak nebylo nikdy světla nazbyt. Stezka byla široká a udusaná a chlapci se po ní rozběhli rychlým klusem. Pak se listnatý příkrov protrhl a hoši se zastavili a celý udýchání hleděli na těch několik hvězd, vypíchaných okolo vrcholku hory.

„No, tak tady to máme."

Chlapci se pochybovačně dívali jeden na druhého. Ralph dospěl k rozhodnutí.

„Půjdem rovnou na plošinu a nahoru vylezeme až zítra." Souhlasně zahučeli; ale

Jack se postavil těsně k Ralphovi. „To se ví, jestli máš strach –“

Ralph se k němu otočil.

„Kdo šel první na skalní hrad?"

„Já tam šel taky. A to bylo za světla."

„Tak dobrá, kdo chce hned teď šplhat na horu?" Jedinou odpovědí bylo mlčení.

„Samericu, co vy na to?"

„My bychom měli jít dolů a říct Čuňasovi „– no, říct Čuňasovi, že –“

„To už udělal Simon!"

„Měli bychom říct Čuňasovi - kdyby náhodou –“ „A co Robert? Bill?"

Teď už všichni zamířili zpátky k plošině. Ne ovšem proto, že by se báli, ale proto, že byli unavení.

Ralph se obrátil k Jackovi. „Tak vidíš!"

„Já půjdu na horu."

Jack pronesl ta slova tak zlomyslně jako nějakou nadávku. Podíval se na Ralpha, hubené tělo napjaté, oštěp v napřažené ruce, jako kdyby se na něho chtěl vrhnout.

„Já vylezu na horu a podívám se po tom zvířeti - teď hned."

A pak přišlo nejostřejší bodnutí, na půl úst pronesené, hořké slovo:

„Jdeš?“ Po tomto slově ostatní chlapci zapomněli, že spěchají pryč, a vraceli se zpátky, aby vychutnali toto další střetnutí dvou duchů ve tmě. To slovo bylo příliš dobře zvolené, příliš trpké, příliš účinně zastrašující, než aby bylo záhodno je opakovat. Zaskočilo Ralpa v nepříznivém okamžiku, kdy se jeho napětí už začínalo uvolňovat vyhlídkou na návrat do přístřešku a ke klidným, přívětivým vodám laguny. „Beze všeho.“

Udiveně poslouchal svůj vlastní hlas, tak chladný a lhostejný, že ostří Jackovy výzvy otupělo.

„Jestli ovšem nemáš nic proti tomu.“ „Ale ne, vůbec nic.“

Jack vykročil. „No tak –“

Bok po boku začali oba vystupovat na horu před zraky mlčících chlapců.

Ralph se zastavil.

„Jsme blázni. Proč tam jdeme jen my dva? Jestli něco najdeme, nebudeme na to sami stačit –“

Bylo slyšet, jak se ostatní chlapci dali na útěk. Ale jedna temná postava se kupodivu dala do pohybu opačným směrem.

„To jsi ty, Rogere?“ „Ano.“

„Tak teď jsme tři.“

Znovu začali stoupat po úbočí na horu. Tma plynula kolem nich jako mořský příliv. Jack, který neřekl ani slovo, se pojednou zakuckal a rozkašlal; a když zafoukal vítr, začali všichni tři prskat. Ralph sotva viděl pro slzy.

„To je popel. Jsme na kraji toho spáleniště.“

Jejich kročeje a občasné závany větru zvířily palčivé obláčky prachu. Teprve teď, když se opět zastavili, zbylo Ralphovi, než si odkašlal, dost času, aby si uvědomil, jací jsou blázni. Jestli tam žádná obluda není - a je téměř jisté, že tam není - inu, v tom případě je všechno v suchu; avšak číhá-li opravdu něco na vrcholu hory - co tam budou sami tři platní, oslepení tmou a ozbrojení pouze klacky?

„Jsme úplní blázni.“ Ze tmy se ozval hlas: „Máš nahnáno?“

Ralph se zachvěl nevolí. Je to všechno Jackova vina. „Samo, že mám. Ale i tak jsme blázni.“

„Jestli nechceš jít dál,“ řekl hlas kousavě, „půjdu nahoru sám.“

Ralph dobře poznal, že se mu Jack posmívá, a nenáviděl ho. Palčivost v očích, rozbolavělých od popela, únava a strach ho rozlítily.

„Tak si jdi! My počkáme tady!“ Nastalo ticho.

„Proč nechceš jít? Bojíš se?“

Z temnoty se oddělila skvrna, a tato skvrna, Jack, se počala vzdalovat.

„Tak dobře. Nashle.“

Skvrna zmizela. Jiná zaujala její místo.

Ralph vrazil kolenem do něčeho tvrdého a rozhoupal zuhelnatělou, na dotek pichlavou kládu. Ucítil, jak se mu pod koleno zaryly ostré výčnělky spálené kůry, a poznal, že se Roger posadil. Ralph zatápal rukama, a když si sedal vedle Rogera, kláda se zahoupala v neviditelném popelu. Roger, od přírody nesdílný, neřikal nic. Nevyjádřil se, co soudí o obludě, ani Ralphovi nevysvětlil, proč se rozhodl zúčastnit této šílené výpravy. Prostě se posadil a mírně se na kládě pohupoval. Ralph zaslechl rychlé, protivné klapání a pochopil, že Roger do něčeho ťuká tím svým pitomým dřevěným klackem.

A tak tam seděli, houpali se a ťukali, Roger netečně a Ralph bez sebe vztekem; nízká obloha kolem nich byla nabitá hvězdami, až na to místo, kde do ní vrchol hory vyrazil černočernou díru. Náhle se vysoko nad nimi ozval klouzavý šramot, jako kdyby někdo pádil ohromnými, nebezpečnými skoky po kamení nebo popelu. A vtom už je Jack našel a celý se třásl a skřehotal hlasem, který jen stěží poznali:

„Něco jsem tam nahoře viděl.“

Slyšeli, jak zakopl o kládu, která se prudce zakymácela. Chvilí byl zticha a pak zakoktal:

„Dávejte bacha. Možná že to běží za mnou.“ Sprška popela se snesla kolem nich.

„Tam nahoře jako kdyby se něco nadouvalo.“

„To se ti jenom zdálo,“ řekl Ralph třesoucím se hlasem, „nic se přece nenadouvá.“

Žádné zvíře něco takového nedělá.“

Roger promluvil a druzí dva nadskočili, protože na něho úplně zapomněli.

„Leda žába.“

Jack se zachechtal a zároveň zachvěl.

„To by musela být pořádná žába. A dělalo to rámus. Vždycky to udělalo plesk, plesk, a pak se to nafouklo.“

Ralph překvapil sám sebe, ani ne tolik svým klidným hlasem, nýbrž smělostí svého rozhodnutí.

„Půjdem tam a kouknem se na to.“

Poprvé od chvíle, kdy Jacka poznal, vycítil Ralph, že Jack váhá.

„Tak co -?“

Ralphův hlas promluvil bez jeho vůle. „To se ví, jde se.“

Ralph vstal z klády a pustil se přes vrzavé zbytky shořelého dříví vzhůru do tmy a oba zbývající šli za ním.

Ted', když jeho skutečný hlas zmlkl, začal se v něm ozývat vnitřní hlas rozumu, a kromě toho i jiné hlasy. Čuňas mu vyčítal, že jedná jako malý kluk. Jiný hlas ho varoval, aby ze sebe nedělal blázna; a temnota noci a zoufalá bláhovost jejich počínání v něm budila pocit neskutečnosti, jaký mívá člověk v zubařském křesle. Když došli k poslednímu srázu, Jack s Rogerem se k němu přiblížili a proměnili se z inkoustových skvrn ve zřetelné postavy. Jako na povel se všichni zastavili a schoulili se k sobě. Vzadu na obzoru byl kousek světlejší oblohy, kde už každou chvíli vyjde měsíc. Vítr se přehnal pralesem a přitiskl jim jejich hadry na těla.

Ralph se pohnul. „Pojďte dál.“

Plazili se kupředu, Roger trochu váhavě. Jack a Ralph zahnuhli za horský převis současně. Pod nimi se třpytila protáhlá plocha laguny a za ní dlouhá bílá šmouha korálového útesu. Roger je dohonil.

Jack zašeptal:

„Ted' polezeme po čtyřech. Třeba to zvíře usnulo.“

Roger a Ralph se plížili dál a tentokrát zůstával pozadu Jack, navzdory svým udatným řečem. Tak se dostali až na plochý vrchol hory, kde je kamení dřevo do rukou a do kolen.

Nestvůra, která se nadouvá.

Ralph hmátl do studeného měkkého popela, a jen taktak že potlačil výkřik. Celá ruka i s ramenem ucukla od toho neočekávaného doteku. Zvedl se mu žaludek a zelená světla mu na okamžik vyskočila před očima a zakousla se do tmy. Roger ležel za ním a Jack měl ústa až u jeho ucha.

„Koukej, támhle, tam kde bývala ta rozsedlina mezi skalami. Je tam takový jako hrbol - vidíš?“

Popel z mrtvého ohně zavanul Ralphovi do obličeje. Neviděl ani rozsedlinu, ani nic jiného, protože ta zelená světla zase vyskočila a rostla a celý vrchol hory jako by klouzal na jednu stranu.

Ještě jednou, z trochu větší dálky, uslyšel Jackův šepot. „Máš strach?“

Nebyl to ani tak strach jako spíš ochromení; uvízl tam, neschopen pohybu, na vrcholku zmenšující se, pohyblivé hory. Jack se od něho odtáhl, Roger do něčeho

vrazil, zasykl a nemotorně zašmátral kolem sebe a pak se šinul dál. Ralph slyšel jejich šepot.

„Vidíš něco?“ „Támhle –“

Přímo před nimi, jen asi tři nebo čtyři metry daleko, v místě, kde žádný kámen neměl být, byl hrbol, podobný balvanu. Ralph slyšel tiché drkotání, které přicházelo odněkud - snad z jeho vlastních úst. Vzchopil se silou vůle, smísil svůj strach a odpor v nenávist a vstal. Udělal dva těžké kroky kupředu.

Za jeho zády se srpek měsíce právě odpoutal od obzoru. Před nimi seděl tvor podobný velké opici a spal s hlavou skloněnou mezi kolena. Vítr zaburácel pralesem, ve tmě se něco zahemžilo a ta bytost zvedla hlavu a ukázala jim trosky obličeje.

To už Ralph uháněl obrovitými kroky přes spáleniště, slyšel jiné bytosti křičet a skákat a krkolomně se řtil po temném svahu; ve chvíli nezbylo na hoře nic než tři zapomenuté klacky a ten tvor, který se ukláněl.

8. KAPITOLA

Dar temnotám

Čuňas ztrápeně vzhlédl od bledé jitrní pláže k temné hoře. „Víš to jistě, Ralphe? Vážně na beton?”

„Už jsem ti to říkal desetkrát," odpověděl Ralph, „viděli jsme to."

„Myslíš, že jsme tady dole v bezpečí?" „Jak to mám sakra vědět?"

Ralph se od něho rázně odvrátil a prošel se kousek po pláži. Jack klečel a kreslil ukazováčkem kruhovitý vzorek do písku. Čuňasův hlas se k nim donesl ztlumeně.

„Víte to jistě? Tutově?"

„Jdi nahoru a koukni se sám," řekl Jack opovržlivě, „aspoň bude od tebe konečně pokoj."

„To se netěš."

„To zvíře má zuby," řekl Ralph, „a veliké černé oči." Prudce se zachvěl. Čuňas si sňal brýle a vyčistil si své jediné sklo.

„Co budem dělat?"

Ralph se obrátil k plošině. Lastura prosvítala mezi stromy jako bílá hrouda právě v místě, kde se co nevidět objeví vycházející slunce. Odhrnul si čupřinu z očí.

„Já nevím."

Vzpomněl si na zběsilý úprk z úbočí hory.

„Nikdy nedokážem porazit tak velikánské zvíře, to je myslím hotovka. Máme moc řečí, ale na tygra bychom si taky netroufali. Schovali bychom se. I Jack by se schoval."

Jack stále ještě civěl na písek. „A co mí lovci?"

Simon se vykradl ze stínů okolo přístřešků. Ralph na Jackovu otázku neodpověděl. Ukázal na žlutý záblesk nad mořem.

„Dokud je světlo, máme plno kuráže. Ale potom? A teď ta bestie sedí u ohně, jako by nechtěla, aby nás odtud zachránili –“

Mimoděk zalomil rukama. Zvýšil hlas.

„Teď ani nemůžem rozdělat signální oheň . . . Je s námi konec."

Zlatý bod se objevil nad mořem a celá obloha se rázem rozsvítila.

„A co mí lovci?"

„To jsou jen kluci, ozbrojení klacky.“

Jack vyskočil. Odpochoval rudý v obličejí. Čuňas si nasadil tu svou půlku brýlí a pohlédl na Ralpha.

„Teď jsi to vymňouk. Urazils jeho lovce.“ „Ty kuš!“

Přerušilo je neobratné troubení na lasturu. Jako kdyby hrál serenádu vycházejícímu slunci, Jack nepřestával vytrubovat, dokud pod přístřešky nenastal shon a lovci nezačali šplhat na plošinu a mrňousové fňukat, což v poslední době dělali tak často. Ralph poslušně vstal a zamířil s Čuňasem k plošině.

„Řeči,“ postěžoval si Ralph hořce, „jenom řeči a řeči a řeči.“

Vzal Jackovi lasturu z ruky. „Tahle schůze –“

Jack ho přerušil. „Tu jsem svolal já.“

„Kdybys ji nesvolal ty, udělal bych to sám. Tys jen zatroubil na lasturu.“

„No a to nestačí?“

„Tak si ji teda vem! Jen do toho - spust!“

Ralph hodil Jackovi lasturu do náručí a usedl na kládu. „Svolal jsem shromáždění,“ řekl Jack, „protože se stala spousta věcí. Za prvé - jak už víte, viděli jsme obludu. Vylezli jsme nahoru. Byli jsme jen malý kousek od ní. To zvíře si sedlo a koukalo na nás. Nevím, co dělá. Nevíme ani, co to vůbec je –“

„Je to zvíře, co vylézá z moře –“ „Ze tmy –“

„Ze stromů –“

„Ticho!“ zařval Jack. „Poslouchejte mě. Ať je to co je to, sedí to nahoře –“

„Snad čeká –“ „Číhá –“

„Ano - sedí na číhané –“

„Na číhané,“ řekl Jack. Vzpomněl si na pravěkou hrůzu, kterou zakoušel v pralese.

„Ano. Ta obluda je lovec. Jenže držte klapačky! Ta druhá věc, co vám chci říct, je, že ji nemůžeme zabít. A další věc je, že Ralph se dal slyšet, že mí lovci nejsou k ničemu.“

„Nic takového jsem neřekl!“

„Já teď mám lasturu. Ralph si myslí, že jste zbabělci, co utíkají před kancem a před tou obludou. A to ještě není všechno.“

Z plošiny zavanul jakýsi povzdech, jako kdyby všichni věděli, co teď přijde. Jackův hlas zněl dál, rozechvěle, ale odhodlaně dorážel na odmítavé mlčení.

„Ralph je zrovna takový jako Čuňas. Říká stejné věci. Není to žádný pořádný náčelník.“

Jack si přitiskl lasturu k tělu. „Sám je zbabělec.“

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval.

„Tam nahoře, když jsme s Rogerem postupovali kupředu - on zůstával vzadu.“

„Šel jsem s vámi!“ „Za námi.“

Oba chlapci na sebe blýskali očima skrze clonu vlasů.

„Šel jsem tam taky,“ řekl Ralph. „A pak jsem utekl. Zrovna tak jako ty.“

„Tak mi můžeš taky říct, že jsem zbabělec.“ Jack se obrátil k lovcům.

„Není žádný lovec. Jakživ by nám neobstaral maso. Nemá nám co poroučet, nevíme o něm vůbec nic. Jen pořád rozkazuje a myslí si, že ho budou lidi pro nic za nic poslouchat. Všechny tyhle řeči –“

„Všechny tyhle řeči!“ vykřikl Ralph. „Řeči, řeči! Kdo o ně stál? Kdo svolal tuhle schůzi?“

Jack se otočil, rudý ve tváři, bradu vystrčenou. Nenávistně na něho pohlédl zpod obočí.

„Tak dobrá,“ řekl výhrůžně a s hlubokým důrazem, „tak teda dobrá.“

Jednou rukou si přitiskl lasturu na prsa a píchal do vzduchu ukazováčkem.

„Kdo si myslí, že Ralph by neměl být náčelníkem?“ Dychtivě se díval na sedící chlapce; zůstali jako přimrazení. Pod palmami se rozhostilo mrtvolné ticho.

„Kdo nechce, aby Ralph byl náčelníkem, ať zvedne ruku,“ řekl Jack důrazně.

Ticho trvalo, bezdeché a tíživé a plné zahanbení. Ruměncem z Jackových tváří pozvolna ustupoval, ale pak je znovu zaplavil bolestným přívalem. Olízl si rty a otočil hlavu tak, aby se jeho oči vyhnuly trapnému setkání s pohledem někoho jiného.

„Kteří z vás si myslí –“

Hlas mu selhal. Ruce, v nichž držel lasturu, se chvěly. Odkášlal si a zase našel hlas.

„No tak to by bylo.“

Nesmírně opatrně položil lasturu do trávy u svých nohou. Z koutků očí se mu řinuly slzy ponížení.

„Já ale už nehraju. S váma ne.“

Většina chlapců se teď dívala dolů, na trávu nebo na své nohy. Jack si znovu odkašlal.

„Nebudu v Ralphově partě –“

Pohlédl na klády vpravo a počítal lovce, příslušníky někdejšího kostelního sboru.

„Půjdu teď pryč. Ať si Ralph chytá prasata sám. Kdo by chtěl lovit se mnou, může se přidat.“

Vyklopýtal z trojúhelníku k okraji plošiny, pod níž se prostíral bílý písek.

„Jacku!“ Jack se otočil a pohlédl na Ralpha. Okamžik mlčel a pak vyjel vysokým zuřivým hlasem:

„Ne -!“

Seskočil z plošiny a utíkal po pláži, nevšímaje si slz, které mu nepřetržitě kanuly z očí;

a dokud nezmizel v lese, Ralph se díval za ním.

Čuňas se zlobil.

„Já furt mluvím, Ralphe, a ty tam jenom stojíš jako Ralph, který se díval na Čuňase, ale nevnímal ho, řekl tiše sám pro sebe:

„Však on se vrátí. Až slunce zapadne, vrátí se.“ Pohlédl na lasturu v Čuňasových rukou.

„Cos to povídal?“

„No víš, s tebou je řeč!“

Ale Čuňas se už nepokusil Ralpha vypeskovat. Vyleštil si znovu brýle a vrátil se zase k tomu, co vlastně chtěl říci. „Bez Jacka Merridewa se můžem klidně obejít. Neni tady

jedinej. Ale teďka, když se tu teda vážně objevila ta vobluda, ačkoli mně se to pořád nechce věřit, budeme se muset držet blízko plošiny; nebudeme Jacka a ty jeho hony už tolik potřebovat. Teď můžeme vopravdu rozhodnout co a jak.“

„Čuňasi, nám už nic nepomůže. Nedá se nic dělat.“ Chvilku chlapci seděli v stísněném mlčení. Pak Simon vstal a vzal si lasturu od Čuňase, kterého to tak udivilo, že zůstal stát. Ralph se podíval na Simona.

„Co nám dneska povíš, Simone?“

Kruhem proběhl přítlužený posměch a Simon se zarazil. „Myslím, že něco by se přece dalo dělat. Něco –“

A opět na něho přítomnost shromážděných chlapců dolehla tak tíživě, že mu selhal hlas. Potřeboval pomoc a pochopení a hledal je u Čuňase. Pootočil se k němu, lasturu přimknutou k snědé hrudi.

„Myslím, že bychom měli vylézt na horu.“

Celý kruh se otřásl hrůzou. Simon se zarazil, obrátil se k Čuňasovi, který na něho zíral s posměšně nechápavým výrazem.

„Jakej smysl by mělo lízt k tomu zvířeti, když ani Ralph a ty dva druhý si s nim nevěděli rady?“

Simon zašeptal:

„Ale co jiného můžeme dělat?“

Tím jeho projev skončil a Čuňas mu vzal lasturu z rukou. Simon se odplížil a usedl co možná nejdál.

Čuňas teď hovořil s větší jistotou, a kdyby okolnosti nebyly tak vážné, bylo by možné říci, že i s potěšením.

„Řek jsem, že si budem vědět rady i bez jistý osoby. A teď říkám, že se musíme rozhodnout, co se dá dělat. A myslím, že bych vám moh povědět, co má na jazyku Ralph. Nejdůležitější věc na ostrově je kouř, a kde není voheň, není ani kouř.“

Ralph se netrpělivě zavrtěl.

„Kecáš, Čuňasi. Nemůžem mít oheň. Ta bestie tam sedí a my musíme zůstat tady.“

Čuňas pozvedl lasturu, jako by chtěl dodat důrazu svým dalším slovům.

„Nemáme žádnéj voheň na hoře. Ale proč bysme ho nemohli mít tady dole? Dal by se rozdělat támhle na těch šutrech. A třeba i na písku. A měli bysme kouř na to tata.“

„To je pravda!“ „Budem mít kouř!“ „Hned u bazénu!“

Chlapci spustili povyk. Jedině Čuňas mohl projevit tolik intelektuální odvahy, aby navrhl přemístit oheň z hory.

„No tak si uděláme oheň tady dole,“ řekl Ralph. Rozhlédl se kolem sebe. „Mohli bychom ho udělat zrovna tady mezi bazénem a plošinou. To se ví –“

Odmlčel se, sraštil čelo, a jak přemýšlel, mimoděk si okusoval pahýl nehtu.

„To se ví, že ten kouř už nebude tak vidět, na tak velkou dálku. Ale zato se nemusíme přibližovat - nemusíme tam –“

Ostatní přikývli s naprostým pochopením. Nebudou muset tam

„A rozděláme ten oheň hned.“

Největší myšlenky bývají ze všech nejprostší. Teď, když bylo třeba něco určitého vykonat, všichni se zuřivě pustili do práce. Čuňas se tak dmul blahem a úlevou nad Jackovým odchodem, byl tak pyšný na svůj přínos k dobru společnosti, že dokonce pomáhal nosit dříví. Ovšem hlavně takové, které leželo hned u ruky, nějaký ten spadlý kmen na plošině, který nepotřebovali při shromáždění; pro ostatní však posvátnost plošiny chránila i to, co se tam povalovalo bez užitku. Pak dvojčata napadlo, že teď, když budou mít oheň nablízku, bude je chránit i za noci, a tato vyhlídka tak potěšila několik mrňousů, že skákali radostí a tleskali.

Dříví tu nebylo tak suché jako topivo, které používali na hoře. Většinou bylo shnilé a vlhké a hemžilo se hmyzem; chlapci museli klády opatrně zvedat ze země, aby se jim nerozpadly na mokrý prach. A nejen to aby nemuseli chodit dál do lesa, vyhrabávali kdejaký kus dřeva, jen když byl nablízku, ať byl sebevíc omotaný mladými výhonky. Pokraj lesa a polom dobře znali, bylo to blízko lastury a přístřešků a za dne se tam cítili celkem dobře. Co se tam snad děje potmě, na to nikdo raději ani nemyslel. Pracovali tedy neobyčejně energicky a vesele, ale jak čas míjel, začínaly se v jejich energii objevovat náznaky paniky a veselá nálada přecházela v hysterii. Konečně stála pyramida z listí a z haluzí, z větví a klád na holém písku poblíž plošiny. Poprvé, co byli na ostrově, Čuňas sám sňal svou půlku brýlí, poklekl a soustředil paprsky slunce na klestí. Za chvíli se už nad nimi rozprostíral příkrov kouře a vyrostl keř žlutých plamenů.

Mrňousů, kteří od té první katastrofy vídali oheň jen zřídka, zmocnilo se divoké rozčilení. Tančili a zpívali a celé shromáždění vypadalo jako nějaká slavnost.

Ralph skončil práci a vstal, utíraje si pot z obličeje špinavým předloktím.

„Budeme dělat jen malý oheň. Tenhle je moc velký na to, aby se dal udržovat.“

Čuňas se opatrně posadil na písek a začal si čistit sklo v brýlích.

„Mohli bysme dělat pokusy. Mohli bysme vyzkoušet, jak se dá udělat malej, ale vydatnej voheň, a pak na něj dát zelený větve, aby se udělal kouř. Některý listí se k tomu jistě hodí líp než jiný.“

Jak pohasínal oheň, haslo i nadšení. Mrňousové přestali zpívat a tancovat a rozešli se k moři, k ovocným stromům nebo k přístřeškům.

Ralph sebou plácl na písek.

„Budeme si muset udělat nový seznam těch, kdo se budou starat o oheň.“

„Jestli někoho najdeš.“

Ralph se rozhlédl. V té chvíli si poprvé všiml, jak málo velkých chlapců tam je, a pochopil, proč se s tím dřívím tolik nadřeli.

„Kde je Maurice?“ Čuňas si zase otřel sklo.

„No, já myslím . . . teda sám by přece do lesa nešel, že ne?“ Ralph vyskočil, rychle oběhl oheň a postavil se vedle Čuňase, vlasy shrnuté z čela.

„Ale my přece musíme mít službu u ohně! Jsme tady jen ty a já, Sameric a –“

Nedíval se na Čuňase, ale řekl, jako by na tom ani moc nezáleželo:

„Kde je Bill a Roger?“

Čuňas se naklonil kupředu a přiložil na oheň kousek dřeva.

„Myslím, že jsou v prachu. Nejspíš s náma taky nehrajou.“ Ralph si sedl a začal vyvrtávat prstem dírky do písku. Překvapilo ho, když si všiml, že vedle jedné ukápla kapka krve. Pečlivě si prohlédl okousaný nehet a pozoroval kuličku krve, která se sbírala tam, kde měl prst ohryzán na živé maso. Čuňas mluvil dál.

„Viděl jsem je, jak se kradou pryč, když jsme sbírali dříví. Šli támhle. Zrovna tam, kam zmizel von.“

Ralph přestal zkoumat prst a zadíval se vzhůru. Obloha, jakoby v souladu se změnami, které se udály mezi nimi, byla dnes jiná než obvykle a tak zamžená, že horký vzduch se zdál na některých místech docela bílý. Sluneční kotouč byl jako z matného stříbra a vypadal bližší a méně žhavý než jindy, vzduch však byl dusný.

„Voni stejně dělali furt jen samý potíže, nemyslíš?“ Hlas se přiblížil až k Ralphovu rameni a zněl stísněně. „Vobejdem se bez nich. Teď nám bude líp, no ne?“

Ralph se posadil. Dvojčata přivlekla ohromnou kládu a vítězoslavně se křenila. Hodili kládu na žhavé dříví, až vylítly jiskry.

„Budeme si sami vědět rady, ne?“

Kláda dlouho schla, pak se rozhořela a nakonec doruda rozžhavila, a Ralph pořád seděl na písku a neříkal nic. Nevšiml si, že Čuňas přistoupil k dvojčatům a něco si s nimi špital, ani že pak všichni tři chlapci zašli do lesa.

„Hele, tumáš.“

Trhl sebou a probral se ze zamyšlení. Čuňas a obě dvojčata stáli u něho. Měli plné ruce ovoce.

„Já myslel,“ řekl Čuňas, „že bysme si mohli udělat takovou menší voslavu.“

Tři hoši se posadili. Přinesli velikou hromadu ovoce, všechno krásně zralé. Zazubili se na Ralpa, když si jedno vzal a zakousl se do něj.

„Děkuju,“ řekl. A pak ještě jednou s radostným překvapením - „děkuju!“

„Budeme se mít docela fajn,“ řekl Čuňas. „Voni dělali na tomhle vostrově pořád ňáký maléry, protože nemaj rozum. My si uděláme malej, ale vostrej vohníček –“

Teď si Ralph vzpomněl, co ho tížilo. „Kde je Simon?“

„To nevím.“

„Myslíš, že leze na horu?“

Čuňas se hlučně rozesmál a vzal si ještě ovoce.

„Možný to je.“ Spolkl pořádné sousto. „Von je praštěnej pavlačí.“

Simon prošel pásem ovocných stromů, dnes však byli mrňousové příliš zaměstnáni ohněm na pobřeží, než aby se pustili za ním. Prodíral se mezi šlahouny tak dlouho,

až došel k té veliké rohoži, spletené před otevřeným prostranstvím, a proklouzl dovnitř. Za zástěnou listoví sluneční světlo ostřelovalo zemi a uprostřed mýtiny se míhali motýli v nekonečném tanci. Simon si klekl a sluneční šíp ho zasáhl. Posledně se tu vzduch žářem jen tetelil; dnes však v něm bylo něco hrozivého. Ve chvíli se Simonovi řinul pot po dlouhých hrubých vlasech. Neklidně se pohnul, ale před sluncem nebylo úniku. Zanedlouho pocítil žízeň, která ho sužovala pořád víc a víc. Ale zůstal sedět.

Na pláži daleko odtud stál Jack před skupinkou chlapců. Zářil štěstím.

„Vydáme se na hon,“ řekl. Pozorně si je prohlížel. Každý měl na hlavě trosky černé čapky; kdysi dávno stávali všichni tihle hoši skromně ve dvou řadách a jejich hlasy zněly jak kůry andělské.

„Budem lovit zvěř. A já budu náčelník.“ Přikývli a napětí hladce pominulo.

„A teď - co se týče té obludy.“ Zavrtěli se a ohlédli se k pralesu.

„Tak poslouvejte. My se na tu obludu vykašlem.“ Pohodil hlavou.

„Prostě zapomenem, že existuje.“ „To je ono!“

„Správně!“ „Zapomenem na obludu!“

Jack neprozradil, zda ho jejich bouřlivá odezva překvapila. „A ještě něco. Tady nás nebudou tolik pronásledovat sny. Tohle je už skoro konec ostrova.“

Vášnivý souhlas vytryskl z hlubin jejich trýznivého vnitřního života.

„A teď poslouvejte. Možná že se později přesunem do toho skalního hradu. Ale teď chci odvést ještě víc velkých kluků od té lastury a tamtěch krámů. Zabijeme prase a uděláme si hody.“ Odmlčel se a pak už pomaleji pokračoval. „A ještě o té obludě. Když něco zabijeme, necháme jí ode všeho kousek. Možná že pak nás nebude otravovat.“

Rázně vstal.

„Teď půjdeme do lesa na hon.“

Otočil se a odklusal pryč a vzápětí ho všichni poslušně následovali.

Nervózně se rozešli po pralesu. Jack téměř ihned narazil na výkaly a přervané kořeny, které svědčily o přítomnosti prasete, a za chvíli už sledoval čerstvou stopu. Naznačil ostatním lovcům, aby byli zticha, a sám postupoval kupředu. Byl šťasten a cítil se ve vlhkém šeru pralesa tak pohodlně jako ve svých starých šatech. Slezl po svahu až k balvanům a stromům roztroušeným při břehu moře.

Vepři leželi pod stromy jako nafouklé žoky sádla a libovali si ve stínu. Nezavál ani větřík a prasata netušila nic zlého; a Jack se naučil pohybovat tiše jako stín. Zase se odplížil, aby udělal rozkazy poschovávaným lovcům. Za chvíli se už kradli kupředu v tichu a vedru a pot se z nich jen řinul. Pod stromy líně zaplesklo prasečí ucho.

Trochu stranou od ostatních ležela největší svině ze stáda pohroužená do mateřského štěstí. Byla černá a růžová a ohromný měchýř jejího břicha lemovala řada selátek, která spala nebo se vrtěla a kvičela.

Patnáct metrů od stáda se Jack zastavil; natáhl paži a ukázal na svini. Rozhlédl se tázavě po chlapcích, aby se ujistil, zda mu všichni rozuměli, a hoši přikývli. Řada paží se rozmáchla dozadu.

„Ted!“ Stádo prasat se začalo zvedat; a oštěpy s hroty ztuženými ohněm vylétly ze vzdálenosti pouhých deseti metrů k určenému praseti. Jedno sele zakvičelo jako šílené a dalo se na útěk k moři, vlekouc za sebou Rogerův oštěp. Svině vydala zdušený jek a vyhrabala se na nohy se dvěma oštěpy zapíchnutými v tučném boku. Chlapci spustili pokřik a vrhli se kupředu, selata se rozprchla a svině prorazila postupující šik a dala se na hlučný útěk pralesem.

„Za ní!“

Hnali se prasečí stezkou, ale les byl příliš temný a hustý, a rozvzteklý Jack je zastavil a začal slídit mezi stromy. Chvíli se neozýval, ale funěl tak zuřivě, že se chlapci polekali; pokukovali po sobě s obdivem, ale celí nesví. Za okamžik už píchal ukazovákem do země.

„Tady Dřív, než si ostatní stačili prohlédnout kapku krve, Jack už odbočil, sleduje stopu, a dotkl se větve, která povolila. Pokračoval dál, s tajuplnou přesností a jistotou; a lovci klusali za ním.

Zastavili se před houštinou. „Tadyhle je.“

Obklíčili houští, ale svině jim zase unikla s dalším oštěpem zabodnutým v boku. Rukojeti oštěpů, které táhla za sebou, jí překážely a jejich ostré, rozštěpené špice jí působily muka. Vrazila do stromu a jeden oštěp se jí přitom zabodl ještě hlouběji do masa; a pak už ji kdekteřý lovec mohl docela snadno vystopovat podle krůpějí živé krve. Odpůdne se dloužilo, parné a úděsné vlhkým vedrem; svině se potácela vpředu a lovci běželi za ní, připoutáni k ní svou lačností, vzrušení dlouhou honbou a prolitou krví. Ted' už ji viděli, už ji bezmála dohnali, ale svině vyrazila kupředu s vypětím posledních sil a zase získala náskok. Byli jí už v patách, když se vpotácela

na volné prostranství, kde kvetly pestré květiny a motýli kroužili v tanci a vzduch byl horký a nehybný.

Tam se svině skácela, zdolána horkem, a lovci se na ni vrhli. Tento strašlivý nápor neznámého světa svini vyděsil až k šílenství; kvičela a zmítala se a všechn vzduch se naplnil potem a hlukem, krví a hrůzou. Roger obíhal tu hromadu prasečího masa a hledal místo, kam vrazit oštěp. Jack, skloněný nad sviní, bodal nožem. Rogerovi se podařilo šikovně zapíchnout špici a začal tlačit na oštěp, až na něm spočíval celou vahou. Oštěp pronikal hlouběji centimetr po centimetru a ustrašený kvikot se změnil v pronikavé ječení. Pak Jack probodl svini chřtán a po rukou se mu rozlila horká krev. Svině se pod nimi zhroutila a chlapci se k ní vrhli unavení a ukojení. Motýli dosud pilně tančili uprostřed mýtiny.

Konečně bezprostřední vzrušení z kořisti opadlo. Chlapci ustoupili a Jack vstal a napřáhl ruce.

„Koukněte se.“

Zahihňal se a zatřepal jimi a chlapci se smáli těm smrdutým dlaním. Pak Jack popadl Maurice a omazal mu tu krev o tváře. Roger začal vytahovat oštěp z těla zvířete a chlapci si teprve teď všimli, kde vězel. Robert to hutně vyjádřil větou, která vzbudila bouři nadšení.

„Vrazil jí ho rovnou do prdele!“ „Slyšeli jste ho?“

„Slyšeli jste, co řekl?“ „Rovnou do prdele!“

Tentokrát sehráli obě hlavní role Robert a Maurice; a Mauricovi se podařilo tak legračně napodobit prase, jak uhýbá před výpady oštěpu, že chlapci ryčeli smíchem. Konečně je i tohle omrzelo. Jack si otřel zakrvácené ruce o skálu. Pak se pustil do práce a vykuchal svini; tahal z ní horké pytle barevných střev a odkládal je na skálu, zatímco chlapci přihlíželi. Při práci s nimi hovořil:

„Vezmeme to maso dolů na pláž. Já zajdu zpátky na plošinu a pozvu je na hody. Tím získáme čas.“

Ozval se Roger. „Náčelníku „No -?“

„Jak si rozděláme oheň?“

Jack si znovu podřepil a zamračil se na prase.

„Přepadnem je a oheň si vezmem. Musíme na to být čtyři. Henry a ty a Bill s Mauricem. Namalujeme se a připlížíme se tam. Roger může popadnout nějakou

větev, až já jim budu vykládat, co mám na srdci. Vy ostatní můžete tohle odnést tam, kde jsme byli předtím. Tam taky rozděláme oheň. A potom –“

Odmíchl se a vstal a pohlédl do stínů pod stromy. Pak promluvil tišším hlasem.

„Ale necháme tady část kořisti pro . . .“

Znovu poklekl a začal se ohánět nožem. Chlapci se shlukli kolem něho. Jack prohodil přes rameno k Rogerovi.

„Ořež klacek, aby měl na obou koncích špici.“

Pak vstal a v rukou držel prasečí hlavu, z níž kapala krev. „Kde je ten kůl?“

„Tady.“ „Zaraž jeden konec do země. A vida, tady to je samý kámen. Vraž ho do té pukliny. Támhle.“

Jack zvedl hlavu a narazil měkký krk prasete na špici kůlu, až prošla tlamou ven.

Odstoupil a hlava tam zůstala trčet a po kůlu stékalo pár kapek krve.

I ostatní hoši instinktivně ustoupili a v pralese se rozhostilo nesmírné ticho.

Naslouchali, ale neuslyšeli nic hlasitějšího než bzučení much nad vyvrženými střevy.

Jack zašeptal: „Zvedněte prase.“

Maurice a Robert propíchlí zdechlinu klackem, zvedli ji a postavili se do pozoru. V tom tichu a nad tou kaluží suché krve vypadali pojednou zákeřně.

Jack řekl hlasitě:

„Tahle hlava patří obludě. Je to dar.“

Ticho přijalo dar a naplnilo chlapce posvátnou hrůzou. Hlava tam zůstala, trochu sešklebená, oči zakalené, a krev se jí černala mezi zuby. A pojednou se chlapci rozběhli jak nejrychleji

mohli, a uháněli pralesem na otevřenou pláž.

Simon zůstal, kde byl, drobná hnědá postavička skrytá pod listím. Ani když zavřel oči, hlava svině nemizela, vznášela se před jeho vnitřním zrakem. Její přivřené oči byly zkalené bezmezným cynismem života dospělých. Ujišťovaly Simona, že celý svět nestojí za nic.

„Já to vím.“

Simon si uvědomil, že promluvil nahlas. Rychle otevřel oči a hlava se na něho opět pobaveně zašklebila v tom podivném denním světle, nedbajíc much ani vyvržených vnitřností, netečná dokonce i k takové potupě, že byla nabodnuta na kůl. Simon uhnul očima a olízl si suché rty.

Dar obludě. Co když si pro něj obluda přijde? Měl dojem, že hlava tuhle možnost připouští. Běž pryč, říkala hlava mlčky, vrať se k ostatním. Vždyť to celé byl vlastně jenom žert - proč by ses tím trápil? Něco se ti zdálo, věř mi. Trochu tě rozbolela hlava, nebo jsi snad něco špatného snědl. Vrať se, dítě, říkala hlava nehlasně. Simon vzhlédl vzhůru, až ucítil tíži svých zvlhlých vlasů, a podíval se na oblohu. Tam nahoře se z ničeho nic objevily mraky, veliké bachraté věže, které vyrážely nad ostrovem, šedé, žlutavé a rudohnědé. Ty mraky jako by seděly přímo na zemi; a minutu za minutou chrlily, vypuzovaly ze sebe to dotěrné, trýznivé vedro. I motýli se vytratili z mýtiny, kde se šklíbila a mokvala ta ohavná věc. Simon sklonil hlavu, oči pevně zavřené, a potom si je zaclonil rukou. Pod stromy nebyly žádné stíny, všude jen ta perleťová tišina, takže to, co bylo skutečné, se zdálo klamné a bez určitých obrysů. Hromada vnitřností se změnila v kupu much, která bzučela, jako když pilou řeže. Netrvalo dlouho a mouchy našly Simona. Přežrané k prasknutí, snášely se na stružky jeho potu a pily. Šimraly ho pod chřipím a hrály si na skákanou po jeho stehnech. Byly černé a měňavě zelené a nespočetné; a tváří v tvář Simonovi trčel na tom svém kůlu Pán všech much a šklebil se. Simon se konečně přestal bránit a pohlédl na něho; uzřel ty bílé zuby a kalné oči, tu krev - a pak už nemohl odtrhnout zraky od toho odvěkého, nevyhnutelného poznání. Tep v pravé skrání mu začal bušit do mozku.

Ralph a Čuňas leželi v písku, civěli do ohně a líně házeli oblázky doprostřed plamene, z něhož nevycházel žádný kouř. „Ta větev už shořela.“

„Kde je Sameric?“

„Měli bysme nanosit víc dříví. Zelený větvičky tu už nejsou žádný.“

Ralph si vzdychl a vstal. Pod palmami na plošině nebyly stíny; pouze to podivné světlo, které jako by vycházelo odevšad zároveň. Vysoko mezi kupovitými mraky zaburácel hrom jako výstřel z děla.

„Budeme mít jaksepatří slejvák.“ „A co uděláme s ohněm?“

Ralph vběhl do lesa a vrátil se s velkou zelenou větví a hodil ji na ohniště. Haluz zapraskala, listí se zkroutilo a z ohně se vyvalil žlutý dým.

Čuňas čmáral bezmyšlenkovitě prstem v písku.

„Malér je, že nemáme dost lidí, abysme ten voheň udrželi. Musíš počítat, že Sameric je jen jedna šichta. Dělají všechno společně –“

„No samo –“

„Jenže to není spravedlivý. Chápeš? Měli by zastat dvě šichty.“

Ralph se nad tím zamyslel a pochopil. Zlobilo ho, když si uvědomil, že neumí ani zdaleka uvažovat jako dospělý, a znovu si povzdechl. Na ostrově to šlo od desíti k pěti.

Čuňat pohlédl na oheň.

„Za chvíli to bude chtít další zelenou větev.“ Ralph se překulil na břicho.

„Čuňasi, co si počnem?“

„No musíme se zkrátka vobejít bez nich.“ „Ale - co oheň?“

Zamračil se na černobílou hromadu, v níž se povalovaly nespálené kousky větví.

Snažil se nějak vyjádřit, co mu leží na srdci.

„Mám strach.“

Uviděl, že Čuňas zvedl hlavu, a hmoždil se dál.

„Ne z obludy. Totiž z té samozřejmě taky. Ale hlavně z toho, že nikdo nechápe, jak moc záleží na tom ohni. Kdyby ses třeba topil a někdo ti hodil provaz, nebo kdyby ti doktor řekl, vem tuhle medicínu, jinak umřeš - tak by sis to vzal, ne? No řekni sám!“

„Seví, že jo.“

„Jak to teda, že oni to nechápu? Že nevědí, oč jde? Bez kouřového signálu tady umřem. A podívej se na to!“

Nad hromádkou popela se tetelila vlna horkého vzduchu, ale po kouři ani stopy.

„My ten oheň nedokážem sami udržovat. A oni na to kašlou. A co je ještě horší –“
Zadíval se úpěnlivě do Čuňasova zpoceného obličeje.

„Nejhorší je, že mně to začíná být taky jedno. Co jestli to se mnou dopadne zrovna tak jako s nimi - že mi bude všechno fuk? Co se pak s námi stane?“

Čuňas, celý zkormoucený, si sňal brýle.

„To nevím, Ralphe. My prostě musíme vytrvat, to je to celý. Dospělí by to dělali zrovna tak.“

Když se Ralph už jednou odhodlal ulevit svému srdci, pokračoval:

„Čuňasi, v čem to vězí?“ Čuňas na něho udiveně zíral. „To myslíš tu -?“

„Ne, to ne . . . Ale chtěl bych vědět . . . jak to přijde, že se může všechno takhle zvrtnout?“

Čuňas si rozvážně otíral brýle a přemítal. Když mu došlo, jak dalece Ralph důvěřuje jeho úsudku, pýchou se dorůžova zarděl.

„Já ti nevím, Ralphe. Ale řek bych, že to všechno zavinil von.“

„Jack?“ „Jack.“ Také toto jméno už začínalo být tabu. Ralph vážně přikývl.

„Ano,“ řekl, „myslím, že máš pravdu.“

V pralese blízko nich vypukla vřava. Démonické postavy s bílými, červenými a zelenými obličejí vyrazily ven s takovým řevem, že se mrňousové dali do breku a rozprchli se na všechny strany. Ralph zahlédl koutkem oka, jak Čuňas peláší pryč. Dvě postavy se vrhly k ohni a Ralph se už chystal k obraně, ale postavy uchvátily ohořelé větve a daly se na útěk po pláži. Tři ostatní vetřelci stáli nehybně a dívali se na Ralpha; a Ralph poznal, že největší z nich, úplně nahý, až na pomalování a opasek, je Jack.

Ralph už zase nabral dechu a promluvil. „Tak co?“

Jack si ho ani nevšiml, zvedl oštěp a začal hulákat: „Poslouchejte mě všichni. Já a mí lovci táboříme dole na pobřeží u ploché skály. Lovíme zvěř a hodujeme a bavíme se. Jestli se chcete přidat k mému kmeni, přijďte k nám. Možná že vás přijmu, a možná že taky ne.“

Odmlčel se a rozhlédl se kolem sebe. Pod svou maskou z barevných čar byl bezpečně chráněn před pocitem studu a ostychu a klidně si chlapce popořádku prohlížel. Ralph klečel u zbytků ohně jako běžec na startu a jeho tvář byla zpola schována pod vlasy a sazemi. Sam a Eric svorně vykukovali za palmovým kmenem na pokraji pralesa. Jeden mrňous vřískal u vodní nádržky, celý rudý a rozjivený, a Čuňas stál na plošině s bílou lasturou v zařatých rukou.

„Dnes večer uspořádáme hody. Zabili jsme prase a máme maso. Můžete přijít, jestli chcete, a nabaštit se s náma.“ Nahoře v kaňonech mračen opět zaburácel hrom.

Jack

i oba jeho anonymní divoši se zapotáceli, vzhledli k nebi a pak se zase vzpamatovali. Mrňous nepřestával skučet. Jack na něco čekal. Pošeptal důrazně svým druhům:

„No tak - ted!“

Oba divoši zareptali. Jack řekl ostře: „Tak bude to?“

Divoši pohlédli jeden na druhého, zvedli oštěpy a řekli oba zároveň:

„Náčelník domluvil.“

Pak se všichni tři otočili a odklusali pryč.

Ralph povstal, oči upřené na místo, kde divoši zmizeli. Sam a Eric přišli až k němu a šeptali s posvátnou hrůzou: „Já myslel, že to je –“

„-jájsem–“ „- se tak lek!“

Čuñas stál nahoře na plošině, pořád ještě s lasturou v ruce. „To byl Jack, Maurice a Robert," řekl Ralph. „Ale že si užijou legrace, co?"

„Myslel jsem, že mě popadne astma." „S tím ásma se dej vycpat."

„Když jsem viděl Jacka, tak jsem tutově myslel, že si jdou pro lasturu. Ani nevím, co mě to napadlo."

Všichni chlupci se podívali na lasturu s láskyplnou úctou. Čuñas ji předal do Ralphových rukou, a když mrňousové uviděli ten dobře známý symbol, začali se zase trousit zpátky. „Tady ne."

Obrátil se k plošině s pocitem, že teď se musí zachovávat všechny obřady. První šel Ralph s bílou lasturou v náručí, za ním kráčel nesmírně vážně Čuñas, pak dvojčata a potom už mrňousové a ostatní.

„Sedněte si všichni. Přepadli nás a ukradli nám oheň. Užijí si náramnou švandu. Jenže –“

Ralph mátl ta clona, která mu kmitala v mozku. Vždycky chtěl něco říct - a vtom ta clona spadla.

„Jenže –“

Dívali se na něho vážně; prozatím je ještě ani nenapadlo pochybovat o Ralphových schopnostech. Ralph si odhodil ty pitomé vlasy z očí a podíval se na Čuňase.

„Jenže tady jde o . . . no ano . . . o oheň! Samozřejmě, oheň!"

Dal se do smíchu, ale hned se zarazil a zase se plynně rozhovořil.

„Oheň je to nejdůležitější. Bez ohně se odsud nedostanem. Sám bych se docela rád pomaloval válečnými barvami a dělal divocha. Ale musíme se starat, aby oheň pořád hořel. Oheň je to nejdůležitější tady na tom ostrově, protože, protože –“

Znovu se odmlčel a ticho se naplnilo pochybnostmi a údivem.

Čuñas zašeptal důrazně: „Záchrana!" „No ano. Když nebudeme mít oheň, nemůže nás nikdo zachránit. A proto musíme zůstat u ohně a starat se, aby bylo pořád dost kouře"

Když domluvil, nikdo neřekl ani slovo. Po těch mnoha strhujících projevech, které byly na témže místě předneseny, připadaly Ralphovy poznámky chabé i mrňousům. Konečně vztáhl Bill ruku pro lasturu.

„Teďka, když nemůžeme mít oheň tam nahoře - protože tam nahoře ho mít nemůžeme - potřebujeme na příkládání víc lidí. Pojďme na ty hody a povíme jim, že ten oheň je pro nás, co tu jsme, moc velká dřina. A potom, ta honitba a vůbec - jako třeba hrát si na divochy - to musí být ohromná švanda.“

Lastura putovala k Samericovi.

„Bill to řek správně, musí to být švanda - a on nás pozval –“

„– na hody –“

„– na maso –“

„– na křupavou pečínku –“

„– A já bych tak rád kousek masa –“

Ralph zvedl ruku.

„Proč bychom si nemohli sehnat maso sami?“ Dvojčata vykulila oči jeden na druhého. Odpověděl Bill.

„My nechceme chodit do džungle.“ Ralph se ušklíbl.

„Ale on tam chodí - to přece víte.“

„Jenže on je lovec. Tamti všichni jsou lovci. To je rozdíl.“ Chvilku nikdo nepromluvil, pak Čuňas zabručel se skloněnou hlavou.

„Maso –“

Mrňousi jen rozšafně seděli, mysleli na maso a sliny se jim sbíhaly. Nahoře zase zahřměla dělová salva a suché palmové listí zajekalo v náhlém závanu horkého větru.

„Jsi hloupý malý kluk,“ pravil Pán much, „nic než nezkušený, hloupý malý kluk.“

Simon pohnul opuchlým jazykem, ale neřekl nic.

„Myslíš si, že to není pravda?“ zeptal se Pán much. „Že nejsi jenom hloupý malý kluk?“

Simon mu odpověděl stejně neslyšným hlasem.

„Tak vidíš,“ řekl Pán much, „nejlíp, když se sebereš a půjdeš si hrát s ostatními. Oni si myslí, že jsi střelený. A ty jistě nechceš, aby si Ralph myslel, že ti přeskočilo, vid’?“
Ralph máš přece moc rád, pravda? A co Čuňase a Jacka?“

Simon měl hlavu trochu zvrácenou nazad. Nemohl uhnout očima a v celém prostoru před ním se vznášel muší Pán. „Co tady pohledáváš tak docela sám? Nebojíš se mě?“ Simon se zachvěl.

„Není tu nikdo, kdo by ti pomohl. Jenom já. A já jsem Obluda.“

Simonova ústa se zkřivila námahou a pronesla slyšitelná slova.

„Jsi jenom prasečí hlava na kůlu.“

„Jak vás jen mohlo napadnout, že obluda je něco, co se dá ulovit a zabít?“ řekla hlava. Na okamžik se celý prales i ta ostatní, jen matně tušená místa, rozechvěla

ozvěnou pitvorného smíchu. „Ale tys to věděl, co? Že já jsem součástí tebe sama? Jen hádej dál, hadači! Že já jsem příčinou, proč se všechno hatí? Proč věci jsou takové, jaké jsou?”

A lesem zase prochvěl ten smích.

„No tak," pravil Pán much, „jdi teď zpátky k ostatním a hled', ať si na to celé už ani nevzpomeneš."

Simonovi šla hlava kolem. Oči měl přivřené, jako kdyby chtěl napodobit tu hnusnou věc na kůlu. Věděl, že jeden z jeho záchvatů se blíží. Pán much se nafukoval jako balón.

„Ale tohle je směšné. Víš přece náramně dobře, že tam dole najdeš zase mne - tak se ani nepokoušej mi uniknout!" Simonovo tělo se prohnulo a ztuhlo. Pán much promluvil učitelským hlasem:

„Tak teď už je toho právě dost. Ty mé ubohé, pobloudilé dítě, snad si nemyslíš, že tomu rozumíš líp než já?"

Chvilku bylo ticho.

„Varuju tě. Co nevidět se našňupnu. Jasně? Nikdo o tebe nestojí. Chápeš? My si na tomhle ostrově chceme užít trochu švandy. Jasně? Budeme se tady na tomhle ostrově bavit! Tak ne abys nám to chtěl překazit, ty můj ubohý pobloudilý chlapče, nebo -!"

Simon si uvědomil, že civí do ohromné tlamy. Uvnitř byla tma, která se ustavičně šířila.

„– nebo tě odkrouhnem," pravil Pán much, „chápeš? My všichni, Jack a Roger a Maurice a Robert a Bill a Čuňas a Ralph. Odděláme tě. Jasně?"

Simon už byl uvnitř tlamy. Zřítíl se dolů a ztratil vědomí.

9. KAPITOLA

Vyhlídko na smrt

Hradba mraků nad ostrovem se vršila stále výš. Nepřetržitý proud ohřátého vzduchu stoupal po celý den z hory do výše deseti tisíc stop; množství obíhajících par vystupňovalo jiskření tak, že vzduch div neexplodoval. Časně zvečera se slunce schovalo a jasné denní světlo vystřídala mosazně žlutá záře. I vzduch, který se tlačil na pevninu z moře, byl horký a nepřinášel osvěžení. Z vody, stromů a růžových skalních stěn vymizely barvy a na všechno těžce dosedaly bílé a hnědé mraky. Nikomu to neprospívalo, leda mouchám, jimiž se hlava jejích boha jen černala a které pokryly kupu vyvržených vnitřností tak, že vypadala jako hromádka blýskavého uhlí. I když Simonovi praskla céva v nose a vyhrkla mu krev, mouchy ho nechaly na pokoji, protože pikantní příchut prasete jim byla milejší.

Jakmile se Simonovi spustila krev, jeho záchvat pominul a přešel ve vyčerpaný spánek. Zatímco ležel pod rohoží z lián, den se připozdíval a dělostřelba v oblacích pokračovala. Konečně se Simon probudil a matně si uvědomil, že spočívá tváří na temné zemi. Ale ani tehdy se nepohnul a zůstal ležet s obličejem z jedné strany zabořeným v hlíně a tupě hleděl před sebe. Pak se otočil, skrčil nohy pod sebe, zachytil se lián a zkusil vstát. Jak se šlahouny zatřáslly, mouchy vystřelily se zlověstným bzučením z hromady vnitřností, ale hned se zase vrhly zpátky. Simon vstal. Světlo kolem něho bylo zcela nezemské. Pán much se vznášel na kůlu jako černý míč.

Simon promluvil hlasitě do mýtiny:

„Co se dá jiného dělat?“

Nic mu neodpovědělo. Simon se odvrátil od otevřeného prostranství a proplétal se mezi šlahouny tak dlouho, až se octl v šeru pralesa. Trmácel se zuboženě mezi kládami s tváří prázdnou a bezvýraznou, kolem úst a brady uschlou krev. Jen občas, když odhrnoval lana šlahounů stranou a hádal podle sklonu půdy, kudy má jít dál, jeho ústa utvářela slova, která však zůstala nevyřčena.

Věnce lián na kmenech zanedlouho prořídly a mezi stromy začal tu a tam prosakovat perleťový přísvit z oblohy. To byla páteř ostrova, lehce vyvýšený pás, který se táhl pod horou, kde prales už nebyl neproniknutelná džungle. Otvírala se tu

rozsáhlá prostranství posetá houštím a ohromnými stromy, a jak prales ustupoval, sklon půdy ukazoval Simonovi cestu vzhůru. Hmoždil se kupředu a občas zavrával únavou, ale ani jednou se nezastavil. Z očí se mu vytratila obvyklá záře a v jeho chůzi byla jakási nerudná zarputilost jako u starého člověka.

Zapotácel se pod nápoem větru a všiml si, že je venku z lesa, na skále pod mosazně žlutým nebem. Nohy pod ním podklesávaly a jazyk ho nepřestával bolet. Když vítr doletěl až na vrchol hory, Simon uviděl, že se tam cosi pohnulo a něco modrého se zatřepotalo na hnědém pozadí mraků. Vykročil opět kupředu, a nový závan větru, tentokrát silnější, udeřil do korun pralesa, až se ohnuly a zasténaly. Simon uviděl shrbenou postavu, která se na vrcholku hory náhle vzpřímila a pohlédla na něho dolů. Simon si zakryl obličej a plahočil se dál.

Mouchy tu postavu také našly. Její skoro živý pohyb je vždycky na okamžik zaplašil, takže se vznesly nad její hlavu jako temný mrak. Když se pak modrá látka pádaku zase složila na zem a to mohutné tělo se s povzdechem schýlilo do předklonu, mouchy se na něm usadily znovu.

Simon ucítil, jak mu kolena narazila na skálu. Popolezl kupředu a brzy všechno pochopil. Zašmodrchané provazy mu prozradily, jak funguje mechanismus této frašky; prohlédl si bílé nosní kosti, zuby, barvy hniloby. Uviděl, jak vrstvy gumy a plachtoviny nelítostně udržují pohromadě to ubohé tělo, které by jinak už uhnilo. Vtom zase zadul vítr a postava se nadzdvihla, poklonila se a ovanula Simona zkaženým dechem. Simon se zhroutil na všechny čtyři a zvracel, až se mu úplně vyprázdnil žaludek. Pak vzal do rukou provazy; vyprostil je ze škvír mezi balvany a osvobodil postavu z nedůstojného područí větru.

Konečně se otočil a pohlédl dolů na pobřeží. Oheň u plošiny zřejmě vyhasl, nevycházel z něho vůbec žádný kouř. Ale dál na pláži, za říčkou poblíž veliké kamenné desky, vystupoval k nebi tenký pramínek dýmu. Simon zapomněl na mouchy, zaclonil si oběma rukama oči a upřeně se zahleděl na kouř. I na tu vzdálenost poznal, že se kolem ohně shromáždila většina chlapců - dost možná že všichni. Nejspíš tam přesunuli celý tábor, aby byli dál od obludy. Při této myšlence se Simon obrátil k té ubohé, zhroucené, páchnoucí věci, která seděla vedle něho. Obluda se ukázala neškodná a strašlivá; a je třeba, aby se ostatní chlapci o tom dověděli co nejdříve. Simon se pustil dolů po úbočí hory a nohy mu vypovídaly službu. Jen taktak že vrával, ani při nejlepší vůli nedokázal víc.

„Nedá se dělat nic lepšího než se vykoupat," řekl Ralph. Čuňas zkoumal svým jediným sklem zataženou oblohu. „Tyhle mraky se mi nelíběj. Pamatuješ, jak lilo, když jsme přistáli?" „A bude cedit zas."

Ralph skočil do nádržky. Dva mrňousové, kteří doufali, že najdou osvěžení ve vodě teplejší než jejich krev, si hráli na mělčině. Čuňas si sundal brýle, obezřele vlezl do vody, a pak si je zase nasadil. Ralph se vynořil nad hladinu a stříkl na něho proud vody.

„Dávej pozor na mé brejle," řekl Čuňas. „Když mi je pocákáš, musím vylízt ven a vyčistit si je." Ralph po něm stříkl ještě jednou, ale minul ho. Zasmál se na Čuňase, očekávaje, že jako jindy uraženě zmlkne a stáhne se do ústraní. Ale tentokrát Čuňas praštil oběma rukama do vody.

„Přestaneš!" zařval. „Neslyšels mě?" Zuřivě cákal Ralphovi přímo do obličeje. „No tak, no tak," řekl Ralph. „Nečil se." Čuňas přestal plácát do vody.

„Bolí mě hlava. Kdyby se aspoň trochu vychladilo." „Kdyby tak začlo pršet."

„Kdybych tak moh jet domů."

Čuňas se opřel o příkrou písečnou stěnu nádrže. Voda mu osychala na vystouplém pupku. Ralph zamžoural na oblohu. Klesání slunce se dalo odhadnout jen podle toho, jak se mezi mračny posunovala skvrna světla. Poklekl ve vodě a rozhlédl se kolem sebe.

„Kam se poděli všichni kluci?" Čuňas se napřímil.

„Asi se válej v přístřešku." „Kde je Sameric?"

„A Bill?"

Čuňas ukázal za plošinu.

„Vypařili se támhletudy. Šli na Jackův mejdan." „Aťsi šli," řekl Ralph, celý nesvůj.

„Mně je to fuk." „Pro ten kousek masa –"

„A taky kvůli lovu," řekl Ralph zasvěceně, „a proto, aby si mohli hrát na divošský kmen a pomalovat se válečnými barvami."

Čuňas rozhraboval písek pod vodou a nedíval se na Ralpa.

„Snad bysme tam měli jít taky."

Ralph na něho rychle pohlédl a Čuňas zrudl.

„No víš - dali bysme pozor, aby se tam nic nestalo." Ralph ho znovu pocákal.

Ralph a Čuňas uslyšeli hluk slavnosti dlouho předtím, než dostihli Jackovu tlupu. V místě, kde palmy uvolnily široký pruh drnů mezi pralesem a pobřežím, vyrostl kus

trávníku. Jen krok pod okrajem drnu, tam, kam nedosahoval příliv, byl návát bílý písek, teplý, suchý a udusaný. A ještě níž pod ním byla skála, která se táhla směrem k laguně. Za ní se už rozprostíral jen úzký proužek písku a začínalo moře. Na skále hořel oheň a z opékaného vepřového masa kapal tuk do neviditelných plamenů.

Všichni chlapi z ostrova, vyjma Ralpha, Čuňase a Simona a těch dvou, kteří dohlíželi na pečení, se shromáždili na tom kusu drnu. Smáli se, zpívali a polehávali nebo dřepěli či stáli v trávě s kusem masa v ruce. Ale soudě podle jejich umaštěných obličejů, prasečí hody už končily; a někteří drželi v ruce kokosové skořápky a pili. Než slavnost začala, přivlekli doprostřed trávníku velikou kládu a na ní teď seděl Jack, pomalovaný a ověnčený jako modla. Na zelených listech vedle něho ležely hromady masa a ovoce a kokosové skořápky plné vody.

Čuňas a Ralph došli až k okraji travnaté plošiny; a jak je chlapi uviděli, jeden po druhém ztichli, až nakonec bylo slyšet jen jednoho, který hovořil s Jackem. Posléze ticho proniklo i k němu a Jack se na svém sedadle otočil. Dlouho se na Ralpha a Čuňase díval a jediný zvuk, který přehlušoval dunění moře od útesu, byl praskot ohně. Ralph odvrátil oči a Sam, který se domníval, že Ralph se k němu obrací s výčitkou, odložil ohryzanou kost a nervózně se zahihňal. Ralph nejistě vykročil, ukázal na jednu z palem a zašeptal něco tiše Čuňasovi; na to se oba zahihňali zrovna tak jako Sam. Vysokým krokem, aby se mu nohy nebořily do písku, vydal se Ralph na obchůzku kolem. Čuňas dělal, jako když si pohvizduje.

Právě v tom okamžiku chlapi, kteří pekli vepře, pojednou zdvihli z ohně veliký kus masa a rozběhli se s ním k trávníku. Vrazili do Čuňase a popálili ho a Čuňas začal ječet a poskakovat. Bouře smíchu okamžitě sblížila Ralpha s partou chlapců a všem se ulevilo. Čuňas se opět stal terčem všeobecného posměchu a kdekdo se cítil příjemně a normálně. Jack vstal a zamával oštěpem.

„Dejte jim nějaké maso.“

Chlapi s rožněm uřízli Ralphovi i Čuňasovi po šťavnatém kusu. Oba přijali tento dar a sliny se jim sbíhaly. Vstoje se pustili do jídla pod tím hřímavým mosazným nebem, jež zvučelo nadcházející bouří.

Jack znovu mávl oštěpem.

„Nadláblí jste se všichni, co hrdlo ráčí?“

Maso ještě zbývalo, syčelo na dřevěných rožních, povalovalo se v hromadách na zelených talířích. Čuňas, zaskočený svými laskominami, odhodil obranou kost dolů na pláž a sklonil se pro další kus.

Jack opakoval netrpělivě:

„Nadláblí jste se všichni jaksepatří?“

V jeho hlase bylo slyšet výstrahu, udílenou z majetnické pýchy, a chlapci pospíchali s jídlem, dokud byl ještě čas. Jack poznal, že hned tak nepřestanou, a povstal z klády, která byla jeho trůnem, a loudal se k okraji trávníku. Zpod svého pomalování shlížel dolů na Ralpha a Čuňase. Ti dva popošli kousek dál přes písek a Ralph jedl a díval se do ohně. Všiml si, jak jasně je teď vidět plameny v tom chmurném světle, ale nechápal, proč to tak je. Večer nadcházel, ale ne v poklidné nádheře, nýbrž s divokou hrozbou.

Jack promluvil: „Dejte mi napít!“

Henry mu přinesl vodu a Jack pil, pozoruje Čuňase a Ralpha přes zubatý okraj skořápky. V hnědých oblinách jeho paží spočívala síla a zpupnost mu seděla na zádech a vřeštěla mu do ucha jako opice.

„Všichni sednout.“

Chlapci se usadili do dvou řad na trávník před ním, jen Ralph a Čuňas zůstali stát o kus níž na měkkém písku. Jack si jich prozatím nevšímal; sklonil svou masku k sedícím chlapcům a ukázal na ně oštěpem.

„Kdo se připojí k mému kmenu?“

Ralph sebou trhl, až klopýtl. Někteří hoši se k němu otočili.

„Dal jsem vám jídlo,“ řekl Jack, „a mí lovci vás budou chránit před obludou. Kdo se připojí k mému kmenu?“

„Já jsem náčelník,“ řekl Ralph, „protože jste si mě zvolili.“

„A chtěli jsme udržovat oheň. Teď všichni běháte za jídlem –“

„Sám jsi taky přiběhl!“ vykřikl Jack. „Podívej se na tu kost, co držíš v ruce !“

Ralph zrudl.

„Ustanovil jsem vás k honitbě. To byla vaše práce.“ Jack si ho opět přestal všímat.

„Kdo se chce připojit k mému kmenu a užít trochu legrace?“

„Já jsem náčelník,“ řekl Ralph rozechvěle. „A co bude s ohněm? A já mám lasturu –“

„Teďka ji s sebou nemáš,“ řekl Jack jízlivě. „Nechals ji tam. Vidíš, hlavičko moudrá. A vůbec, tady na tomhle konci ostrova lastura neplatí –“

Znenadání udeřil hrom. Namísto temného dunění bylo v jeho rachotu slyšet ostrý třesk nárazu.

„Lastura platí tady taky," řekl Ralph, „a po celém ostrově." „Co teda chceš udělat?" Ralph si prohlížel řady chlapců. Nenašel u nich žádnou oporu a zase uhnul očima stranou, celý zmatený a zalitý potem. Čuňas mu pošeptal.

„Oheň - záchrana."

„Kdo se připojí k mému kmeni?"

„Já."

„A já taky."

„A já."

„Zaduju na lasturu," řekl Ralph udýchaně, „a svolám shromáždění."

„My to tady stejně neuslyšíme." Čuňas se dotkl Ralphovy ruky.

„Pojď pryč. Z toho kouká průšvih. A maso jsme dostali." Za pralesem vyšlehlo oslňující světlo a hrom udeřil tak silně, že se jeden mrňous rozbřečel. Mezi děti začaly padat veliké kapky deště a každou bylo zřetelně slyšet, jak se rozpleskla.

„Bude bouřka," řekl Ralph, „a zmoknete zrovna tak, jako když jsme tu přistáli. Teď jste s rozumem v koncích, co? Kde máte přístřešky? Co si teďka počnete?"

Lovci se dívali ustrašeně na oblohu a uhýbali pod nápory deště. Zachvátila je vlna neklidu, potáceli se sem a tam a bezúčelně pobíhali z místa na místo. Záblesky světla byly čím dál tím ostřejší a hrom burácel tak ohlušivě, že to bylo stěží snesitelné. Mrňousové začali běhat kolem dokola a ječet. Jack seskočil na písek.

„Zatancujem si! Pojdte! Budem tancovat!"

Klopýtaje v hlubokém písku, přeběhl k otevřené skalní plošině za ohništěm. Vzduch žíhaný zákmity blesku byl temný a hrůzný; chlapci spustili ohlušující pokřik a vrhli se za Jackem. Roger hrál prase, chrochtal a dorážel na Jacka a ten před ním uskakoval. Lovci popadli oštěpy, kuchaři rozně a ostatní chlapci kusy palivového dříví. Utvořili kruh a začali zpívat. Roger napodobil vyděšené prase, mrňousové pobíhali a poskakovali na vnější straně kruhu. Čuňase a Ralpa zachvátila pod tím hrozivým nebem dychtivá touha začlenit se do této pomatené, ale aspoň z části bezpečné pospolitosti. Byli rádi, že se mohou dotýkat snědých zad, té živé ohrady, která obklíčila strach a umožňovala jej zvládnout.

Zabijem obludu! Podřežem! Aťkrev vystříkne pod nožem!

Tanec nabíral pevnější rytmus a zpěv, z něhož se vytrácela počáteční povrchní rozjařenost, začal pulsovat jako pravidelný tep. Roger přestal hrát prase a stal se zase lovcem, takže střed kruhu zel prázdnotou. Někteří mrňousové si udělali vlastní kruh; a tyto vedlejší kruhy se otáčely stále dokola, jako kdyby se pouhopouhým opakováním mohlo dosáhnout bezpečí. Bylo to, jako by tu tepal a dupal jediný organismus.

Temné nebe rozervalo modravě bílá jizva. A za okamžik je zasáhl rachot hromu jako rána obrovitého biče. Zpěv v mukách stoupl o tón výš.

Zabijem obludu! Podřežem! Ať krev vystříkne pod nožem!

Z hrůzy teď vytryskla nová touha, hutná, naléhavá, slepá.

Zabijem obludu! Podřežem! Ať krev vystříkne pod nožem!

A opět se nad nimi zaklikatila ta modravě bílá jizva a sirnatý výbuch otřásl zemí. Mrňousové ječeli a potáčeli se kolem, prchající od okraje pralesa, a jeden z nich v slepém děsu protrhl kruh velkých chlapců.

„Do něj ! Do něj !“

Kruh se změnil v podkovu. A teď se cosi vyplížilo z pralesa. Pohybovalo se to těžce, nejistě. Jekot, který se zvedl před tou obludou, byl pronikavý jako bolest. Obluda se vpotáčela dovnitř podkovy.

Zabijem obludu! Podřežem! Ať krev stříká pod nožem!

Modravě bílá trhlina se nyní rozzela na nebi trvale, burácení hromu bylo nesnesitelné. Simon křičel něco o mrtvém člověku na vrcholu kopce.

Zabijem obludu! Podřežem! Rozsápem! Ať krev vystříkne pod nožem!

Klacky dopadly a nový kruh se uzavřel jako tlama se skřípěním a jekotem. Obluda klečela uprostřed kruhu, ruce zkřížené přes obličej. Vykřikovala do toho ohavného rámusu cosi o mrtvole na kopci. Pak se probíla kupředu a přepadla přes rázný okraj skály na písek u vody. Celý dav okamžitě vyrazil za ní, hnal se po skále dolů, vrhl se

na obludu a vřískal, bil, kousal, trhal. Nebylo slyšet ani jediné slovo a nic se nehýbalo jen zuby a pařáty, které rvaly a drásaly.

Pak se mraky rozestoupily a déšť se spustil jako vodopád. Voda se řinula z vrcholu hory, rvala listí a větve ze stromů, crčela jako studená sprcha na zmítající se hromadu na písku. Ve chvílce se hromada rozpadla a jednotlivé postavy odvrávoraly pryč. Jen obluda zůstala tiše ležet několik metrů od moře. I v tom dešti bylo vidět, jak malá ta obluda je; a její krev už začala třísnit písek.

Prudký vítr teď zahnal déšť stranou a setřásl vodu ze stromů v pralese. Padák na vrcholu hory se nafoukl a vznesl; postava sklouzla, zvedla se na nohy, otočila se kolem své osy a spustila se kolísavě dolů nesmírnou vrstvou vlhkého vzduchu, dupajíc nemotornýma nohama po korunách vysokých stromů; padala níž a ještě níž, až se snesla na pláž, a chlapi se s jekotem rozprchli do tmy. Padák přenesl postavu přes zčeřenou lagunu, přehodil ji přes útes a hnal ji dál do moře.

Kolem půlnoci déšť ustal a mraky se rozptýlily, takže nebe bylo už zase poseto neuvěřitelnými svítilnami hvězd. Potom se ztišil i větřík a ustal všecken hluk kromě crkotu vody, která vytékala ze spár v kůře a skapávala z listu na list, až na hnědou půdu ostrova. Vzduch byl chladný, vlahý a čistý; a zanedlouho ustalo i pleskání vody. Obluda ležela zhroucená na bledé pláži a skvrny se kolem ní rozlévaly píď po pídi.

Okraj laguny se proměnil ve světélkující stuhu, která se sotva znatelně posunovala podle toho, jak se zvedala obrovská vlna přílivu. Čistá voda obrážela čisté nebe a zářivé úhly souhvězdí. Světélkující čára se vlnila kolem zrníček písku a malých oblázků; každý nejprve obkroužila důlkem napětí a pak jej náhle s neslyšným přitakáním pohltila a spěchala dál.

Vlna jasů postupující podél okraje mělčiny při pobřeží byla plná podivných bytostí s těly utkanými z měsíčních paprsků a s ohnivýma očima. Tu a tam si některý větší oblázek podržel vrstvu okolního vzduchu a přikryl se rouškou z perel. Příliv se vzdouval přes písek zjizvený deštěm a všechno uhlazoval stříbrným povlakem. Nyní se dotkl nejbližší skvrny, která vyprýštila ze zhrouceného těla, a ty zářivé bytosti se shromáždily na jejím okraji a vytvořily mihotavou skvrnu světla. Voda stoupala dál a oděla jasem Simonovy hrubé vlasy. Obrys jeho tváře byl obtažen stříbrem a křivka jeho ramene se změnila v sošný mramor. Ty podivné ochotné bytosti s ohnivýma očima a plazivými výpary se horlivě zahemžily kolem jeho hlavy. Tělo se na písku

nepatrně nadzdvihlo, z úst unikla bublina vzduchu, vlhce žbluňkla a pak tělo jemně vklouzlo do vody.

Kdesi za potemnělou křivkou světa slunce a měsíc působily svou silou; a vrstva vody na planetě zemi se lehce vydula a zadržela na jedné straně, zatímco se pevné jádro otáčelo. Mohutná vlna přílivu se sunula dál podél ostrova a voda stoupala.

Obklopeno věncem všetečných zářivých tvorečků, Simonovo mrtvé tělo, samo pouhý stříbrný přelud pod neochvějnými souhvězdími, tiše vyplulo na širé moře.

10. KAPITOLA

Mušle a brýle

Čuñas se pozorně díval na přicházející postavu. V poslední době míval někdy dojem, že vidí líp, když si sundá brýle a přiloží si to své jediné sklo k druhému oku; ale i tím lepším okem viděl, že Ralph zůstal nepochybně Ralphem i po tom, co se stalo. Teď se objevil mezi kokosovými palmami, kulhavý a špinavý a z chundele plavých vlasů mu čouhaly suché listy. Jedno jeho oko vypadalo jen jako štěrbina v napuchlé tváři a na pravém kolenu měl veliký strup. Zastavil se na okamžik a zamžoural na postavu sedící na plošině.

„To jsi ty, Čuňasi? Nikdo víc tu nezůstal?“ „Ještě nějaký mrňousové.“

„Ty se nepočítají. A velcí žádní?“

„Jo - ještě Sameric. Šli někam na dříví.“ „A už nikdo?“

„Já už vo nikom nevím.“

Ralph opatrně vylezl na plošinu. Hrubá tráva byla ještě slehlá v místech, kde dříve zasedalo shromáždění; křehká bílá lastura dosud svítila vedle oblyskaného sedátka. Ralph si sedl do trávy obličejem k náčelnickému místu a k lastuře. Čuñas poklekl po jeho levici a pak bylo dlouho ticho.

Konečně si Ralph odkašlal a něco zašeptal. Čuñas se otázal také šeptem:

„Cos to říkal?“

Ralph promluvil nahlas: „Simon.“

Čuñas neřekl nic, jen vážně pokývl. Zůstali sedět a zírali oslabeným zrakem na náčelnické sedadlo a na třpytivou lagunu. Zelené světlo a lesklé skvrny slunečního jasu si pohrávaly na jejich zhanobených tělech.

Posléze Ralph vstal a šel k lastuře. Vzal ji láskyplně do obou rukou a poklekl, opíraje se o kmen stromu.

„Ty, Čuňasi.“ „No?“

„Co si teď počnem?“ Čuñas pokynul k lastuře.

„Moh bys „-

„Svolat shromáždění?“

Ralph se řezavě zasmál, když pronesl to slovo, a Čuñas se zamračil.

„Jseš pořád náčelník.“ Ralph se opět zasmál. „Jseš. Náš náčelník.“ „Mám lasturu.“

„Ralphe, přestaň se takhle smát. Hele, nech si to, jo? Co si ty druhý pomyslej?“

Konečně Ralph přestal. Chvěl se. „Čuňasi.“

„Co?“ „To byl Simon.“ „Tos už říkal.“ „Čuňasi.“ „Co?“

„Byla to vražda.“

„Přestaň!“ vřískl Čuňas. „K čemu je to dobrý, takhle mluvit?“

Vyskočil a postavil se nad Ralpha.

„Bylo tma. A pak tamto - ten hnusnej tanec. A blejskalo se a hřmělo a pršelo. Měli jsme strach!“

„Já neměl strach,“ řekl Ralph pomalu, „já - já nevím, co se to se mnou dělo.“

„Měli jsme strach!“ řekl Čuňas rozčileně. „Mohlo se stát všechno možný. Nebyla to - to, co tys řekl.“

Mával rukama, hledal v paměti nějakou frázi. „Ale Čuňasi!“

Ralphův hlas, hluboký a zkormoucený, zarazil Čuňasovy posunky. Čuňas sklonil hlavu a čekal. Ralph s lasturou v náručí se pohupoval sem a tam.

„Nechápeš to, Čuňasi? To, co jsme udělali „Možná že je ještě –“

„Ne.“ „Třeba jenom tak dělal, jako že –“

Čuňasovi selhal hlas, když se podíval Ralphovi do obličeje. „Tys byl venku. Venku z kola. Vůbec ses dovnitř nedostal. Nechápeš, co jsme - co oni udělali?“

V jeho hlase byl hnus, ale zároveň i jakési horečné vzrušení.

„Copaks to neviděl, Čuňasi?“

„No moc dobře ne. Dyť já mám teďka jen to jedno voko. Na to bys neměl zapomínat, Ralphe.“

Ralph se nepřestával kolébat dopředu a dozadu.

„Byla to nehoda,“ řekl Čuňas zčista jasná, „tak to je. Zkrátka a dobře nehoda.“ Hlas mu znova vřískavě přeskočil. „A vůbec, von si přileze docela potmě - co ho to napadlo, takhle se přišourat ze tmy! Byl praštěnej. Říkal si vo to.“ Zase už divoce mával rukama. „Byla to nehoda.“

„Tys neviděl, co vyváděli –“

„Koukej, Ralphe, musíme to pustit z hlavy. Nic dobrýho z toho nepojde, když na to budeme furt myslet, chápeš?“

„Já se bojím. Mám strach. Z nás. Chci domů. Pane bože, jak já chci domů!“

„Byla to nehoda,“ opakoval Čuňas paličatě, „nehoda a basta.“

Sáhl Ralphovi na nahé rameno a Ralph se pod tím lidským dotekem zachvěl.

„A hele, Ralphe," Čuñas se rychle rozhlédl a přiklonil se blíž - „neříkej nikomu, že jsme u toho tancování taky byli. Ať se to nedoví Sameric."

„Ale vždyť jsme tam byli!" Čuñas zavrtěl hlavou.

„Ale až nakonec. V té tmě si toho nikdo nevšim. A vůbec, sám jsi říkal, že jsem byl z kola venku

„Já taky," zahučel Ralph, „já byl taky venku." Čuñas dychtivě přikývl.

„Tak je to správný. My byli venku. Nic jsme neudělali, nic jsme neviděli."

Čuñas se odmlčel a pak pokračoval. „Budeme tady žít spolu, my čtyři –“

„Jenom čtyři. Není nás dost na udržování ohně." „Zkusíme to. Vidíš, já ho zapálil."

Sam a Eric vyšli z pralesa a táhli velikou kládu. Hodili ji vedle ohně a zamířili ke koupališti. Ralph vyskočil.

„Hele, vy dva!"

Dvojčata se na okamžik zarazila, ale pak šla dál. „Jdou se vykoupat, Ralphe."

„Radši ať to máme za sebou."

Dvojčata byla nesmírně překvapena, že vidí Ralpha. Oba chlapci zrudli a zadívali se do vzduchu někam za Ralphovu hlavu.

„Ahoj. To je náhoda, že jsme se zase tak sešli, Ralphe." „Byli jsme zrovna v lese –“

„– sbírali jsme dříví na oheň –“

„– my jsme se včera večer ztratili."

Ralph si prohlížel prsty u nohou.

„Vy jste se ztratili po –“

Čuñas si čistil sklo.

„Po těch hodech," řekl Sam zdušeným hlasem. Eric přikývl.

„No po těch hodech."

„My šli brzo pryč," řekl Čuñas rychle, „protože jsme byli unavený."

„My taky –“

„– hodně brzy –“

„– byli jsme moc unavení –“

Sam si sáhl na šrám na čele a pak spěšně ucukl. Eric si ohmatával rozbitý ret.

„No, byli jsme strašně unavení," opakoval Sam, „tak jsme se brzo zdejchli. Byl to hezký –“

Vzduch ztěžkl nevyslovenou zkušeností.

Sam se zavrtěl a to hnusné slovo z něho vyhrklo: „– tanec?"

Vzpomínka na tanec, jehož se žádný z nich nezúčastnil, křečovitě otřásla všemi čtyřmi chlapci.

„My jsme šli brzo pryč.“

Když Roger došel až k šíji, která spojovala skalní hrad s ostrovem, nepřekvapilo ho, že byl zastaven hlídkou. Počítal už během té strašné noci, že aspoň někteří příslušníci kmene budou chtít to nejbezpečnější místo uhájit před hrůzami ostrova. Hlas se ozval ostře až úplně seshora, kde byly skály nakupeny na sebe od největší do nejmenší.

„Stát! Kdo přichází?“ „Roger.“

„Přístup blíže, příteli.“ Roger přistoupil blíže.

„Copaks neviděl, že jsem to já?“

„Náčelník nařídil, že musíme každého zastavit.“ Roger zašilhal vzhůru.

„Stejně bys mě nemoh zadržet, kdybych chtěl vylézt nahoru.“

„Že ne? Tak polez a podívej se.“

Roger se vyšplhal po útesu jako po žebříku. „Koukni se na tohle.“

Pod nejvyšší balvan byla podložena kláda a jiná byla pod ní vzpříčena jako páka.

Robert stiskl páku a balvan zaskřípal. Kdyby se do ní opřel vší silou, balvan by se zřítíl s rachotem až dolů na ostrovní šíji. Roger byl nadšen.

„Náčelník je ale sekáč, co?“ Robert přikývl.

„Veme nás na loveckou výpravu.“

Pohodil hlavou směrem k vzdáleným přístřeškům, kde se nit bílého kouře vzpínala k nebi. Roger se posadil až na samý okraj srázu, ohlížel se chmurně dozadu na ostrov a ohmatá

val si prsty viklavý zub. Jeho pohled utkvěl na vrcholu vzdálené hory a Robert změnil námět dřív, než se o něm rozhovořil.

„Namlátí Wilfredovi.“ „Proč?“

Robert neurčitě potřásl hlavou.

„To nevím. Nic neříkal. Naštval se a nařídil, že máme Wilfreda uvázat. Wilfred byl –“ zahihňal se rozčileně - „byl uvázaný bůhvíkolik hodin a čekal.“

„Ale copak náčelník ani neřek proč?“ „Já nic neslyšel.“

Rogera, jak tam seděl na té obrovité skále pod pražícím sluncem, osvítila tato slova jako zjevení. Přestal si viklat zubem, zůstal sedět tiše jako pěna a probíral v duchu

nesmírné možnosti, které skýtá nezodpovědná moc. Pak už beze slova slezl dolů po zadní straně skály a vydal se k jeskyni, kde se shromáždili ostatní příslušníci kmene. Náčelník tam seděl po pás nahý, obličej vymazaný pod bílou a červenou barvou. Jeho divoši byli rozloženi v polokruhu kolem něho. Zbitý a odvázaný Wilfred hlasitě popotahoval v pozadí. Roger si přisedl k ostatním.

„Zítřa," pokračoval náčelník v hovoru, „půjdem na hon znovu."

Ukázal oštěpem na několik divochů.

„Někteří z vás tu zůstanou a budou vylepšovat jeskyni a hlídkovat u brány. Vezmu s sebou pár lovců a přinesu maso. Stráž u brány se postará, aby se sem tamti druzí nevpížíli –“

Jeden divoch zvedl ruku a náčelník k němu obrátil krutě pomalovanou tvář.

„Proč by se sem chtěli vpížit, náčelníku?" Náčelník odpověděl neurčitě, ale vážně.

„Pokusí se o to. Budou nám chtít všechno překazit. A proto musí být stráž u brány ostrážitá. A potom – "

Náčelník se odmlčel. Chlapci uviděli, jak se z jeho úst vymrštil neuvěřitelně růžový trojúhelníček, přešel přes rty a pak zase zmizel.

„– a potom, víte, co kdyby sem chtěla vniknout obluda. Pamatujete, jak se připlazila – "

Celý půlkruh se zachvěl a souhlasně zahučel.

„Přišla - v přestrojení. Kdoví, jestli se neukáže zas, třebaže jsme jí dali prasečí hlavu, aby se najedla. Tak dávejte si pozor a buďte ve střehu.“

Stanley zvedl předloktí ze skály a natáhl tázavě prst. „No?"

„Ale copak jsme, copak jsme ji -?" Zavrtěl se a pohlédl k zemi.

„Ne!" V tichu, které následovalo, každý z divochů se snažil utéci před vlastní pamětí.

„Ne! Copak bychom ji vůbec mohli - zabít?"

Zpola uklidnění, zpola vyděšení možností dalších hrůz, divoši znovu zahučeli.

„Vyhýbejte se hoře," řekl náčelník slavnostně, „a až zase půjdete na hon, darujte obludě hlavu kořisti."

Stanley opět zvedl prst.

„Já myslím, že ta obluda na sebe vzala jinou podobu." „Možná," řekl náčelník.

Teologická úvaha se přímo nabízela. „Každopádně uděláme nejlíp, když s ní budem zadobře. Člověk nikdy neví, co si umane."

Divoši se nad tím zamysleli. A pak se zachvěli, jako kdyby se do nich opřel závan větru. Náčelník si povšiml účinku svých slov a rázně povstal.

„Ale zítra jdeme na hon, a až budeme mít maso, uspořádáme hody –“

Bill zvedl ruku. „Náčelníku!“ „Ano?“

„Čím si budem zapalovat oheň?“

Náčelníkův ruměnc skryla bílá a červená hlínka. Do jeho nejistého mlčení se opět rozšumělo reptání kmene. Pak náčelník zvedl ruku.

„Vezmeme oheň těm druhým. Poslouchejte: Zítra půjdem na hon a seženem si maso. Dneska se vydám ještě se dvěma lovci - kdo půjde se mnou?“

Maurice a Roger zvedli ruce. „Maurici –“

„Prosím, náčelníku?“ „Kde měli ten oheň?“

„Tam vzadu na tom starém místě u ohňové skály.“ Náčelník přikývl.

„Vy ostatní si můžete jít lehnout hned po západu slunce. Ale my tři, Maurice, Roger a já, máme práci. Vyjdeme, těsně než slunce zapadne –“

Maurice zvedl ruku.

„Ale co jestli potkáme –“

Náčelník odbyl tuto možnost mávnutím ruky.

„Budeme se držet na písku při moři. No a kdyby se ukázala, tak si zase - zase si zatancujeme.“

„Jen my tři?“

Repot se znovu zvedl a pomalu utichal.

Čuňas podal Ralphovi brýle a vyčkával, až mu jeho zrak zase vrátí. Dřevo bylo vlhké; zapalovali je teď už potřetí. Ralph odstoupil od ohniště a řekl si sám pro sebe:

„Už nechcem zažít ani jednu noc bez ohně.“

Ohlédl se provinile na tři chlapce, kteří stáli vedle něho. Bylo to poprvé, kdy přiznal, že oheň má dvojí funkci. Jednou z nich nesporně bylo přivolávat záchranu sloupem kouře, teď však měl být kromě toho i jejich krbem a utěšovat je, než usnou. Eric foukal na dříví tak dlouho, až zažhnulo a rozhořelo se malým plaménkem. Vyvalila se vlna bílého a žlutého čoudu. Čuňas si zase vzal brýle a spokojeně se díval na kouř. „Kdybysme si tak uměli udělat rádio!“

„Nebo eroplán –“ „– nebo člun.“

Ralph dal k lepšímu svou špetku blednoucí znalosti světa. „Možná že by nás rudí zajali.“

Eric si odhodil vlasy z čela. „Ti by byli lepší než –“

Nechtěl nikoho jmenovat a Sam za něho dokončil větu tím, že pokynul hlavou směrem k druhému konci pláže.

Ralph si vzpomněl na bezvládnou postavu pod padákem. „Říkal něco o nějakém mrtvém člověku " Bolestně se zarděl nad tímto přiznáním, že se tenkrát přece zúčastnil tance. Začal horlivě, celým tělem rozdmýchávat oheň. „Tak nezhasínej - hybaj vzhůru!"

„Toho kouře je pořád míň."

„Už zase potřebujeme víc dřeva a je takové vlhké." „Já nemít to astma – "

Odpověď už byla automatická.

„S tím ásma se dej vycpat."

„Když se tahám s kládama, tak hned dostanu zlý astma. Mrzí mě to, Ralphe, ale nemůžu si pomoci."

Tři hoši zašli do lesa a přinesli náruče ztrouchnivělého dřeva. Zase se zvedl hustý žlutý dým.

„Pojďme si najít něco k jídlu.“

S oštěpy v rukou zašli vespolek k ovocným stromům a bez dlouhých řečí se chvatně cpali ovocem. Když vyšli z pralesa, slunce zapadalo a z ohně zbyly jen oharky, kouř nebylo vidět žádný.

„Já už nemůžu nosit dříví," řekl Eric. „Jsem strašně unavený."

Ralph si odkašlal.

„Tam nahoře jsme dokázali oheň udržovat."

„Jenže ten byl malý. A tenhle musí být velikánský."

Ralph přihodil kus dřeva a díval se na kouř, který stoupal do šera.

„Musíme ten oheň udržet." Eric sebou praštil na zem.

„Já jsem tak hrozně utahaný. A k čemu je to vůbec dobré?"

„Ericu!" vykřikl Ralph rozhořčeně. „Takhle nemluv!" Sam poklekl vedle Erica.

„No tak řekni sám - k čemu je to dobré?"

Uražený Ralph se snažil rozpomenout. Oheň je přece nesporně k něčemu dobrý.

Nade všechno dobrý.

„Dyť Ralph vám to už tolikrát povídal," řekl Čuňas nevrle. „Jak jinak nás můžou zachránit?"

„No ovšem! Jestli nebudeme mít kouř –“ Podřepil před nimi v stále houstnoucím šeru.

„Nechápete to? Ty řeči o tom, že bychom si měli udělat rádio nebo člun, nemají hlavu ani patu."

Natáhl ruku a sevřel prsty v pěst.

„Z tohohle maléru nám může pomoci jenom jediná věc. Hrát si na honitbu, to dovede každý, kdekdo by dovedl obstarat maso – “

Pohlížel z jedné tváře na druhou. A právě v tom okamžiku, ve chvíli největšího, nejhoroucnějšího přesvědčení, mu ta opona znovu zaclonila mozek a Ralph zapomněl, co jim vlastně chtěl říct. Klečel tam, pěst zaťatou, a slavnostně civěl z jednoho na druhého. A vtom opona zase vylétla vzhůru.

„No ovšem. A proto musíme mít kouř, a ještě větší kouř „Ale vždyť to nedokážeme! Podívej se sám!“

Oheň jim dohořival před očima.

„Když se mají dva starat o oheň,“ řekl Ralph zpola sám pro sebe, „znamená to fachat dvanáct hodin denně.“

„My už nemůžeme nosit dříví, Ralphe –“ - v téhle tmě –“

„– a v noci – “

„Mohli bysme ho zapálit dycky ráno,“ řekl Čuňas.

„V noci stejně nikdo žádnéj kouř nevidí.“

Sam horlivě přikyvoval.

„Bylo to docela jiné, dokud byl oheň –“

„– tam nahoře.“

Ralph vstal a v houstnoucej tmě si připadal podivně bezbranný.

„Tak nechme ten oheň už pro dnešek plavat.“

Šel před ostatními k prvnímu přístřešku, který, ač hodně vetčný, dosud stál. Uvnitř byla lůžka ze suchého listí, které šustilo při každém doteku. Ve vedlejším přístřešku brebtal nějaký mrňous ze spaní. Všichni čtyři velcí chlapi vlezli pod přístřešek a zahrabali se do listí. Dvojčata ležela spolu a Ralph a Čuňas si lehli na druhý konec. Chvilí bylo slyšet jen praskání a šelest listí, než se chlapi uvelebili.

„Čuňasi!“

„Co Je?“

„Všechno v pořádku?“ „Jakž takž.“

Konečně se v chatce až na občasné zaharašení rozhostilo ticho. Obdélník tmy ozdobené blyštivými cetkami jim visel před očima a od útesu k nim zaléhal dutý hukot příboje. Ralph se chystal jako každou noc hrát si na to, co by bylo, kdyby . . . Kdyby například mohli být dopraveni domů tryskáčem, tak by ještě před rozbřeskem přistáli na tom velkém letišti ve Wiltshire. Pak by jeli autem; ne, aby všechno bylo dokonalé, musí cestovat vlakem celou tu dálku až do Devonu a nastěhovat se zase

do tamtoho domku. Pak by divocí poníci zase chodili ke zdi na samém konci zahrady a koukali by přes zeď . . .

Ralph se neklidně převracel na listí. Dartmoor je divoký kraj, i poníci jsou divocí. Ale divočina už ztratila pro Ralpa všechn půvab.

Jeho myšlenky sklouzly k představě spořádaného města, kam by žádná divočina nemohla proniknout. Co může být bezpečnější než třeba autobusové nádraží se všemi těmi lampami a vozidly?

A najednou z ničeho nic Ralph tančil kolem kandelábru lampy. Ze stanice právě vyjížděl autobus, takový prapodivný autobus . . .

„Ralph, Ralph!“ „Co se děje?“

„Nedělej takovej randál –“ „Promiň.“

Z temnoty na druhém konci přístřešku se ozvalo strašlivé zasténání a chlapci se roztřáslí leknutím, až listí pod nimi zapraskalo. Sam a Eric se chytli do křížku a prali se spolu. „Same! Same!“

„Ty - Ericu!“

Za chvílku bylo zase ticho. Čuňas řekl pošeptu Ralphovi: „Musíme se z tohohle dostat.“

„Jak to myslíš?“

„Musej nás už zachránit.“

Poprvé toho dne a navzdory tíživým temnotám se Ralph zachechtal.

„Myslím to vážně,“ šeptal Čuňas. „Jestli se brzo nedostanem domů, začne nám všem strašit ve věži.“

„Zvencnem se.“ „Zblbnem.“ „Zfanfrníme se!“

Ralph si odhrnul vlhké prameny vlasů z čela. „Napiš dopis tetičce.“

Čuňas o tom vážně podumal.

„Já nevím, kde vona teďka je. A nemám ani vobálku, ani známku. A tady není žádná schránka na dopisy. Ani počťák.“ Ralph by celý šťastný, jak se mu jeho žertík vydařil.

Roz

chechtal se, že vůbec nemohl přestat, svíjel se a mlátil sebou o zem.

Čuňas ho důstojně pokáral:

„Nic tak náramně legračního jsem neřek – “

Ralph se hihňal dál, ačkoli ho už bolelo na prsou. Jeho křečovitě pohyby ho tak vyčerpaly, že chvílemi zůstával ležet udýchaný a zchvácený a jen čekal na další záchvat. A uprostřed jedné takové přestávky ho přepadl spánek.

„– Ralphe, už zase jsi dělal randál. Buď zticha, Ralphe protože –“

Ralph se vyhrabal z listí a sedl si. Byl rád, že ho Čuňas zburcoval ze spánku, neboť ten divný autobus byl tentokrát bližší a zřetelnější.

„Co - protože?“

„Buď zticha a poslouvej !“

Ralph se zase opatrně uložil a listí pod ním zašumělo dlouhým povzdechem. Eric něco vykřikl a pak už ležel tiše. Tma, až na neužitečný hvězdnatý obdélník, byla hustá jako přikrývka.

„Nic neslyším.“ „Venku se něco hejbá.“

Ralphovi se zježily vlasy. Krev mu zahučela v hlavě, až všechno přehlušila, a pak se zase ztišila.

„Já ještě pořád nic neslyším.“ „Poslouvej. Dej si načas.“

Docela jasně a zřetelně a jenom asi metr od zadní stěny přístřešku praskla větévka. Ralphovi opět zaburácela krev v uších a zmatené představy se mu vyrojily v hlavě. Souhrn všech těchto vidin se plížil kolem přístřešků. Ralph ucítil Čuňasovu hlavu na svém rameni a křečovitý stisk jeho ruky. „Ralphe! Ralphe!“

„Mlč a poslouvej.“

Ralph se zoufale modlil, aby obluda dala přednost mrňousům.

Zvenčí zašeptal strašlivý hlas: „Čuňasi - Čuňasi –“ „Přišla!“ hekl Čuňas. „Je vopravdická!“

Přitiskl se k Ralphovi a zalapal po dechu. „Čuňasi, pojd' ven. Já tě chci, Čuňasi.“

Ralph přitiskl rty na Čuňasovo ucho. „Ani nemukej.“

„Čuňasi - kde jsi, Čuňasi?“

Něco se otřelo o zadní stěnu přístřešku. Čuňas byl chvíli zticha, ale pak dostal záchvat astma. Prohnul se v zádech a začal tlouci nohama do listí. Ralph se od něho odtáhl.

U vchodu do přístřešku se ozvalo divoké zavrčení a něco živého vrazilo s dupotem dovnitř. Kdosi klopytl přes Ralpha a v Čuňasově koutě se rozpoutala vřava - vrčení, rány, poletující údy. Ralph vyrazil; a pak už se octl v jednom chumlu s nejméně tuctem těl, jak se mu zdálo, a všichni se váleli po zemi, bili se, kousali a škrabali. Rvali ho a kopali, někdo mu strčil prsty do úst a Ralph se do nich zakousl. Něčí pěst se odtáhla a zase dopadla jako píst, až se v celém přístřešku zajiskřilo. Ralph se stočil stranou na nějakém svíjejícím se těle a ucítil na tváři horký dech. Začal bušit do obličeje pod sebou zařatou pěstí jako kladivem; a mlátil s rostoucí, hysterickou

zběsilostí, když ucítil, že se ten obličej pokryl čímsi kluzkým. Pojednou se zdola vymrštilo koleno a zasáhlo ho mezi nohy a Ralph přepadl na stranu udolán bolestí, a bitva se přehnala přes něho. A vtom se přístřešek zřítíl a nadobro rozsypal; a ty neznámé příšery se daly na ústup a proboujovaly si cestu ven. Temné postavy se vyproštovaly z trosek a prchaly a za chvíli už bylo zase slyšet křik mrňousů a Čuňasovo supění.

Ralph zavolal přeskakujícím hlasem:

„Vy mrňousové, hleďte, ať zase spíte. Poprali jsme se s těmi druhými. Teď spěte.“

Sam a Eric přišli blíž a zírali na Ralpha. „Jste vy dva v pořádku?“

„Já myslím, že jsem –“ „– a mě zmlátili.“

„Mě taky. Jak je Čuňasovi?“

Vytáhli Čuňase z trosek a opřeli ho o strom. Noc byla chladná a očištěná od bezprostředních hrůz. Čuňas začal trochu volněji oddechovat.

„Ublížili ti, Čuňasi?“ „Moc ne.“

„To byl Jack a jeho lovci,“ řekl Ralph hořce. „Copak nás nemůžou nechat na pokoji?“

„Ale my jsme jim taky dali na frak,“ řekl Sam. Poctivost ho přiměla, aby dodal:

„Hlavně tys je roznes jaksepatří. Já jsem se celý zapletl tam v tom koutě.“

„Já to jednomu pořádně nandal,“ řekl Ralph. „Namlátil jsem mu, co se do něj vešlo.“

Ten se tak honem zase nepřijde s náma prát.“

„Já se taky nedal,“ řekl Eric. „Když jsem se vzbudil, někdo mě kopal do obličeje.“

Myslím, že ho mám až hrůza zakrvácený, Ralphe. Ale nakonec jsem ho přepral.“

„Cos udělal?“

„Vyrazil jsem kolenem,“ řekl Eric se skromnou pýchou, „a nakop jsem ho do koulí.“

Měls slyšet, jak zařval! Ten se taky hned tak nevrátí. Takže jsme to zaváleli docela slušně.“

Ralph sebou ve tmě prudce cukl; ale pak slyšel, jak si Eric ohmatává ústa.

„Co se ti stalo?“

„To nic, jen se mi viklá zub.“ Čuňas skrčil nohy.

„Já nejdřív myslel, že si přišli pro lasturu.“

Ralph se rozběhl přes bledou pláž a vyskočil na plošinu. Lastura se stále ještě třpytila vedle náčelnického sedadla. Chvilku se na ni díval a pak se vrátil k Čuňasovi.

„Lasturu neodnesli.“

„Já vím. Ty si nepřišli pro lasturu, ale pro něco docela jiného. Ralphe - co si teď počnu?“

Daleko odtud klusaly tři postavy po oblouku pláže ke skalnímu hradu. Držely se až dole u vody, co nejdál od pralesa. Chvillemi si tiše prozpěvovaly, chvillemi dělaly přemety u světélkujícího pásu, který se pohyboval na pokraji vody. Náčelník vytrvale klusal v čele, rozjařen svým hrdinským činem. Teď je teprve opravdovým náčelníkem; pohazoval si oštěpem a zabodával jej do vzduchu. V jeho levé ruce se houpaly Čuňasovy rozbité brýle.

11. KAPITOLA

Skalní hrad

Za rozbřesku, kdy se nakrátko ochladilo, shromáždili se všichni tři chlapci kolem černé šmouhy, kde býval jejich oheň, a Ralph poklekl a foukal. Šedivé péřovité vločky popela se pod jeho dechem rozlétly na všechny strany, ale nezasvitla mezi nimi ani jiskřička. Dvojčata ho úzkostně pozorovala a Čuňas seděl s nevidomým výrazem za neproniknutelnou zástěnou světla. Ralph nepřestával foukat, až mu námahou hučelo v uších, ale první závan jitřního vánku převzal tu práci za něho a zalepil mu oči popelem. Ralph si dřepel na paty, zaklel a začal si vytírat slzy z očí. „Nemá to cenu.“

Eric se na něho díval skrze masku uschlé krve. Čuňas zamžoural přibližně tím směrem, kde seděl Ralph.

„Se ví, že ne, Ralphe. Teď je s vohněm ámen.“

Ralph přiklonil obličej asi na půl metru od Čuňasova. „Vidíš mě?“

„Trošku.“

Ralph si přestal přidržovat oteklou tvář a ta mu přikryla oko jako chlopeň.

„Sebrali nám oheň.“

Ralph zavřískl: „Ukradli ho!“

„To jsou celí voni,“ řekl Čuňas. „Voslepili mě. Chápeš? Takovej je Jack Merridew.“

Svolej shromáždění, Ralphe, musíme se rozhodnout, co budeme dělat.“

„Shromáždění jenom pro nás?“

„Je to už to jediný, co nám zbejvá. Same - pojď, ať se vo tebe vopřu.“

Všichni se odebrali na plošinu.

„Zaduj na lasturu,“ řekl Čuňas. „Zaduj hodně hlasitě, co nejvíc můžeš.“

Prales zazvučel ozvěnou; a ptáci vzlétli s pokřikem z korun stromů, tak jako onoho prvního rána, teď vzdáleného celé věky. Pláž po obou stranách byla pustá. Několik mrňousů vylezlo z přístřešků. Ralph usedl na ohlazený kmen a tři ostatní zůstali stát před ním. Pokývl a Sam a Eric si sedli po jeho pravici. Ralph vložil lasturu Čuňasovi do rukou. Čuňas držel tu skvoucí věc opatrně a mžoural na Ralpha.

„Tak teda spust.“

„Beru si lasturu, jenom abych řek tohle. Nic nevidím a musím dostat svý brejle zpátky. Na tomhle ostrově se staly strašný věci. Já jsem hlasoval, aby Ralph byl náčelníkem. Von je ten jedinej, kdo se postaral, aby se tu vůbec něco udělalo. Tak teďka mluv, Ralphe, a pověz nám, co bude - Jináč –“

Čuňas nemohl dál a jen popotáhl. Když si sedal, Ralph si od něho vzal lasturu.

„Nejde o nic, než o docela obyčejný oheň. člověk by řekl, že to hladce zvládnem, no ne? Prostě udržovat kouřový signál, aby nás někdo mohl zachránit. Copak jsme divoši nebo co? Jenomže teď žádný signál nemáme. Možná že tu kolem právě plují lodí. Pamatujete si, jak on šel na hon a oheň vyhasl, zrovna když tu plula ta loď? A přece si tamti všichni myslí, že on se nejlíp hodí za náčelníka. A pak to - no to, co . . . to byla taky jeho vina. Nebýt jeho, tak se to nikdy nestalo. A teďka Čuňas nevidí, a oni sem přišli, přikradli se –“ Ralph zvýšil hlas „– v noci, ve tmě, a ukradli nám oheň. Ukradli ho. Byli bychom jim dali oheň, kdyby si o něj řekli. Ale oni ho ukradli a teď máme po signálu a nemůžeme být nikdy zachráněni. Chápete, jak to myslím? Byli bychom jim dali oheň, aby si ho odnesli, ale oni nám ho ukradli. Já –“

Bezradně se odmlčel, protože ta clona mu zase zastřela mozek. Čuňas vztáhl ruku pro lasturu.

„Co teďka uděláš, Ralphe? Tohle jsou jenom řeči, ale skutek útek. Já chci mý brejle.“

„Snažím se něco vymyslet. Co takhle jít a dát se do pořádku, abychom vypadali jako dřív, umytí a učesaní - koneckonců přece nejsme žádní divoši a dostat se odsud není žádná hračka

Odhrnul si opuchlou tvář a podíval se na dvojčata. „Dejme se trochu do pucu a pak můžem jít“ „To abychom si vzali oštěpy,“ řekl Sam. „I Čuňas.“ „– protože je možná budem potřebovat.“

„Nemáš lasturu!“ Čuňas zvedl mušli.

„Vy si můžete vzít oštěpy, jestli chcete, ale já ne. K čemu by to bylo dobrý? Mě musí beztak někdo víst jako psa. No, jen se smějte. Klíďo se mi chechtejte. Na tomhlenc ostrově jsou lidi, který se dovedou vysmát všemu. No, a sami vidíte, kam jsme to dopracovali. Co si vo nás dospělí pomyslej? Chuděra Simon byl zavražděnej. A co to mrně s tím flekem na tváři? Kdo ho viděl vod tý doby, co jsme sem přišli?“

„Čuňasi, přestaň na chvíli!“

„Já mám lasturu. A abyste věděli, půjdu k Jackovi Merridewovi a řeknu mu, co si vo něm myslím.“

„Dostaneš se do maléru.“

„Co mi může udělat horšího než to, co mi už proved? Já mu vytmavím, co je zač. Nech mě nýst lasturu, Ralphe. Co já mu povím, to si za rámeček nedá.“

Čuňas se na okamžik odmlčel a zamžoural na nejasné postavy kolem sebe.

Někdejší shromáždění, jehož stopy zůstaly vydupány do trávy, mu naslouchalo.

„Já k němu půjdu s touhle lasturou v ruce. Já mu jí ukážu. Řeknu mu, koukej, ty seš silnější než já a nemáš astma. Ty vidíš, řeknu mu, a na vobě voči. Ale já se tě neprosim, abys mi můj brejle vrátil, nechci vod tebe žádnou laskavost. Nežádám tě, řeknu mu, aby ses zachoval jako správnej kluk proto, že seš silnej, ale proto, že spravedlnost musí bejt. Dej mi můj brejle, řeknu mu - musíš mi je dát!“

Čuňas domluvil celý uzardělý a rozechvělý. Rychle šoupl lasturu Ralphovi do rukou, jako kdyby se jí chtěl co nejdřív zbavit, a utíral si slzy z očí. Zelené světlo se jemně rozlévalo vřkol a křehká bílá lastura ležela u Ralphových nohou. Jediná krůpěj, která unikla Čuňasovým prstům, se třpytila na půvabné křivce lastury jako hvězda.

Konečně se Ralph na svém sedadle vzpřímil a uhladil si vlasy z čela.

„Tak dobrá. Myslím, že to teda můžeš zkusit - jestli chceš. Půjdem s tebou.“

„On bude pomalovaný,“ řekl Sam bojácně. „Však víš, jak bude vypadat –“

„– a bude si z nás houby dělat –“

„– a jestli se naštvě, tak jsme v troubě.“

Ralph se na Sama zamračil. Nejasně mu prolétlo hlavou, co mu Simon řekl tenkrát u těch skalisek.

„Nekecejte,“ řekl A pak dodal spěšně. „Jdeme tam.“

Podal lasturu Čuňasovi, který se opět zarděl, tentokrát pýchou.

„Ty ji poneseš.“

„Až budeme hotový, tak jí vemu – “

Čuňas shledával v paměti slova, která by byla s to vyjádřit jeho horoucí touhu nést lasturu, ať se děje co se děje.

„– beze všeho. Já jí ponesu moc rád, Ralphe, jenomže mě musí někdo víst.“

Ralph položil lasturu na oblýskanou kládu.

„Nejlíp, když se teď najíme a přichystáme na cestu.“ Vydali se k zpustošeným ovocným stromům. Čuňasovi pomohli trhat a něco si našel sám po hmatu. Zatímco jedli, Ralph uvažoval, jaké to bude odpoledne.

„Budeme vypadat jako dřív. Umyjeme se –“ Sam polkl, co měl v puse, a zaprotestoval: „Vždyť se každý den koupem!“

Ralph se podíval na ty usmolence, kteří před ním stáli, a povzdechl si.

„Potřebovali bychom učesat vlasy. Jenže je máme moc dlouhé.“

„Já mám v přístřešku schované obě ponožky," řekl Eric, „mohli bychom si je navléct na hlavu jako čepice.“

„Snad bysme něco našli, čím bysme si mohli ty vlasy svázat dozadu," řekl Čuňas.

„Jako holky!"

„Máš pravdu. To teda nejde.“

„Musíme jít tak, jak jsme," řekl Ralph, „však oni nebudou vypadat o nic líp.“

Eric ho zarazil pohybem ruky.

„Ale oni budou pomalovaní! Vždyť víte, jaké to je – "

Ostatní přikývli. Velice dobře věděli, jaký únik do divošství takové ochranné pomalování umožňuje.

„No, my pomalování nebudem, protože nejsme žádní divoši," řekl Ralph.

Sam a Eric se na sebe podívali. „Ale přece jenom –“

Ralph zařval.

„Žádné malování nebude!" Snažil se na něco rozpomenout. „Kouř," řekl,

„potřebujeme kouř." Zuřivě se obořil na dvojčata. „Povídám *kouř!* Musíme mít kouř!"

Nastalo ticho, rušené jen bzučením nesčíslných včel. Posléze řekl Čuňas vlídně:

„Se ví, že musíme. Poněvác kouř je signál a my nemůžeme bejt zachráněný, jestli nebudem mít kouř.“

„Já to věděl!" zařval Ralph. Odtáhl ruku od Čuňase. „Snad nechceš říct -?"

„Ale já vopakoval jenom to, co ty pořád říkáš," vyhrkl Čuňas spěšně. „Já jen v tu chvíli myslel –“

„To se pleteš," řekl Ralph rázně. „Měl jsem to v hlavě celou tu dobu. Nemysli, že jsem na to zapomněl.“

Čuňas smířlivě přikyvoval.

„Ty seš náčelník, Ralphe. Ty pamatuješ na všechno.“ „Nezapomněl jsem to.“

„Bodejť, že ne.“

Dvojčata si Ralpha prohlížela tak zvědavě, jako kdyby ho viděla poprvé.

Na cestu podél pobřeží se vydali v sevřeném útvaru. První šel Ralph, trochu kulhavě a s oštěpem na rameni. Chvějivá vrstva horkého vzduchu nad oslnivým pískem mu bránila v rozhledu, právě tak jako jeho dlouhé pačesy a poraněný obličej. Za ním šla dvojčata, teď trochu zaražená, ale stále plná nezdolné životní síly. Mluvili málo, ale dávali si záležet, aby tupé konce oštěpů táhli po zemi, neboť Čuňas zjistil, že když se dívá dolů a chrání tak svůj vyčerpaný zrak před sluncem, může jakž takž

sledovat, jak se konce oštěpů pohybují po písku. Kráčel tedy mezi nimi a v obou rukou opatrně svíral lasturu. Chlapci tvořili celistvou skupinku, která si vyšlapovala po pláži, a čtyři kulaté stíny se proplétaly a tančily mezi nimi. Nikde už nebylo ani stopy po bouři, pláž byla čistě opláchnutá jako čerstvě vydrhnutá čepel nože. Obloha i hora byly nesmírně vzdálené a tetelily se ve vedru; a fata morgána vynesla korálový útes do výše, takže plul v jakési stříbřité tůni na poloviční cestě k nebesům. Minuli místo, kde kmen provozoval svůj tanec. Na skalách se dosud povalovaly zuhelnatělé kusy dřeva, které uhasil déšť, ale písek u vody byl už zase docela hladký. Přešli to místo mlčky. Nikdo z nich nepochyboval, že kmen najdou ve skalním hradu, a když se přiblížili na dohled, všichni se zastavili jako na povel. Změť propletených lodyh, nejhustší houština z celého ostrova, černá a zelená a nepro-
niknutelná, ležela u jejich nohou a vysoká tráva se jim komíhala před očima. Ralph pokročil kupředu.

Tady je ta slehlá tráva, kde tenkrát chlapci odpočívali, zatímco on šel na průzkum. Tamhle je ten úzký výběžek pevniny a římsa, táhnoucí se po úbočí skály, a tam docela nahoře jsou ty červené skalní věže.

Sam se dotkl jeho ruky. „Hele, kouř.“

Na druhé straně skály se třepotala ve vzduchu nepatrná šmouha dýmu.

„To je mi pěkný kouř - nestojí ani za řeč.“ Ralph se otočil.

„Proč se vlastně schováváme?“

Prošel clonou trávy na palouček, který vedl k ostrohu.

„Vy dva půjdete za mnou. Já jdu první a Čuňas o krok za mnou. A mějte oštěpy připravené.“

Čuňas úzkostlivě civěl do světelného závoje, který ho odděloval od světa.

„Nejni to nebezpečný? Nejsou tam nějaké srázy? Slyším moře.“

„Drž se hned za mnou.“

Ralph se vydal k ostrovní šíji. Kopl do kamene a ten sletěl do vody. Pak moře opadlo a čtyřicet stop pod Ralphovou levicí odhalilo červený kvádr obrostlý chaluhami.

„Jdu správně?“ jektal Čuňas. „Mně je vám tak příšerně“ Z velké dálky, až shora od skalních věží, se náhle ozvalo volání a pak jakýsi válečný pokřik, na nějž odpovědělo asi deset hlasů z druhé strany skály.

„Dej mi lasturu a ani se nehni.“ „Stůj ! Kdo přichází?“

Ralph zvrátil hlavu dozadu a na vrcholu skály uviděl Rogerovu snědou tvář.

„Přece vidíš, kdo jsem!“ křikl. „Tak neblbni!“

Přiložil lasturu ke rtům a začal troubit. Objevili se divoši, k nepoznání zmalovaní, a začali sestupovat po římse kolem skály k ostrohu. Všichni měli oštěpy a chystali se bránit vstup do hradu. Ralph stále troubil a nevnímal si Čuňasova děsu.

Roger křičel:

„Hele - vy si mě nežádejte!“

Konečně Ralph odtrhl lasturu od úst a posečkal, až nabere dechu. Jeho první slova nebyla hlasitější nežli vzdech, ale přesto je bylo slyšet.

„– svolávám shromáždění.“

Divoši, kteří hlídali vstup do hradu, si začali mezi sebou šuškat, ale nehýbali se.

Ralph postoupil o dva kroky kupředu. Za jeho zády zašeptal úpěnlivý hlas.

„Nevopouštěj mě, Ralphe“

„Klekní si,“ procedil Ralph stranou, „a čekej, až se vrátím.“ Stál asi uprostřed šije a upřeně se díval na divochy. Pomalování je zbavilo všech zábran, takže si klidně svázali vlasy

v týle a cítili se pohodlněji než on sám. Ralph se rozhodl, že si potom taky sváže vlasy. Měl dokonce chuť říci jim, aby chvilku posečkali, a vypořádat se s tou svou hřívou hned na místě, ale to nebylo možné. Divoši se trochu pochechtávali a jeden ukázal na Ralpha oštěpem. Vysoko nahoře sňal Roger ruce z páky a vyklonil se, aby viděl, co se dole děje. Chlapci stáli na tom úzkém ostrohu v kaluži vlastních stínů, zkrácení perspektivou tak, že z nich zbyly jen střapaté hlavy. Čuňas se krčil u země a jeho záda vypadala jako beztvary pytel.

„Svolávám shromáždění.“ Ticho.

Roger zvedl kamínek a hodil jej mezi obě dvojčata, tak aby žádného nezasáhl. Cukli sebou, a Sam jen taktak že neztratil rovnováhu. V Rogerově těle se roztepal neznámý zdroj síly. Ralph znovu hlasitě zavolal:

„Svolávám shromáždění.“

Přelétl skupinu chlapců pohledem. „Kde je Jack?“

Chlapci přešlapovali a radili se mezi sebou. Jedna pomalovaná tvář promluvila Robertovým hlasem.

„Šel na hon. A řek, že tě nesmíme pustit dovnitř.“

„Já jsem přišel kvůli ohni,“ řekl Ralph, „a kvůli Čuňasovým brýlím.“

Skupina před ním se zahemžila a vytryskl z ní smích, lehký vzrušený smích, jehož ozvěna se odrazila od vysokých skal.

Za Ralphovými zády se ozval hlas. „Co tu chceš?“

Dvojčata sebou mrskla kolem Ralpha a zůstala stát mezi ním a vchodem do hradu. Ralph se bystře otočil. Jack, kterého ihned poznal podle pánovitého vystupování a červených vlasů, se blížil z pralesa. Vedle něho se z každé strany krčil jeden lovec. Všichni tři byli namaskováni černou a zelenou barvou. Na trávě za nimi, kam je shodili, leželo bezhlavé a vykuchané tělo svině.

Čuňas zaskučel.

„Ralph, neopouštěj mě!"

Se směšnou opatrností objal skalku a přitiskl se k ní nad sykotem moře. Úšklebky divochů se změnilly v hlasitý výsměšný pokřik.

Jackův hlas přehlušil povyk:

„Vypadni odsud, Ralph. Drž se na svém konci ostrova. Tohle je moje území a můj kmen. Nech mě na pokoji." Pokřik zmlkl.

„Ukrad jsi Čuňasovi brejle," řekl Ralph udýchaně. „Musíš mu je vrátit."

„Že musím? Kdo to říká?" Ralph vybuchl.

„Já to říkám! Zvolili jste si mě za náčelníka. Cožpak jste neslyšeli lasturu? Provedli jste takovou syčárnu - dostali byste oheň, kdybyste si o něj řekli –“

Krev se mu nahrnula do tváří a v napučeném oku mu bušilo.

„Mohls mít oheň, kdykoli bys chtěl. Ale to se ti nezamlouvalo. Radši ses připlížil jako zloděj a ukrad Čuňasovi brejle!" „Řekni to ještě jednou!"

„Zloději! Zloději!" Čuňas zavřeštěl. „Ralph! Bacha na mě!"

Jack vyrazil kupředu a pokusil se Ralpha bodnout do prsou oštěpem. Ralph odhadl směr rány podle toho, jak Jack zvedl paži, a odrazil jeho výpad rukojetí vlastního oštěpu. Pak zbraň otočil a udělal Jackovi bolestivý šrám přes ucho. Stáli teď proti sobě, hrud' na hrudi, zuřivě supěli, strkali se a probodávali očima.

„Kdože je zloděj?"

Jack se vykroutil a rozmáchl se proti Ralphovi oštěpem. Jako kdyby se domluvili, užívali teď oba oštěpů jako šavlí, ze strachu před jejich smrtícími hroty. Rána dopadla na Ralphův oštěp, sklouzla po něm a mučivě zasáhla jeho prsty. Pak od sebe znovu odskočili, ale teď stáli obráceně, Jack blíž u skalního hradu a Ralph na druhé straně směrem k ostrovu. Oba hoši ztěžka oddychovali.

„Tak pojď, ty –“ „No, ukaž se –“

Oba se sveřepě vyzývali, ale drželi se přesně z dosahu zbraní.

„Jen si troufni a uvidíš, co slízneš!" „Nepřej si mě –“

Čuňas, přilepený k zemi, se snažil upoutat Ralphovu pozornost. Ralph se k němu přiblížil v předklonu, oči ostražitě upřené na Jacka.

„Ralph, nezapomínej, proč jsme přišli. Kvůli ohni. Pro můj brejle.“

Ralph přikývl. Uvolnil svaly, napjaté zápasem, postavil se nenuceně a opřel špičku oštěpu o zem. Jack ho za svou pomalovanou tvář pozoroval nevyzpytatelným pohledem. Ralph vzhlédl nahoru k věžím a pak se podíval na skupinu divochů.

„Poslouchejte. Přišli jsme vám něco říct. Především musíte vrátit Čuňasovi brejle. Když je nemá, tak nic nevidí. Tohle není žádná poctivá hra –“

Kmen pomalovaných divochů se zahihňal a Ralphovi zase selhala paměť. Odhrnul si vlasy, zadíval se na zelenočernou masku před sebou a snažil se rozpomenout, jak vlastně Jack ve skutečnosti vypadá.

Čuňas zašeptal. „A voheň!“

„No toseví. Potom jde o ten oheň. Opakuju vám to znova. To, co jsem říkal pořád od té chvíle, kdy jsme tady přistáli.“ Zvedl oštěp a ukázal na divochy.

„Naše jediná naděje je udržovat signální oheň tak dlouho, dokud je dost světla, aby ho bylo vidět. Jedině tak je možné, že na nějaké lodi uvidí náš kouř a přijdou nás zachránit a odvezou nás domů. Ale bez toho kouře musíme jenom čekat, jestli tu nepřistane nějaká loď čistě náhodou. A to by mohlo trvat celá léta; do té doby třeba zestárnem –“

Chvějivý, stříbřitý, neskutečný smích divochů vytryskl a pomalu dozněl. Ralphem zalomcoval nával vzteku. Hlas mu selhával.

„Copak to nechápete, vy šašci pomalovaný? Sameric, Čuňas a já - to nestačí. Chtěli jsme udržovat oheň sami, ale nešlo to. A vy si tady zatím hrajete na hony . .

Ukázal za jejich hlavy na curůček kouře, který se rozplýval v perleťovém vzduchu.

„Podívejte se na to! Tomu říkáte signální oheň? To je oheň na kuchtění! Teď se nabaštíte a pak bude po kouři. Copak to nechápete? Třeba tam zrovna je nějaká loď –“

Odmlčel se, přemožen mlčením a anonymitou pomalované skupiny, která střežila přístup k hradu. Náčelník otevřel růžová ústa a promluvil na dvojčata, která stála mezi ním a jeho kmenem.

„Vy dva jděte dozadu.“

Nikdo mu neodpověděl. Sam a Eric vykulili oči jeden na druhého, celí popletení, zatímco Čuňas, jemuž dočasný klid zbraní dodal odvahy, opatrně povstal. Jack pohlédl na Ralpha a pak znovu na dvojčata.

„Chopte se jich!“

Nikdo se nepohnul. Jack zařval vztekle: „Povídám -chopte se jich!“

Pomalované tváře se začaly nervózně a nemotorně motat kolem Samerica. Ještě jednou se rozstříkl ten stříbřitý smích. Samovy a Ericovy námitky vytryskly ze samého srdce civilizace.

„Co si to dovoluujete?“ „– hele, nechte si to!“ Divoši jim odebrali oštěpy. „Svažte je!“ Ralph zoufale vykřikl do té černouhelné masky: „Jacku!“

„Už aby to bylo. Dělejte.“

Pomalovaná smečka teď vycítila odlišnost dvojčat, uvědomila si sílu vlastních rukou. Nemotorně a vzrušeně porazili dvojčata na zem. Jack byl na výši situace. Věděl, že Ralph se pokusí Samerica zachránit. Prudce se rozmáchl oštěpem dozadu a Ralph jen taktak, že ránu odrazil. Za nimi se dvojčata a celý kmen s křikem váleli na jedné hromadě. Čuňas se zase

přikrčil. A pak už ležela užaslá dvojčata na zemi a kmen se rozestavil kolem nich.

Jack se obrátil k Ralphovi a procedil mezi zuby:

„Vidíš? Udělají všechno, co chci.“

Znovu zavládlo ticho. Neobratně svázaná dvojčata ležela na zemi a kmen zvědavě vyčkával, co Ralph udělá. Měřil si je skrze rozčuchané vlasy, znova se podíval na nedomrlý oheň. A pak vybuchl. Zavřeštěl na Jacka:

„Ty jsi lump a svině a zatracenej hnusnej zloděj!“ Vyrazil.

Jack, který věděl, že nastalo rozhodující střetnutí, záutočil zároveň. Prudce se srazili a zase od sebe odskočili. Jack se po Ralphovi rozehnal pěstí a zasáhl ho do ucha.

Ralph uhodil Jacka do žaludku, až z něho vyrazil dech. Potom se zase postavili proti sobě, udýchaní a bez sebe vztekem, ale oba zastrašení soupeřovou zuřivostí.

Teprve teď začali vnímat rámus, který tvořil doprovod k této rvačce, nepřetržitý vřískavý jásot divošského kmene v pozadí.

K Ralphovi dolehl Čuňasův hlas. „Nech mě promluvit“

Čuňas tam stál v prachu zvířeném potyčkou, a když kmen pochopil, k čemu se chystá, ječivé povzbuzování přešlo ve vytrvalý hvízdot.

Čuňas zdvihl lasturu a hvízdání se trochu ztišilo, ale hned zase propuklo plnou silou.

„Já mám lasturu!“ Čuňas hulákal:

„Poslouchejte, mám lasturu!“

Kupodivu teď nastalo ticho; příslušníci kmene byli zvědaví, co legračního jim Čuňas poví.

Ticho a prodleva; ale v tom tichu, blízko u Ralphovy hlavy rozrazil vzduch podivný zvuk. Sotva si ho povšiml a už to tu bylo zas - tiché „fíít!“

Někdo házel shora kamení; byl to Roger, s jednou rukou pořád ještě položenou na páce. Tam dole pod ním vypadal Ralph jako pouhý chundel vlasů a Čuňas jako žok sádla.

„Musím vám povědět, že se chováte jak hromada malejch dětí.“

Zase se ozvalo hvízdání, ale zmlklo, když Čuňas pozdvihl tu bílou kouzelnou mušli.

„Co je lepší - vyvádět jako smečka pomalovanejch Indiánů, nebo bejt rozumnej člověk, jako je Ralph?“

Divoši spustili pronikavý povyk. Čuňas vykřikl znovu:

„Co je lepší - mít pravidla a snášet se mezi sebou, nebo lovit a zabíjet?“

Znovu se zvedl pokřik a znovu - „Fíít!“

Ralph zařval, aby přehlušil rámus.

„Co je lepší - udržovat pořádek a vrátit se domů, nebo chodit na hony a všechno zničit?“

Ted' už ječel i Jack a Ralph ho nemohl překřičet. Jack couval až dozadu ke svým divochům a všichni ted' utvořili jednolitou zeď hrozby, která se ježila oštěpy. V jejich hlavách se začínala formovat výzva k útoku; stačí jít do toho, a přístup k jejich hradu bude okamžitě jako vymetený. Ralph stál proti nim, trochu k jedné straně, oštěp připravený.

Vedle něho Čuňas ještě stále svíral v rukou ten talisman, tu křehkou, skvoucí, překrásnou mušli. Bouře zvuků na ně dorážela jako magické zaklínadlo nenávisti.

Vysoko nad nimi se Roger v opojném uchvácení opřel plnou vahou o páku.

Ralph uslyšel padat ten ohromný balvan o hodně dřív, než jej uviděl. Ucítil v chodidlech, jak mu půda poskočila pod nohama, a zaslechl skřípot drcených kamenů na vrcholu útesu.

A pak se ta nestvůrná červená věc přehnala přes ostrovní šíji a Ralph sebou hodil na zem a divoši zaječeli.

Balvan zasáhl Čuňase jiskřivou ranou od hlavy k patě; lastura se rozletěla na tisíc bílých úlomků a přestala existovat. Čuňas, jemuž nezbyl čas ani zachrochtat, zřítíl se beze slova bokem ze skály, a jak letěl vzduchem, ještě se obrátil. Balvan dvakrát poskočil a zmizel v pralese. Čuňas spadl z výšky třiceti stop a přistál nznak na té čtverhranné červené skále v moři. Hlava mu pukla, a to, co z ní vyhřezlo, se zbarvilo dočervena. Čuňasovy paže a nohy se trochu zacukaly jako údy zabitého prasete.

A pak si moře dlouze a pomalu povzdechlo, voda se převalila přes balvan, bíle a růžově se zpěnila, a když zase ustoupila a opadla, Čuňasovo tělo zmizelo.

Tentokrát nastalo naprosté ticho. Ralphovy rty se pohnuly, ale nevyšla z nich ani hláska.

Pojednou Jack vyrazil z řady divochů a začal ječet jako posedlý:

„Vidíš? Vidíš? Tohle čeká tebe taky! Bez legrace! A nemysli si, že tě teď ještě přijmem do kmene! Lastura je pryč“ Sehnul se a rozběhl se kupředu.

„Já jsem náčelník!“

Zlovlně a s plným rozmyslem mrštil oštěpem po Ralphovi. Špička zbraně roztrhla Ralphovi kůži a maso na žebrech, oštěp se odrazil a spadl do vody. Ralph se zapotácel, ale nikoli bolestí, nýbrž hrůzou, a celý kmen, který teď vřeštl stejně jako náčelník, začal postupovat kupředu. Jiný oštěp, zahnutý, který letí oklikou, se mihl Ralphovi kolem obličeje a další spadl seshora, kde stál Roger. Dvojčata ležela ukrytá za zády divochů a nerozeznatelné ďábelské tváře se vyrojily na ostrovní šíji. Ralph se otočil a dal se na útěk. Za ním se zvedl strašlivý rámus jako skřehotání mořských racků. Poslušen pudu, do té doby nepoznaného, kličkoval přes otevřené prostranství, takže oštěpy se mýjely cílem. Uviděl bezhlavé tělo svině a včas uskočil. A pak se už vrhl mezi listí a větve a prales ho skryl.

Náčelník se zastavil vedle prasete, otočil se a zvedl ruce. „Zpátky! Zpátky k pevnosti!“

S velkým halasem se celý kmen vrátil na ostroh, kde se k nim připojil Roger.

Náčelník se na něho hněvivě obořil. „Proč nejsi na hlídce?“

Roger si ho vážně prohlížel. „Zrovna jsem přišel dolů –“

Hrůza z něho čišela jako z kata. Náčelník už neřekl nic a podíval se na zem na Samerica.

„Musíte se přidat k mému kmenu.“ „Hele, vynech mě –“

„– a mě taky.“

Náčelník popadl jeden z oštěpů, které se povalovaly kolem, a šťouchl Sama do žeber.

„Jak si to představujete, co?“ křikl náčelník zuřivě. „Jak jste si mohli troufnout přijít mi sem s oštěpy? Jak to, že se nechcete přidat k mému kmenu?“

Oštěp dopadal v pravidelném rytmu. Sam zaječel. „Nech si to“

Roger se protáhl kolem náčelníka, div že ho neodstrčil ramenem. Ječení ustalo a Sam s Ericem leželi bez hnutí a vzhlíželi k němu oněmělí hrůzou. Roger k nim přistoupil jako ten, kdo je obdařen bezejmennou mocí.

12. KAPITOLA

Lovecký pokřik

Ralph ležel v úkrytu a přemítal, co si má počít se svými ranami. Na žebrech po pravé straně prsou měl velikou podlitinu a tam, kde ho zasáhl oštěp, opuchlý a krvácející šrám. Vlasy měl plné špíny a zknocené jako úponky liány. Po celém těle byl poškrábaný a potlučený, jak pádil pralesem. Než se jeho dech zase uklidnil, měl čas si rozmyslet, že vymývání ran musí zatím odložit. Jak by se mohl cákat ve vodě a zároveň poslouchat, zda se za ním neplíží něčí bosé nohy? Cožpak by mohl být v bezpečí u potoka nebo na otevřené pláži?

Ralph naslouchal. Nebyl příliš daleko od skalního hradu a v prvním návalu bezhlavé hrůzy měl dojem, že slyší, jak ho někdo pronásleduje. Lovci však vnikli jen do křoví na samém okraji pralesa, snad aby posbírali své oštěpy, a pak honem spěchali zpátky na prosluněnou skálu, jako kdyby se polekali tmy pod listovím. Jednoho z nich dokonce zahlédl, byl hnědý, černý a červeně pruhovaný, a Ralph usoudil, že to musí být Bill. Ale ve skutečnosti to nebyl Bill, pomyslel si Ralph. Byl to divoch, jehož podoba se nikterak nechtěla spojit s tím někdejší obrazem malého chlapce v krátkých kalhotách a košili.

Odpoledne dohasínalo; kulaté skvrny slunečního světla se pomalu sunuly přes zelené vějíře listů a hnědá vlákna, ale od hradu nebylo slyšet ani nejmenší šramot. Konečně se Ralph vymotal z kapradí a začal se plížit ke kraji té neproniknutelné houštiny, která vyrostla před ostrovní šjí. Nesmírně obezřele vykoul mezi větvemi a zahlédl Roberta, jak sedí na strážní na vrcholu útesu. V levé ruce držel oštěp a pravou vyhazoval a chytal oblázek. Za ním vystupoval tak hutný sloup kouře, že Ralph roztáhl chřípí a v ústech měl najednou plno slin. Utřel si nos a ústa hřbetem ruky a poprvé od rána si uvědomil, jaký má hlad. Teď asi celý kmen sedí kolem vykuchaného prasete a všichni se dívají, jak z něho vytéká tuk a pálí se mezi popelem. Jistě už se nemohou dočkat.

Jiná postava, kterou Ralph nepoznal, se objevila vedle Roberta a něco mu podala, pak se otočila a zašla zase za skálu. Robert položil oštěp na kámen vedle sebe, zvedl ruce k ústům a začal hryzat. Hody tedy už začaly a strážný dostal svou porci masa.

Ralph si uvědomil, že prozatím mu nebezpečí nehrozí. Odkulhal mezi ovocné stromy, zlákan vyhlídkou na skrovné jídlo, ale bylo mu hořko, když si vzpomněl na ty vepřové hody. Dneska hodují, ale zítra . . .

Nepřesvědčivě dokazoval sám sobě, že ho teď už nechají na pokoji, snad ho prostě vyhostí ze svého středu jako psance. Potom však na něho znovu dolehlo vědomí osudové nevyhnutelnosti, které se vymykalo rozumovým úvahám. Rozbití lastury a Simonova i Čuňasova smrt ležely nad ostrovem jako mračno. Tihle pomalovaní divoši se nezastaví před ničím. A pak je tu to nepostižitelné pouto mezi ním a Jackem a to je příčinou, proč ho Jack nikdy nenechá na pokoji nikdy.

Posetý skvrnami slunečního světla stanul pod mohutnou větví, kterou nadzdvihl, aby se pod ni mohl rychle skrčit. Zalomcoval jím křečovitý záchvat hrůzy, až hlasitě vykřikl:

„Ne! Tak zlí přece nejsou! Byla to nešťastná náhoda!“ Proklouzl pod větví, dal se do nemotorného běhu, pak se zastavil a naslouchal.

Dorazil právě k zrušeným lánům ovocných stromů a pustil se hltavě do jídla. Uviděl dva mrňousy a protože netušil, jak vypadá, bylo mu divné, proč se dali do křiku a utekli.

Když se najedl, odešel na pláž. Sluneční světlo teď dopadalo šikmo mezi palmy u zhrouceného přístřešku. Tamhle je plošina a vodní nádržka. Nemůže udělat nic lepšího než si nevšímat toho tíživého pocitu u srdce a spolehnout se na jejich zdravý rozum, vždyť to přece nejsou žádní šílenci. Teď, když se všichni najedli, musí to zkusit znovu. A vůbec, stejně by nevydržel celou noc v tom prázdném přístřešku u opuštěné plošiny. Naskočila mu husí kůže a zachvěl se pod paprsky večerního slunce. Nikde žádný oheň, žádný kouř, žádná naděje na záchranu. Otočil se a začal se belhat skrze prales k Jackovu konci ostrova.

Šikmé hůlky slunečního světla se ztratily mezi větvemi. Posléze došel na mýtinu v pralese, kde skála vyčnívala ze země a bránila rostlinám v růstu. Teď to byla tuň plná stínů, a když Ralph zahlédl, že uprostřed něco stojí, jen taktak že sebou nemrskl a nezmizel za nejbližším stromem; potom však poznal, že ta bílá tvář jsou jen holé kosti a že se na něho ze špičky kůlu šklebí prasečí lebka. Pomalu popošel do středu mýtiny a dlouze se zadíval na lebku, která se skvěla právě tak bělostně jako kdysi lastura, a zdálo se mu, že se mu cynicky pošklebuje. V jednom jejím očním důlku se hemžil zvědavý mravenec, ale jinak v ní nebylo ani stopy života. Ale nemýlí se?

Drobné jehličky vzrušení mu bodavě přebíhaly po zádech. Stál tam před tou lebkou, která byla asi ve stejné výši jako jeho obličej, a přidržoval si vlasy oběma rukama. Zuby se cenily a prázdné oční důlky pánovitě a zřejmě docela bez námahy poutaly jeho pohled.

Co to je?

Lebka zírala na Ralpha jako někdo, kdo zná odpověď na všechny otázky, ale nepoví. Ralphem zacloumal nepřičetný strach a vztek. Zuřivě udeřil do té odporné věci před sebou, ale ta se zhoupla jako hračka a vrátila se zase na své místo, nepřestávajíc se mu šklíbit do obličeje, až se po ní rozmáchl znovu a vyjekl hnusem. Pak si olizoval potlučené kotníky

a díval se na holý kůl, a bílá lebka ležela na zemi, přeražená na dva kusy a její škleb se roztáhl na šest stop do šířky. Ralph vyrval rozkomíhaný kůl ze štěrbiny a držel ho jako oštěp mezi sebou a těmi kusy bílé kosti. Konečně vycouval pryč s obličejem obráceným k lebce, která ležela a cenila se do nebe.

Když zelená záře zmizela z obzoru a noc se naplnila, došel Ralph znovu k houštině před skalním hradem. Vyhlédl ven a uviděl, že špička skály je dosud obsazena a že ten, kdo tam sedí, má oštěp připravený k ráně.

Poklekl mezi stíny a trpce si uvědomoval svou osamocenost. Jsou to divoši, jen co je pravda, ale jsou přece jen lidští; a hrůzy hluboké noci, číhající v záloze, už vyrážejí do útoku.

Ralph slabě zasténal. Přes všechnu únavu si nemohl dopřát klidu a sklouznout do studny spánku ze strachu, co ti divoši udělají. Ale což kdyby se prostě sebral a docela bez okolků vešel do té jejich pevnosti a řekl - „Fuj, fuj, nehrám,“ zasmál se a pak si lehl a vyspal se mezi ostatními? Kdyby předstíral, že to jsou pořád ještě malí kluci, školáci, kteří říkali: „Ano, pane učiteli,“ - a nosili školní čapky? Denní světlo by snad na tuto otázku odpovědělo kladně, ale temnota a hrůza smrti říkaly ne. A tak zůstal ležet ve tmě a věděl, že je psanec.

„A to všechno jenom proto, že jsem měl trochu rozumu.“ Otřel si tvář o předloktí a ucítil štiplavý zápach soli a potu a zatuchlý puch špíny. Po jeho levé straně dýchaly vlny oceánu, ubíhaly dozadu a pak se zase bublavě přelévaly přes balvany.

Z druhé strany skalního hradu bylo slyšet hlasy. Když Ralph odpoutal myšlenky od vlnění moře a napjal sluch, podařilo se mu rozeznat povědomý rytmus.

Zabijem zvíře! Podřežem! Ať krev stříká pod nožem!

Kmen provozoval svůj tanec. Někde na druhé straně této skalní zdi je temný kruh, plápolající oheň a maso. Pochutnávají si na jídle a libují si v bezpečí.

Zaslechl šramot tak blízko, že se zachvěl. Nějací divoši šplhali na skalní hrad, až na samý vrcholek, a Ralph slyšel jejich hlasy. Doplížil se pár metrů kupředu a uviděl, že obrys na vrcholu skály se změnil a zvětšil. Na celém ostrově byli jen dva chlapci, kteří se takto pohybovali a mluvili.

Ralph si položil hlavu na předloktí a přijal tuto novou skutečnost jako ránu. Sam a Eric jsou teď příslušníky kmene. Střeží skalní hrad proti němu. Už není naděje, že by je mohl zachránit a vytvořit na druhém konci ostrova kmen vypovězených. Dvojčata jsou zrovna takoví divoši jako ostatní. Čuňas je mrtev a lastura je roztříštěna v prach. Konečně strážný slezl dolů. Ti dva, co zůstali, vypadali jako pouhé temné výběžky skály. Za nimi se objevila hvězda, kterou zase za okamžik vymazal něčí pohyb. Ralph popolezl kupředu, vyhmatává si cestu na nerovné půdě jako slepý. Po jeho pravici se nejasně rozkládaly míle vody a pod jeho levou rukou nepokojný oceán zel tak děsivě jako důlní šachta. Každou minutu si voda povzdechla a vykvetla kolem mrtvé skály v bělostný záhon. Ralph se plazil dál, dokud neucítil pod rukou okraj římsy, vchod do hradu. Strážní se okamžitě objevili nad ním a Ralph uviděl špičku oštěpu vyčnívat nad skálu.

Tichounce zavolal: „Samericu –“

Žádná odpověď. Aby ho uslyšeli, musí zavolat hlasitěji; ale tím by mohl vyrušit ty pruhované nepřátelské bytosti z jejich hodokvasu u ohně. Zaťal zuby a začal šplhat vzhůru, hledaje si po hmatu výčnělky. Kůl, na který byla předtím nabodnuta lebka, mu překážel, ale Ralph se nechtěl odloučit od své jediné zbraně. Teprve když byl skoro stejně vysoko jako dvojčata, promluvil znovu:

„Samericu –“

Uslyšel ze skály výkřik a dupot. Dvojčata se chytla jeden druhého a drkotala zuby.

„To jsem já, Ralph.“

Ze strachu, aby dvojčata neutekla a nestrhla poplach, vytáhl se tak vysoko, až mu hlava i s rameny přečnívala přes vrcholek. Hluboko dole pod svým podpaždím zahlédl světélkující květenství seskupené kolem skály.

„To jsem jenom já, Ralph.“

Konečně se vyklonili kupředu a podívali se mu do obličeje. „My mysleli, že to je –“

„– my nevěděli, co to je –“ „– my mysleli –“

Pojednou se rozpomněli, co jim přikazuje jejich nynější hanebná příslušnost. Eric byl zticha, ale Sam se pokusil splnit svou povinnost.

„Musíš jít, Ralphe. Seber se a jdi –“ Zamával oštěpem a nasadil výhružný tón.

„Vypadni, slyšíš!“

Eric souhlasně přikývl a několikrát píchl oštěpem do vzduchu. Ralph se vzepřel na pažích a neodcházel.

„Přišel jsem se podívat na vás dva.“

Hlas měl zastřený. Teď ho bolel krk, ačkoli na něm žádné poranění neměl.

„Přišel jsem se podívat na vás dva –“

Slova nemohla vyjádřit, jak těžké a bolestné to všechno bylo. Zmkl a po obloze se rozsypaly jasné hvězdy a roztančily se všemi směry.

Sam rozpačitě přešlápl.

„Ty, Ralphe, čestně, udělal bys líp, kdybys šel.“ Ralph k nim opět vzhlédl.

„Vy dva nejste pomalovaní. Jak vůbec můžete -? Kdyby bylo světlo –“

Kdyby bylo světlo, shořeli by hanbou, že se k něčemu takovému propůjčili. Ale noc byla temná. Eric promluvil první a pak dvojčata spustila svou antifonální řeč.

„Musíš zmizet, protože jsi v nebezpečí –“ „– oni nás přinutili. Týrali nás –“

„Kdo? Jack?“ „Ten ne –“

Přiklonili se k němu a ztišili hlasy.

„Zdrhej, Ralphe –“

„– je to kmen divochů –“

„– přinutili nás –“

„– nemohli jsme si pomoci –“

Když Ralph opět promluvil, jeho hlas byl tichý a jakoby udýchaný.

„Ale co jsem provedl? Měl jsem ho rád - a chtěl jsem, abychom se zachránili –“

Hvězdy se znovu rozsypaly po nebi. Eric zavrtěl vážně hlavou.

„Poslouchej, Ralphe. Na tohle nemůžeš jít s rozumem. S tím už je amen –“

„A kvůli náčelníkovi si taky nelam hlavu „– musíš utéct, protože ti hoří koudel.“

„Náčelník a Roger –“

„– no jo, Roger –“

„Oni tě nenávidí, Ralphe. Chtějí tě oddělat.“

„Zítra na tebe uspořádají hon.“

„Ale proč?“

„Nevím. A Ralphe, Jack, víš, náčelník, říká, že to bude nebezpečné –“

„– a že si máme dát záležet a vrhat oštěpy, jako když honíme prase.“

„Roztáhneme se do řady přes celý ostrov –“ „– budeme postupovat tady od toho konce –“

„– tak dlouho, dokud tě nenajdeme.“ „Budeme si dávat takovéhle signály.“

Eric zvrátil hlavu a vyloudil slabé zahalekání tím, že si dlaní poklepával na otevřená ústa. Pak se nervózně ohlédl za sebe.

„Takhle –“

„– jenomže hlasitěji, to se ví.“

„Ale já nic neudělal,“ zašeptal Ralph úzkostně. „Já chtěl jenom udržovat oheň!“

Odmlčel se na chvíli, celý sklíčený pomyšlením, co ho čeká zítra. Pak ho napadla nade vše důležitá otázka.

„Co uděláte -?“

Zprvu se nedokázal jasně vyjádřit, ale strach a osamělost ho k tomu dohnaly.

„Až mě najdou - co se mnou udělají?“

Dvojčata mlčela. Mrtvá skála pod Ralphem opět rozkvetla.

„Co se mnou - propáníčka! To mám hlad! –“ Ta strmá skála jako by pod ním zakolísala.

„No tak - co teda -?“

Dvojčata zodpověděla jeho otázku nepřímo. „Musíš teď jít, Ralphe.“

„Je to pro tebe lepší.“

„Schovej se. Co nejdál budeš moct.“

„Nešli byste se mnou? Kdybychom byli tři - snad bychom se ubránili.“

Po chvilce mlčení řekl Sam přiškrceným hlasem: „Ty neznáš Rogera. To je netvor.“

„– a náčelník taky - oba jsou –“ ;,- netvoři –“

„– jenže Roger, ten –“

Oba chlapci strnuli. Někdo z kmene šplhal nahoru. „Jde se podívat, jestli dobře hlídáme. Zmiz, Ralphe!“

Ještě než se Ralph spustil dolů se srázu, chopil se poslední možnosti vyzískat z tohoto setkání nějakou výhodu.

„Budu ležet nablízku, támhle dole v té houštině,“ zašeptal, „tak se postarejte, ať tam nelezou. Nikdy je nenapadne hledat tak blízko –“

Kročeje byly ještě dost vzdálené.

„Same - nic zlého se mi přece nemůže stát, že ne?“ Dvojčata zase mlčela.

„Tumáš!“ řekl Sam znenadání. „Vem si to –“

Ralph ucítil kus masa, který mu Sam strkal, a chňapl po něm.

„Ale co teda uděláte, až mě chytíte?“

Nahoře bylo ticho. Připadal sám sobě úplně pitomý. Spustil se dolů se skály.

„Co uděláte, až -?“

Z vrcholku strmé skály k němu zalehla nesrozumitelná odpověď.

„Roger si zaostřil kůl na obou koncích.“

Roger si zaostřil kůl na obou koncích. Ralph se snažil nalézt v těch slovech nějaký smysl, ale nedařilo se mu to. Všechna sprostá slova, na jaká si jen vzpomněl, vyčerpal v záchvatu vzteku, který přešel v zívání. Jak dlouho vydrží člověk beze spánku? Toužil po povlečené posteli - ale jediná běl široko daleko byla ta líná kaluž rozlitého mléka světélkující čtyřicet stop pod ním kolem skály, na kterou se zřítíl Čuñas. Čuñas byl všude vúkol, byl na té ostrovní šjí, stal se čímsi strašlivým v temnotách a ve smrti. Co kdyby se teď Čuñas vynořil z vody s tou prázdnou lebkou - Ralph zakňučel a zív jako mrňous. Zavrával a kůl v jeho ruce se proměnil v berlu. Ale pak zase zbystřil pozornost. Z vrcholku skalního hradu k němu zalehl hlasitý hovor. Někdo se hádal se Samericem. Ale kapradí a vysoká tráva už byly nablízku. To je to pravé místo pro něho, tam se schová, hned vedle houštiny, která mu zítra poslouží za skrýš. Tohle - a jeho ruce se dotkly trávy - je příhodné místo pro přenocování, nepřiliš daleko od kmene, a jestli se na něho vrhnou hrůzy nadpřirozena, bude se snad moci aspoň nakrátko připojit k lidskému společenství, i kdyby to znamenalo . . .

Ale co by to znamenalo? Klacek zašpičatělý na obou koncích. Co už to může být? Házeli po něm oštěpy a nestrefil se - až na jednoho. Možná že se nestrefí ani příště. Podřepil do vysoké trávy, vzpomněl si na maso, které mu Sam dal, a začal je hltavě rvát. Při jídle uslyšel zase nové zvuky - dvojčata křičela bolestí a vrcholnou hrůzou, ozývaly se zlostné hlasy. Co to znamená? Zřejmě není jediný, kdo prožívá horké chvíle, protože přinejmenším jedno z dvojčat teď dostává co proto. Pak se hlasy vzdálily a dozněly dole pod skálou a Ralph na ně přestal myslet. Hmatal kolem sebe a ucítil pod rukama chladivé, jemné vějířovité listí, které rostlo těsně u houštiny. Tohle je tedy jeho noční doupě. Jakmile se rozbřeskuje, vplazí se do houští, prodere se mezi spletenými lodyhami a zavrtá se tak hluboko, že jenom takový plazivec, jako je on sám, bude s to prolézt za ním; a toho Ralph bodne. Bude tam sedět a pronásledovatelé ho minou, řetěz lovců se povalí dál a bude halekat po ostrově, ale on už bude volný.

Vklouzl mezi kapradí a zapadl do něho jako do tunelu.

Klacek položil vedle sebe a zachumlal se do tmy. Jen aby nezapomněl, že se musí probudit za prvního rozbřesku, chce-li obalamutit divochy - a dřív než se nadál, přepadl ho spánek a svrhl ho do temné niterné propasti.

Byl vzhůru ještě dřív, než stačil otevřít oči, probuzen zvukem, který se ozval docela blízko. Pootevřel jedno oko a ve světle, které prosakovalo mezi roztřepenými listy kapradí, uviděl těsně u své tváře kopeček hlíny a zabořil do ní prsty. Měl sotva čas si uvědomit, že nekonečné děsivé sny o pádech do propasti a o smrti pominuly a nastalo jítro, když ten zvuk zaslechl znovu. Bylo to halekání tam dole na pobřeží - a teď na ně odpověděl jiný divoch a po něm zase další. Pokřik se nesl kolem něho přes úzký konec ostrova od moře až po lagunu jako volání letícího ptáka. Nedal si ani čas na rozmyšlenou a popadl ten svůj ostrý klacek a zavrtal se do kapradí. Za několik vteřin už prolézal jako červ houštinou; ale to už stačil zahlédnout nohy divocha, který se k němu blížil. Kapradí bylo zválené a zpřelámané a Ralph slyšel, jak ty nohy našlapují ve vysoké trávě. Divoch, ať už to byl kdokoli, dvakrát zahalekal, odpověď na jeho pokřik se ozvala z obou stran a pak bylo ticho. Ralph zůstal skrčený uprostřed spleti kapradí a chvíli neslyšel vůbec nic.

Pak si důkladně prohlédl houští. Jisté je, že tady ho nikdo přepadnout nemůže - a nadto má ještě z pekla štěstí. Ten ohromný balvan, který zabil Čuňase, dopadl právě do tohoto podrostu, odrazil se od země přesně uprostřed houštiny a zanechal v ní mýtinu několik stop v průměru. Když se Ralph proplazil na toto místo, připadal si v bezpečí a měl pocit, že to náramně chytře zaonačil. Opatrně usedl mezi zpřerážené roští a čekal, až ho lovci minou. Když se podíval vzhůru mezi listoví, zahlédl něco červeného. To musí být vrcholek skalního hradu; vzdálený a zbavený vší hrozby. Vítězoslavně se uvelebil, aby si poslechl, jak se volání lovců bude vzdalovat. Ale žádné volání se neozývalo, a jak minuty v tom zeleném příšeří mýjely, Ralphův pocit vítězoslávy se začal vytrácet.

Konečně zaslechl hlas - Jackův hlas, ale zdušený. „Víš to jistě?“

Divoch, jemuž byla otázka určena, neodpovídal. Snad jen udělal nějaký posunek.

Pak se ozval Roger.

„Jestli nás vodíš za nos –“

Ihned nato bylo slyšet zasyknutí a bolestný výkřik. Ralph se instinktivně přikrčil. Před houštinou bylo jedno z dvojčat s Jackem a Rogerem.

„Víš jistě, že říkal tady?“

Dvojče slabě zasténalo a pak opět vykviklo. „Řek, že se schová tady?“

„Ano - ano - au -!“

Stříbřitý smích se rozletěl mezi stromy. Tak oni to vědí.

Ralph sebral svůj klacek a připravil se k boji. Ale co mu vlastně mohou udělat?

Trvalo by jim týden, než by si prosekali pěšinu houštím, a ten, kdo by se pokusil proplazit dovnitř, by byl docela bezmocný. Ralph ozkoušel špičku svého oštěpu palcem a nevesele se zazubil. Jestli si to někdo troufne, probodne ho, ať si kvičí jako prase.

Divoši odcházeli zase zpátky k strmé skále. Ralph uslyšel šoupání nohou a pak se někdo poťouchle uchechtl. Opět zaznělo to vysoké, jakoby ptačí volání, které se neslo přes celé pobřeží. Někteří ho tedy dosud hledají, ale co ti druzí -?

Nastalo dlouhé, bezdeché ticho. Ralph si všiml, že má v ústech plno kůry, jak se zakousl do oštěpu. Vstal a zadíval se vzhůru ke skalnímu hradu.

Právě v té chvíli uslyšel z vrcholku Jackův hlas: „Hej rup! Hej rup! Hej rup!“

Červená skalka, kterou bylo vidět na vrcholku srázu, pojednou zmizela, jako když se zvedne opona, a na jejím místě zahlédl Ralph postavy a modrou oblohu. Za okamžik nato země poskočila, ve vzduchu se ozval svištivý zvuk a něco se přehnal přes vrchol houštiny, jako kdyby po něm přejela obrovitá ruka. Balvan se řtil dál směrem k pobřeží, odrážel se a drtil podrost, zatímco na Ralpha padala sprška zlámaných větviček a listů. Divoši, shromáždění před houštinou, provolávali slávu.

A opět ticho.

Ralph si strčil prsty do úst a zakousl se do nich. Tam nahoře zbývá už jen jediný balvan, kterým by snad dokázali pohnout, ale ten je velký asi jako půl domku, jako ohromné auto, jako tank. Představoval si s mučivou jasností pravděpodobnou dráhu jeho dopadu - padal by pomalu, odrážel by se z jednoho skalního výčnělku na druhý, a převalil by se přes ostrovní šíji jako obrovitý parní válec.

„Hej rup! Hej rup! Hej rup!“

Ralph odložil oštěp a pak jej zase zdvihl. Odhrnul si podrážděně vlasy z čela, přešel svou mýtinku dvěma rychlými kroky a pak se zase vrátil. Zastavil se a civěl na zulámané konce větví.

Stále ještě bylo ticho.

Všiml si, jak se mu zvedá a klesá bránice, a překvapilo ho, že tak rychle dýchá. Těsně nalevo od středu jeho těla bylo znát, jak mu buší srdce. Zase odložil oštěp na zem.

„Hej rup! Hej rup! Hej rup!“ Pronikavý, dlouhý výkřik.

Nahoře na té červené skále cosi zadunělo, pak země nadskočila a začala se vytrvale chvět, zatímco dunění stejně vytrvale vzrůstalo. Ralpha něco vymrštilo do vzduchu, srazilo k zemi a přitisklo na větve. Po jeho pravici a jen několik stop daleko se celá houština ohnula a kořeny zaskučely, jak byly všechny naráz vyrvány ze země. Ralph zahlédl něco červeného, co se valilo pomalu jako mlýnské kolo. A potom ta červená věc zmizela a její sloní dupot dozníval směrem k moři.

Ralph si klekl na rozrytou hlínu a čekal, až se země k němu vrátí. Za chvíli se bílé roztříštěné pahýly, zpřerážené klacky a propletené větve houštiny zaostřily v jeho zorném poli. Cítil jakousi podivnou tíží v těle, tam, kde před chvíli pozoroval svůj tep. Opět ticho.

Ale už ne úplně. Ti tam venku si mezi sebou šeptali; a pojednou se větve po jeho pravici prudce roztřáslly. Objevila se špice oštěpu. Ralph bez sebe hrůzou strčil svůj klacek do téže štěrbiny a vší silou vyrazil.

„Ááách!“ Oštěp se mu v ruce trochu pootočil a Ralph jej zase vtáhl zpátky.

„Au-au–“ Venku kdosi sténal a hlasy vzrušeně brebentily. Rozpoutala se zuřivá hádka a zraněný divoch nepřestával kňučet. Potom, když zase nastalo ticho, promluvil jen jediný hlas a Ralph usoudil, že nikoli Jackův.

„Vidíte? Pořád jsem vám říkal, že je nebezpečný.“ Zraněný divoch opět zasténal. Co teď? Co dál?

Ralph sepsal ruce kolem okousaného oštěpu a vlasy mu spadly do obličeje. Někdo cosi šeptal jen pár metrů od něho směrem ke skalnímu hradu. Ralph uslyšel, jak nějaký divoch na to zděšeně vykřikl: „Ne!“ a potom se ozval potlačovaný smích. Posadil se na paty a vycenil zuby na zeď z propletených větví. Zvedl oštěp, tiše zavrčel a vyčkával.

Neviditelná skupina se znovu poťouchle rozesmála. Pak Ralph uslyšel podivný prskavý zvuk, jako kdyby někdo rozbaloval veliké listy celofánu. Nějaká hůlka zapraskala a Ralph zadržel kašel. Mezi větvemi začal prosakovat kouř bílými a žlutými obláčky, ten kousek modrého nebe nad jeho hlavou se zabarvil jako bouřkový mrak a pak kouř obestřel všechno kolem dokola.

Kdosi se vzrušeně rozesmál a nějaký hlas vykřikl: „Hele, kouř!“

Ralph se zavrtal do houští a plazil se směrem k pralesu, co nejdříve při zemi, pod clonou kouře. Zanedlouho uviděl otevřené prostranství a zelené listí, které rostlo na pokraji houštiny. Před ním, mezi houštinou a další částí pralesa, stál pomenší divoch, červeně a bíle pruhovaný, s oštěpem v ruce. Kašlal a hřbetem ruky si rozmazával hlinku kolem očí, jak se pokoušel nahlédnout do houstnoucího kouře. Ralph se vymrštil jako kočka; zavrčel, zabodl oštěp, a divoch se zkroutil bolestí. Za houštinou se ozval výkřik a pak už Ralph, poháněn strachem, pádil největší rychlostí skrze podrost. Narazil na prasečí stezku, běžel po ní nějakých sto metrů a pak zabočil stranou. Za ním se už zase neslo halekání napříč celým ostrovem a jakýsi osamocený hlas třikrát vykřikl. Ralph uhodl, že to je rozkaz k postupu, a dal se znovu na úprk, až měl prsa v jednom ohni. Pak se skácel pod nějaký keř a chvíli čekal, až nabere dechu. Olízl si roztržitě zuby a rty a naslouchal halekání pronásledovatelů v dálce. Mohl by udělat celou řadu věcí. Například by mohl vyšplhat na nějaký strom - ale to by znamenalo vsadit všechno na jednu kartu. Kdyby ho objevili, nemuseli by se už vůbec namáhat, stačilo by, aby si na něho počkali.

Kdyby jen měl dost času všechno si promyslet!

Další, tentokrát dvojnásobný výkřik ze stejné vzdálenosti mu prozradil, jaký je jejich plán. Když se některý z divochů v pralesě zapletl a nemohl dál, vyrazil dvojité pokřik a celý řetěz se zastavil a počkal na něho, až se zase vymotá. Tím si zajišťovali, že se řetěz nepřetrhne a že pročešou celý ostrov. Ralph si vzpomněl na kance, který jejich řadu tak snadno prorazil. Jestli se k němu štvance příliš přiblíží a nebude vyhnutí, mohl by snad vyrazit proti řetězu, dokud ještě bude řídký, prolomit jej a uhánět zpátky. Ale kam zpátky? Řetěz by udělal čelem vzad a pročesal by ostrov znovu. Dříve nebo později se bude muset najíst nebo vyspat - a pak ho probudí ruce, které se po něm budou sápat, a štvance skončí dobíjením kořisti.

Co tedy má udělat? Vylézt na strom? Prolomit jejich řadu jako kanec? Ať udělá to či ono, vždycky to bude strašlivá volba.

Zaslechl osamocený výkřik a rozbušilo se mu srdce; vyskočil a dal se na úprk směrem k oceánu, do husté džungle, až byl celý omotaný plazivými rostlinami; chvíli tam zůstal a lýtka se mu chvěla. Kdyby se tak mohl zapikolovat, dopřát si dlouhou přestávku, čas k přemýšlení!

A zase proběhlo přes ostrov to pronikavé halekání, před nímž nebylo úniku. Když je Ralph uslyšel, vzepjal se mezi liánami jako kuň a znovu se dal do běhu, až už stěží dechu popadal. Hodil sebou na zem mezi kapradí. Vylézt na strom nebo prolomit

řetěz? Na okamžik ovládl svůj dech, otřel si ústa a poručil si, že musí zachovat klid. Někde v té řadě jdou Sam s Ericem a jistě se jim to hnusí. Ale jsou tam opravdu? A co když místo na ně narazí na náčelníka nebo na Rogera, kteří nesou v rukou smrt? Ralph si odhrnul zknoceně vlasy a vytřel si pot z toho lepšího oka. Promluvil nahlas: „Mysli!“ Co nejrozumnějšího může udělat?

Už tu není Čuňas, aby moudře zahovořil. Je konec slavnostních shromáždění a diskusí, ta tam je důstojnost lastury. „Mysli.“

Ted' se začínal nejvíc ze všeho bát té clony, která by mu zase mohla zatemnit mozek, vymazat vědomí nebezpečí, udělat z něho hlupáka.

Třetí možnost by byla schovat se tak důkladně, že by ho postupující řetěz minul a vůbec by ho nenašel.

Odtrhl hlavu od země a naslouchal. Ted' bylo slyšet nějaký nový hluk - hluboké nevraživé mručení, jako kdyby se sám prales na něho rozhněval, ponurý zvuk, na jehož pozadí bylo halekání skřípavě naškrábáno jako na břidlicové tabulce. Ralph věděl, že tenhle hluk už někdy slyšel, ale neměl čas vzpomínat, kdy to bylo.

Prolom řetěz. Vylez na strom.

Schovej se a nech je přejít.

Zvolání, které se ozvalo o kus blíž, ho zvedlo na nohy, mrskl sebou a byl pryč, prchaje co nejrychleji mezi trním a pichlavými šlahouny. Znenadání vklopýtł na otevřené prostranství, byla to zase ta mýtina, - a tady byl i ten sáhodlouhý úšklebek lebky, jenže ted' už se nepitvořil na sytě modrý kus oblohy, ale cenil se jásavě do oblaku kouře. A jak Ralph uháněl dál pod stromy, pochopil už, co to dunění v pralese znamená. Divoši ho chtěli vykourit z úkrytu a podařilo se jim zapálit celý ostrov. Lepší bude schovat se než vylézt na strom, protože kdyby ho našli, má ještě pořád naději, že se mu podaří prolomit řetěz.

Tak dobrá, schovej se.

Jestlipak by s touto úvahou souhlasilo prase, pomyslel si a zazubil se do prázdna. Najdi si nejhustší porost, nejtemnější sluji na celém ostrově, a vlez dovnitř. V běhu se rozhlížel kolem sebe. Šmouhy a kaňky slunečního světla se mu mihotaly nad hlavou a pot mu stékal lesklými stružkami po špinavém těle. Výkřiky ted' byly daleko a zněly docela slabě.

Konečně našel místo, které mu připadalo vhodné, ačkoli věděl, že to je zoufalé rozhodnutí. Křoviny a divoká změť šlahounů se tu propletly tak, že vytvořily rohož, která úplně odřízla sluneční světlo. Pod ní byl prostor asi stopu vysoký, ale křížem

krážem protkaný svislými i vodorovnými výhonky. Kdyby se zavrtal doprostřed toho dolíku, octl by se na pět metrů od kraje a byl by dobře schovaný, ledaže by některého divocha napadlo lehnout si na břicho a hledat ho tam; ale i pak by ho stěžší uviděl v té tmě - a kdyby došlo k nejhoršímu a divoch by ho přece zahlédl, měl by pořád ještě možnost skočit po něm, rozrazit řetěz a uhánět na druhou stranu.

Ralph se obezřele prodíral mezi vzpřímenými lodyhami a táhl oštěp za sebou. Když se dostal až doprostřed rohože, lehl si na zem a poslouchal.

Byl to ohromný požár a dunění po levé straně, o němž Ralph soudil, že je daleko za ním, bylo teď už blíž. Vždyť přece požár předhoní i koně v plném trysku! Z místa, kde ležel, viděl kus půdy asi padesát metrů široký a pocákaný slunečním světlem, a jak se tam díval, každá ta světelná skvrna na něho mrkala. To se tolik podobalo té cloně, která se mu třepotala v mozku, že se na chvílku domníval, že to bliká v něm samém. Ale pak skvrnky začly blikat rychleji, zakalily se a zmizely, a z toho Ralph pochopil, že mezi ostrovem a sluncem se rozestřel těžký povlak dýmu.

Jestli se někdo podívá pod křoví a náhodou zahlédne lidské tělo, může to být třeba zrovna Sam nebo Eric, a ti by jistě dělali, jako když nevidí, a neprozradili by ho.

Ralph položil tvář na čokoládově hnědou půdu, olízl si suché rty a zavřel oči. Půda pod křovím se slaboulince zachvívala; nebo možná že se pod tím vtíravým burácením ohně a poletavým halekáním ozýval ještě nějaký jiný zvuk, příliš tichý, než aby bylo možné jej slyšet.

Někdo vykřikl. Ralph odtrhl tvář od země a zadíval se do kalného světla. Teď už jsou jistě blízko, pomyslel si a v hrudi mu začalo bušit. Schovat se, prolomit řadu, vyšplhat se na strom - co z toho je doopravdy to nejlepší? Úraz je, že člověk má jen jednu jedinou šanci.

Oheň už byl o hodně blíž; ty dělové salvy, to byly veliké větve, snad i kmeny stromů, které praskaly v ohni. Ti blázni! Ti šílenci! Teď už musí být oheň téměř až u ovocných stromů - co budou zítra jíst?

Ralph se neklidně vrtěl na svém úzkém loži. Vždyť konečně nic neriskuje! Co mu mohou udělat? Namlátit mu? To je toho! Nebo ho zabít? Klacek zaostřený na obou koncích.

Výkřiky, které se znenadání přiblížily, Ralpha zburcovaly. Uviděl pruhovaného divocha, který rychle vyběhl ze spleti zelených listů a zamířil k rohoži, k jeho úkrytu, divocha s oštěpem v ruce. Ralph zaťal prsty do země. Teď bud připraven, ať se děje cokoli.

Ralph hmátl po oštěpu a chtěl ho otočit tak, aby mířil špicí kupředu; a vtom si všiml, že to je klacek, zaostřený na obou koncích.

Divoch se zastavil asi patnáct metrů od něho a zahalekal. Možná že i v tom praskání ohně slyší, jak mi buší srdce. Jenom nezačni křičet. Připrav se.

Divoch se přibližoval tak, že ho bylo vidět jen od pasu dolů. A tohle je špička jeho oštěpu. Teď už ho bylo vidět jenom od kolen dolů. Bud zticha, nekřič!

Stádo prasat vyrazilo s kvikotem z mlází za zády divocha a uhánělo do pralesa.

Ptáci vrískali, myši pištěly a nějaký drobný skákavý živočich hupsl pod rohož a přikrčil se pod ní.

Když se divoch přiblížil asi na pět metrů, zastavil se těsně u houštiny a vykřikl. Ralph skrčil nohy pod sebe a schoulil se. Kůl teď držel v obou rukou, ten kůl zaostřený na obou

koncích, kůl, který se prudce komíhal, prodlužoval a zase krátil, byl lehký, těžký, a zase lehoučký.

Halekání se neslo od pobřeží k pobřeží. Divoch poklekl u pokraje houštiny a v pralese za jeho zády zaplápolala světla. Nejdřív se objevilo koleno, které se zarylo do prsti. A pak druhé. Dvě ruce. Oštěp.

Tvář. Divoch se díval do tmy pod houštinou. Nebylo těžké uhádnout, že vidí světlo napravo a nalevo, ale nikoli uprostřed právě tam. Uprostřed byla kaňka tmy a divoch vraštil obličej a snažil se tu temnotu rozluštit.

Vteřiny se dloužily. Ralph se dívat divochovi přímo do očí. Nevykřikni!

Ty se určitě vrátíš.

Teď tě zahlédl. Chce se ujistit, že viděl správně. Klacek zaostřený . . .

Ralph vykřikl, zaječel strachem, vztekem a zoufalstvím. Napjal nohy a jeho výkřik se protáhl v nepřetržité, zběsilé vřeštění. Vymrštil se kupředu, prorazil houštím, vpadl na volné prostranství a řval a vrčel, celý zkrvavený. Rozmáchl se kulem a divoch se skácel k zemi, ale vtom už k němu přibíhali s pokřikem další. Ralph uhnul před letícím oštěpem a pak přestal křičet a dal se do běhu. A pojednou se všechna světla, která před ním plápolala, spojila v jediné, hukot pralesa se změnil v hřímavé burácení a vysoký keř, který stál Ralphovi přímo v cestě, vybuchl ohromným vějířovitým plamenem. V zoufalém úprku odbočil Ralph doprava; z levé strany do něho pražil žár a oheň se valil kupředu jako příliv. Za jeho zády se ozvalo halekání, rozlehlo se a přešlo v řadu krátkých ostrých výkřiků, které oznamovaly, že byl spatřen. Po jeho pravici se vynořila hnědá postava a zase odpadla. Všichni teď

uháněli a křičeli jako šílení. Slyšel jejich nohy dupat v podrostu, zatímco po levé straně hřměl palčivý a oslnivý oheň. Ralph zapomněl na své rány, na hlad i žízeň, a všecek se proměnil v strach; v beznadějný strach, který se na letících nohou řtil pralesem k otevřenému pobřeží. Před očima mu vyskakovaly skvrny a přecházely v rudé kruhy, které se rychle roztahovaly, až mu zmizely z dohledu. Čísi nohy pod jeho tělem začínaly podklesávat únavou, a to děsivé halekání se blížilo jako zubaté ostří hrozby a už je měl téměř nad hlavou.

Zakopl o kořen a křik, který ho pronásledoval, se ještě vystupňoval. Jeden z přístřešků se vzňal, těsně vedle Ralphova pravého ramene vyšlehl oheň a vpředu se zatřpytila voda. Ale to už byl na zemi a koulel se pořád dál a dál po teplém písku, schoulený pod zdviženými rukama, aby si chránil hlavu, hotov žadonit o smilování.

Vyhrabal se na nohy, celý strnulý v očekávání dalších hrůz, zvedl oči a uviděl ohromnou čepici se štítkem. Byla to čepice z bílé látky a nad zeleným štítkem měla korunu, kotvu a zlaté listí. Ralph viděl bílé sukno, nárameníky, revolver a svistou řadu pozlacených knoflíků na prsou uniformy.

Námořní důstojník stál na pláži a shlížel na Ralpha s ostražitým úžasem.

U pobřeží za ním kotvila loď s přídí zdviženou na břeh a přidržovanou dvěma podpěrami. Na zádi byla ještě jedna podpěra a na ní protiponorkové dělo.

Halekání se zadržlo a zmlklo.

Důstojník se na Ralpha chvíli tázavě díval a pak sňal ruku z pažby revolveru.

Ralph se trochu zavrtěl, vědom si svého zpustlého zevnějšku, a plaše odpověděl:

„Ahoj.“

Důstojník přikývl, jako kdyby mu Ralph zodpověděl nějakou otázku.

„Je tady s vámi někdo starší - nějakí dospělí lidé?“

Ralph němě zavrtěl hlavou. Důstojník se potočil na písku. Malí kluci s těly pomalovanými barevnou hlinkou a se zašpičatělými klacky v rukou stáli v půlkruhu na pláži a ani nedutali.

„Koukám, že se tady náramně bavíte,“ řekl důstojník. Oheň už zachvátil kokosové palmy u pláže a hlučně je hlta. Jeden plamen, zdánlivě oddělený od ostatních, přeskočil

jako akrobat na palmy na plošině a olízl jejich koruny. Nebe bylo černé.

Důstojník se na Ralpha bodře zazubil.

„Viděli jsme váš kouř. Co jste tu vyváděli? Vedli jste nějakou válku nebo co?“

Ralph přikývl.

Důstojník si bedlivě prohlížel toho malého strašáka, který před ním stál. Kluk potřeboval vykoupat, ostříhat vlasy, utřít nos a důkladně namazat hojivou masťou.

„Ale doufám, že zabít nebyl nikdo, co? Mrtvoly veškeré žádné?“

„Jenom dva. A ti jsou pryč.“

Důstojník se sklonil a podíval se na Ralpa zblízka. „Cože? Dva zabití?“

Ralph znovu přikývl. Za jeho zády se celý ostrov otřásal v plamenech. Důstojník zpravidla poznal, kdy lidé mluví pravdu. Tiše hvízdal.

Teď se objevovali další chlapci, mezi nimi i mrňaví prckové, opálení a s naduřelými bříškami jako malí divoši. Jeden z nich popošel až k důstojníkovi a vzhledl k němu.

„Já jsem, já jsem –“

Ale dál už nepřišlo nic. Percival Wemys Madison se zoufale snažil rozpomenout na své zaklínadlo, ale to mu nadobro vymizelo z paměti.

Důstojník se zase obrátil na Ralpa. „Odvezeme vás pryč. Kolik vás tu je?“

Ralph zavrtěl hlavou. Důstojník se podíval za něho na skupinu pomalovaných chlapců.

„Kdo je tady vedoucím?“ „Já,“ řekl Ralph hlasitě.

Chlapec, který měl na zrzavých vlasech rozedrané zbytky podivné čepice a za pasem zavěšeny rozbité brýle, pokročil kupředu, ale pak si to rozmyslel a zůstal stát.

„Viděli jsme váš kouř. A vy vážně nevíte, kolik vás tu je?“ „Ne, pane.“

„Člověk by mýsl,“ řekl důstojník a představil si, co všechno se asi ještě dozví,

„člověk by si mýsl, že smečka britských chlapců - a vy jste přece všichni Britové, že ano? - se ukáže z lepší stránky - víte –“

„Ze začátku to tak bylo,“ řekl Ralph, „ale pak se všechno –“

Zarazil se.

„To jsme ještě táhli za jeden provaz Důstojník povzbudivě kývl.“

„Já vím. To musela být nádhera. Něco jako Korálový ostrov.“

Ralph na něho němě zíral. Na prchavý okamžik mu vytanulo před očima to podivné kouzlo, které kdysi ztápělo břehy ostrova. Ale teď ostrov shořel jak suché chrástí - a Simon je mrtev a Jack . . . Z očí mu vyhrkly slzy a celý se roztrásl vzlykotem. Poprvé na ostrově se poddal tomu nesmírnému, drtivému zármutku, který mu lomcoval tělem jako křeč. Jeho nářek stoupal k černému příkrovu kouře před hořícími troskami ostrova; a nakažení jeho pohnutím, začali se i ostatní chlapci chvět a vzlykat. A uprostřed nich Ralph s usmoleným tělem, rozčuchanými vlasy a mokrým nosem

oplakával konec nevinnosti, temnotu v srdci člověka a propastný pád věrného, moudrého přítele, kterému se říkalo Čuňas.

Důstojník, obklopený vším tím hlukem, byl sám dojat a trochu v rozpacích. Otočil se k chlapcům zády, aby jim poskytl čas k zotavení; a zatímco čekal, jeho oči s úlevou spočívaly na tom půvabném křížníku v dálce.

Přeložila Heda Kovályová

© William Golding, 1964 Odeon, 1993

Translation © Heda Kovályová, 1968, 1993

ISBN 80-207-0424-8